

КАТИ ЛИНЦ ЗАГАДЪЧНО БЯГСТВО

Превод от английски: Мая Мечкуева, —

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Изобщо не ме интересува дали ще я завържеш, или ще я влачиш! Искам да я доведеш!

Рик Дънбар не отговори. Огледа кабинета и отбеляза мислено, че обзавеждането струва цяло състояние. Очевидно бизнесът на Хауърд Редмънд, президент на „Редмънд Импортс“, вървеше отлично. И още нещо не остана скрито от зоркото око на Рик — веднага личеше, че Хауърд се безпокои за дъщеря си. Което пък откриваше поле за действие. Рик Дънбар беше частен детектив. Издирваше изчезнали лица. Държеше под око лекомислени съпруги, склонни понякога да кривнат от правия път. Срещу съответното заплащане, естествено.

— Значи желаете да доведе дъщеря ви — наруши мълчанието Рик. — Не споменахте обаче къде да я намеря.

— Отде да знам! — сопна се Хауърд Редмънд. — Нали ви плащам да разберете къде точно се намира сега! Преди време чух, че била в Аляска. Тук съм написал всичко, което ми е известно — добави той и му подаде дебел плик.

Рик беше абсолютно сигурен, че в плика няма пари. Такава скръндза като Редмънд цепеше стотинката на две.

— Не изчезва за първи път — отбеляза старецът с раздражение. — Ако ти разкажа, няма да повярваш в какви щуротии се е забърквала. Между другото в плика има чек за хиляда долара — вметна той. — Ще ти дам още хиляда, когато я намериш, и още три хиляди веднага щом я доведеш при мен.

В разстояние на близо час Рик се насилваше да слуша с привидно внимание надутите словоизлияния на Хауърд Редмънд за дъщеря му. Нищо ново под слънцето... Не за първи път му се случваше да издирва вятърничави госпожици. Трябваше да минат към по-значима тема — хонорара.

— Искам пет хиляди предплата и пет, когато ви я доведе! — тонът, с който Рик изрече тези думи, отрязваше възможността за пазарлък.

Хауърд се намръщи и прониза детектива с поглед, който би трябвало да го унищожи. Рик обаче не трепна. За тридесет и четири години през главата му бе минало какво ли не! Вече малко неща можеха да го уплашат или впечатлят.

— В Сиатъл има и други детективи — подхвърли Хауърд.

— Но аз съм най-добрият! — отвърна Рик спокойно.

Милионерът се усмихна неохотно. Рик Дънбар беше препоръчан от най-добрия и единствен приятел на Хауърд, който беше ползвал услугите на Рик, докато се развеждаше и превъзнасяше до небесата професионалните му качества. Детективът се бе добрал до сведения за бившата съпруга, които спестиха на човека не малко ядове и средства.

— Залагаш на едро, Дънбар! Е, карай да върви... Приемам. Пет хиляди предплата и пет, когато я доведеш — Хауърд извади чековата книжка и с явна неохота попълни чек за още четири хиляди долара. Подаде го на Рик и въздъхна примирено. — Ако не беше за дъщеря ми...

Рик прегледа чека и го пъхна на сигурно място във вътрешния джоб при другия.

— Та казахте, че дъщеря ви е била видяна за последен път в Аляска, така ли? — попита той.

Хауърд кимна мрачно.

— Държи се като хипи, сякаш живеем през шейсетте години...

— Да не би да взема наркотици? — лицето на Рик бе станало сериозно.

— Слава богу, не! Напротив, маниачка е на тема здравословна храна и е вегетарианка! — Хауърд направи гримаса на отвращение.

Рик го погледна с разбиране. И той предпочиташе месото пред всички постни ястия.

— Холи отдавна трябваше да разбере, че вече не е дете и е длъжна да поеме някои отговорности — продължи Хауърд. — Навърши двадесет и осем. Не мога вечно сам да влача на гърба си цялата компания. Оставих я достатъчно да търси себе си! Всяко търпение обаче си има граници! Край! Искам я в Сиатъл!

— Ако съм разбрал правилно, тя не желае да се върне доброволно...

— Тя изобщо не знае какво иска! — избухна милионерът. — Това е вятърничава жена, точно копие на майка си, мир на праха й... Не ме

разбирай погрешно! Много обичах жена си. Беше ужасно мила и добра. Истинска красавица! Само дето и пет минути не можеше да се занимава с едно и също нещо. Холи е същата!

Рик погледна скептично възрастния мъж. Желанието на опитния бизнесмен да предаде очевидно преуспяващата компания в ръцете на вятърничавата си дъщеря звучеше доста неубедително. Но както и да е... Проблемът беше на Хауърд. Рик зачете съсредоточено първата от купчината страници, които извади от плика. Едно можеше да се твърди категорично — животът на Холи Редмънд не беше скучен.

— Кооперация за рибни консерви ли? И как е попаднала там?

— Хм, че тя я създаде! Холи винаги започва нещо! — измърмори Хауърд.

— Кооперация по цветарство, общинска школа за художествени занаяти... — продължи да изброява Рик. — Явно дъщеря ви има слабост към колективните проекти. Да не е свързана с някоя религиозна секта?

— Плащам ти, за да го узнаеш! — отсече Редмънд. — И да доведеш дъщеря ми, без да се мотаеш! Един Господ знае в какво се е забъркала сега!

ГЛАВА ПЪРВА

Свобода! Холи обичаше свободата. Да вършиш онова, което искаш, да говориш, без да се страхуваш, да си самият себе си. Цял живот бе мечтала за такава свобода. Накрая я постигна, защото упорито отстояваше правото си на нея. За някои неща на този свят си заслужаваше да заложиш всичко!

Тя не беше от хората, които обичат да се ровят в миналото. Не знаеше защо тази мисъл ѝ хрумна точно сега. Не би могла да се оправдава с пролетна еуфория. Беше вече средата на месец юли. Навън блестеше ярко слънце, тъй че времето не можеше да е причина за тъжното ѝ настроение.

„Невероятен летен ден, а съм се свряла вътре“, помисли Холи и внимателно оформи парчето глина върху гърнчарско колело. Всъщност обяснението съвсем не беше толкова сложно — обичаше предизвикателствата, а в момента трябваше да преодолее поредното от тях! Мъчеше се да направи от глината гърне, а не паница. Уви, усилията ѝ засега бяха безуспешни!

Дланите ѝ бяха мокри и тя отмести с опакото на ръката си русите къдрици, които ѝ пречеха да вижда. Чакаха я милион несвършени неща, а се мотаеше в ателието. Освен всичко друго, трябваше да прегледа и купа новопостъпили молби за участие в семинарите на центъра. Холи беше основател и директор на „Духовен кръгзор“. Налагаше ѝ се да следи отблизо всичко, което имаше отношение към работата и живота в центъра. И това ако не беше подигравка със свободолюбивия ѝ дух! Холи се усмихна. Започваше ентузиазирано всяко ново начинание, а в крайна сметка се превръщаше в администратор. Имаше солиден опит като организатор на проекти в най-различни области. Но ако размислеше добре, всички предходни занимания като че ли бяха подготовка за последния проект. Ласкаеше я мисълта, че учи хората да уважават себе си, да бранят своето достойнство, променяйки живота им към по-добро. Така тя се

опитваше да изрази признателността си към учителя, който преди години бе протегнал ръка на жестоко нараненото дете...

Лицето ѝ помръкна. Споменът за един ужасен ден изплува в съзнанието ѝ. Тогава Холи беше едва осемгодишна, но никога не успя да го забрави...

— Разбери, момиче, майка ти е мъртва. Сълзите няма да я върнат, тъй че престани да цивриш! — гласът на баща ѝ беше суров и непреклонен. — Ето до какво доведоха глезотиите ѝ! Голяма лигла си! Виж на какво приличаш! — той перна гневно рисунките и водните боички и ги запрати на пода.

Чашата преля. Само час след смъртта на обожаваната майка баща ѝ бе побързал да прибере в кашони всичките ѝ лични вещи, сякаш искаше да заличи и всяка следа от нея. Холи бе наблюдавала вцепенена отвратителната сцена. Когато той посегна към боичките, които майка ѝ беше подарила малко преди да си отиде завинаги, тя се нахвърли върху баща си, виейки като ранен звяр. Холи риташе, пицеше, удряше с малки юмручета едрото му тяло. Баща ѝ я хвана с два пръста за дрешката и я отстрани като досадно насекомо. Задавена от плач, тя се строполи на пода, а той напусна стаята. На другия ден я качиха в самолета, за да постъпи в интернат...

— Там ще те научат да уважаваш възрастните хора! Ще ти е от полза, да знаеш! Постарай се да запомниш добре уроците! — бяха единствените думи, които баща ѝ каза на раздяла.

В интерната беше отвратително. Строгите учители, вечно недоволни от Холи, като че ли имаха една-единствена цел — да стъпчат самочувствието ѝ, да унищожат свободолюбивия ѝ дух. Спаси я учителят по рисуване. Той не криеше възторга си от нейния талант. В мрачното ѝ ежедневие замъждука бледа светлинка, достатъчна, за да покълнат онези семена на самоуважение и чувство за собствено достойнство, които бе посял любимият учител...

Едно след друго се редяха училища и интернати. Възрастните се опитваха да превърнат Холи в покорна и смирена дъщеря, каквато я искаше баща ѝ. Не успяха. Онези първи кълнове в душата ѝ набираха сила, извисяваха се и даваха своите плодове.

Много вода изтече оттогава. Холи трябваше да измине дълъг и труден път. Цяла вечност я делеше от деня, когато, навършила

осемнадесет години, тя се отскубна от стоманената хватка на баща си...

Погледна часовника си. След петнадесет минути започваше часът по рисуване с децата. Трябваше да побърза. Десетината ѝ ученици се заловиха с ентузиазъм с боичките. Оказа се обаче, че предпочитат да нашарят своите коси вместо листовете и Холи доста се поизпоти, докато сложи малко ред в класа.

Злото, както обикновено, не идваше само. След часа тя се упъти към дървената къщичка, в която живееше в лагера. Не бе успяла още да затвори вратата зад гърба си, когато като фурия нахълта Скай. Косата ѝ бе сплетена на дълга черна плитка, тук-там леко посребрена. Скоро бе навършила четиридесет, ала изглежда предпочиташе да си остане на осемнадесет, най-малко в схващанията си за живота. Тя бе превъзходна домакиня и правеше най-изумителния чай от хилядите, които Холи бе опитвала. Скай не умееше да върши само три неща — да сложи ред в чековата си книжка, задълго да се задържи на постоянна работа и да гласува за републиканците...

Холи я смяташе за много повече от приятелка. Всъщност — за един от членовете на голямото семейство, което бе събрала в „Духовен кръгзор“.

— Добре ще е, ако побързаш за канцеларията! — извика Скай задъхано.

Без да чака обяснение, Холи хукна към сградата, в която се помещаваше, така да се каже, щабът на „Духовен кръгзор“. Завари в канцеларията помощничката си Черити. Тя тъпчеше като обезумяла разни вещи в бебешката количка.

— Какво е станало? — разтревожено попита Холи.

— Бебето вдигна висока температура. Доктор Бронкасио ми нареди да я заведа веднага в кабинета му. Гидо обеща да ме закара с камиона.

— Всичко ще се оправи, Черити! — побърза да я успокои Холи. — Аз ще те заместя в канцеларията. А лекарят си знае работата и Съншайн скоро ще оздравее.

Черити грабна торбата с бебешките пелени и хукна към вратата. На прага измърмори под нос, че днес май трябвало да пристигне нов курсист, главен счетоводител в някаква фирма на име Потър.

— Ще го посрещна, не се безпокой! — извика след нея Холи.

Рик слезе от колата и се разкърши. Беше карал от Сиатъл до „Духовен кръгозор“ два часа. Обади се по телефона предварително, за да се увери, че Холи Редмънд наистина е там. Не пожела да разговаря лично с нея, защото се боеше да не я подплаши. Бог знае каква щуротия можеше да ѝ хрумне. Не му се искаше да я издирва пак. Бездруго му костваше не малко усилия да проследи движението ѝ от Аляска до Аризона и обратно. Накрая се оказа, че птичката е кацнала буквално под носа му. Без да се бави, той напъха в сака най-необходимото, метна го в колата и пое към планината. Надяваше се да приключи случая по-рано от очакваното.

Рик не беше съвсем наясно що за чудо е „Духовен кръгозор“. Жената, с която разговаря по телефона, бе казала, че е „институт за творческо съзряване“. Мъглявото обяснение не му говореше нищо, но той реши да не събужда излишни подозрения с повече въпроси.

На видно място на единствения нормален път в района беше закрепена дървена табела с надпис „Духовен кръгозор“. Затова не се наложи да разпитва за адреса в близкото градче. Друг надпис, издълбан върху самата табела, го поведе по чакълестия криволичещ път, който свършваше в лагера на центъра.

Вдясно Рик видя дървени бунгала, подредени с военна акуратност. Точно отпред блестеше неголямо езеро, окъпано от щедрите лъчи на юлското слънце. Ниски хълмове, потънали в зеленина, се диплеха зад езерцето, а в далечината се открояваше живописно снежната шапка на Маунт Рейнър. Отляво имаше още бунгала, разхвърляни безразборно по широката поляна. Дървена табела, окачена над вратата на най-голямото бунгало, не оставяше съмнение, че човек е попаднал в центъра „Духовен кръгозор“.

Рик тъкмо се канеше да тръгне натам, когато по алеята се зададе някаква жена. Беше на около четиридесет години и водеше за ръка момиченце, което едва ли беше на повече от пет години. Когато приближиха, червенокосото хлапе му махна с ръчичка и се усмихна лъчезарно.

— Аз имам вагина... А ти нямаш — изчурулика весело детето.

Рик едва не падна на земята от изумление.

— Нали разбирате, на тая възраст децата искат да опознаят сексуалната си идентичност — обясни усмихнатата жената, сякаш нямаше нищо по-естествено от това.

Без да пророни дума, Рик забърза към бунгалото, в което се помещаваше канцеларията. Не гореше от желание да обсъжда с хлапето особеностите на мъжката и женската анатомия.

На прага го посрещна настойчив телефонен звън. Вратата от дъски се затвори с трясък зад гърба му. Рик се огледа с надежда, че шумното му появяване няма да остане незабелязано, ала наоколо не се виждаше жива душа.

— Хей, или се обади, или накарай проклетия телефон да спре да звъни! — разнесе се зад него женски глас.

ГЛАВА ВТОРА

Рик реши, че по-лесно ще се справи с обаждането. Вдигна слушалката и измърмори:

— Ало!

— Потър е на телефона — разнесе се в слушалката енергичен мъжки глас. — Налага ми се спешно да отлетя за Сан Франциско. Засега анулирам участието си в семинарите, които трябваше да започна от днес — и без да докача отговор, господинът затвори слушалката.

Семинари ли? Рик се намръщи озадачен. Що за дивотия беше този лагер? Дали не беше някаква комуна на позастарели хипари? За съжаление, не му дадоха възможност да обмисли въпроса. По коридора идваше жена. Беше Холи Редмънд — Рик я позна веднага. Когато договаряха ангажимента, баща ѝ му показа нейна снимка, която обаче изобщо не даваше пълна представа за сексапила и чара на младата жена. Походката ѝ беше дръзка и предизвикателна. Яркоранжевите джинси прилепваха като ръкавица към стройните бедра и съблазнителната извивка на ханша.

Без да крие възхищението си, Рик отмести поглед към лицето ѝ. Хареса му начинът, по който беше сресала косата си — прибрани с шнола, русите къдрици приличаха на рошав облак, кацнал върху главата ѝ. Очите ѝ бяха наситено кафяви, а не сини, каквито са обикновено очите на блондинките. Кой знае защо, напомниха му покривката от кафяво кадифе, с която застилаше леглото си в малкия апартамент. Ненадейно му хрумна въпросът как ли щеше да изглежда Холи върху кафявата покривка...

Странните бижута, които Холи носеше, допълваха отлично ярката ѝ външност. Нямахме пръстени, ала на врата ѝ висеше дървено колие с огромна риба по средата, оцветено в най-невероятни тонове. На ушите ѝ се полюшваха две сребърни риби, които държаха риболовни пръчки... Рик се облещи. На всяка пръчка висеше миниатюрна фигурка на мъж, изработена от сребро.

— Вие сигурно сте господин Потър — изпревари го Холи, преди да е успял да се представи и му подаде ръка.

Той мигновено съзря шанса да се доближи до Холи Редмънд без много усложнения и го сграбчи... Заедно с протегнатата ѝ ръка.

— Да, аз съм Потър — потвърди Рик.

Нежната ѝ ръка се изгуби в едрата му десница. Кожата ѝ беше мека, топла и някак... хлъзгава.

— О, извинете! Преди минута намазах ръцете си с крем — обясни тя и издърпа ръката си. — Има да ви мирише на мед и бадеми, докато се измиете. Е, не е беда! Позволете ми да ви приветствам с добре дошъл в „Духовен кръгзор“. Забравих да ви се представя. Аз съм Холи Редмънд. Очаквахме ви. Моля да ме извините... За телефона... Че се разкрещях... — погледна апарата. — Ще се обадят пак, ако им трябвавам... Искам да ви уверя, че обикновено в лагера цари ред, но днес от сутринта нещата сякаш тръгнаха наопаки. Нали знаете, понякога се случва...

Холи съзнаваше, че говори глупости. Нещо крайно неприлично, което не ѝ се бе случвало може би от години. Мъжът, обаче, който я наблюдаваше със загадъчна усмивка, изобщо не приличаше на хората, участващи в семинарите на „Духовен кръгзор“. Младата жена се чувстваше объркана.

По време на многобройните си пътешествия Холи се бе ръкувала със стотици мъже. И ако можеше да оприличи с нещо усещането, когато този господин пое ръката ѝ, то беше единствено с тръпката в деня, в който включи по невнимание повредения тостер и я удари ток.

Мъжът изглеждаше съвсем необичайно. Никак не приличаше на чичковците с тъмните костюми, които често си навираха носа в лагера, нито пък на татко на някое от децата. Имаше нещо сурово и... опасно във външността му. Опасно, ала не за касата с парите, а за самата Холи. Защото ѝ въздействаше неописуемо с неоспоримия си, примитивен, покоряващ мъжки магнетизъм.

Изглеждаше около тридесетте. Косата му бе черна, очите гледаха цинично. Беше облякъл джинси и риза от същия плат. Излъчваше онзи неотразим сексапил, чиято сила изпепелява.

— Никак не приличате на счетоводител — отбеляза Холи.

— И вие — отвърна колебливо Рик. Чудеше се как ѝ хрумна подобна забележка.

— Само че за разлика от вас аз не съм счетоводителка.

Това беше нещо ново. Така... Значи господин Потър бил счетоводител. Рик не се притесни особено от факта, че през последните години заниманията му по математика се свеждаха горедолу до аритметичните действия събиране и изваждане, приложени към вземане и връщане на заеми. Както винаги, най-добрата защита беше нападението, затова той подхвърли:

— Защо решихте, че не приличам на счетоводител?

— Изглеждате твърде... — ами сега какво да каже? Твърде секси? Опасен? Самонадеян? — Изглеждате твърде безгрижен за счетоводител... — импровизира тя.

— Безгрижен ли? — изглежда я с недоумение.

— Всъщност няма значение! Ще ви покажа бунгалото, в което ще ви настаним. Можем да тръгваме веднага. Не твърдя, че ви предлагаме разкошна обстановка, но леглата са удобни. За съжаление пропуснахте предварителната обща среща с участниците в семинарите и преподавателите. Нищо. Вероятно сте прочели брошурата, която ви изпратихме с формулярите. Там има доста подробна информация за дейността ни.

— За жалост не успях да прегледам всички материали — излъга Рик. — Затова ще ви помоля да очертаете основното...

— А, значи още един привърженик на основното...

— Моля? Не ви разбрах.

— Още с пристигането си много от участниците бързат да се запознаят с основните принципи, върху които се базира обучението, като смятат, че е достатъчно. Естествено, по-късно осъзнават грешката си. Тук се опитваме да променим начина им на мислене.

— Това да не е център за промиване на мозъци? — изглежда я подозрително той.

— Нищо подобно!

— Тогава май искате да ми пробутате религиозен култ...

— Глупости! Откъде ви хрумна? Просто ще ви запознаем с нови начини да решавате собствените си проблеми. Бих го нарекла нов подход към управлението на човешките проблеми.

Значи семинари за управленчески кадри... Напоследък се бяха превърнали в мода. Рик знаеше, че шефовете задължаваха напористите момчетата в костюмчета — ръководители от средното ниво, да ги

посещават. Само че лагерът, забутан в пущинаците, някак не се покриваше с представата му за нормална обстановка за бизнес семинари. От друга страна пък Холи, доколкото имаше сведения от справката, беше горещ поклонник на нетрадиционния подход...

— Значи тук се провеждат мениджърски семинари — уточни Рик.

— Творчески семинари — поправи го тя. — Трябваше да се запознаете с брошурата — млъкна, като опитваше безуспешно да си спомни малкото име на госта. В бързината Черити бе пропуснала да ѝ предаде формулярите. — Знаете ли, тук се стремим да избягваме официалностите. Не можем вечно да ви наричаме „господин Потър“. Как се казвате?

— Рик.

— Рик — повтори Холи. Ето че този чаровен мъж, който оглеждаше с нахално любопитство тениската ѝ, си имаше и име. Тя се намръщи. — Трябваше да прочетеш брошурата, Рик!

— И да се лиша от удоволствието лично да ме запознаеш със съдържанието ѝ? Дума да не става! — очите му искряха дяволито.

Тя не беше срамежлива, ала предизвикателният поглед, вперен в нея, я смути — нещо, което ѝ се случваше твърде рядко. Затова реши да мине в настъпление.

— Какво толкова си ме заразглеждал?

— Тениската ти е изцапана с боя.

— Така ли? Къде? — огледа тениската, но не забеляза нищо. Само гърдите ѝ се надигаха в такт с ускореното дишане. Надяваше се да е останало незабелязано. — Не виждам никаква боя!

— Да ти покажа ли? — предложи той, ухилен многозначително.

— Няма нужда! Кажи ми само къде съм се изцапала.

— Ами че цялата ти тениска е в боя!

— За това ли говориш? — Холи разтегли блузката, като се мъчеше да покаже шарките, без да привлича излишно вниманието му върху заобленостите под нея. — Един от нашите гости рисува мотивите специално за мен.

— Впечатляващо! — тонът му не оставяше съмнение, че репликата се отнася по-скоро до онова, което тениската скриваше от погледа, отколкото до шаренията по нея. — Значи с такива работи се

занимавате тук, а? — най-сетне я погледна в очите. — Седите и творите... Рисувате цветенца...

Покровителствените нотки в гласа му вбесиха Холи. Не по-малко от безочливото нахалство, с което я оглеждаше. И от реакцията на собственото си тяло...

— Тук не рисуваме само цветя — сопна му се тя. — Занимаваме се също със скулптура, грънчарство, тъчем на ръчен стан... Не е нужно да изброявам всичко.

— Отлично — тонът му обаче не беше толкова убедителен. Едва ли художествените занаяти бяха най-добрата перспектива да запълва времето си, докато измисли как да достави „стоката“ на Редмънд старши.

— Не преживявай толкова, Рик! — посъветва го с насмешка Холи. — Докато се усетиш, ще се научиш да гледаш на света с други очи!

„А ти докато се усетиш, ще си в Сиатъл, при фрашканото си с мангизи татенце“, каза си Рик. Все още нямаше представа как ще го направи, но това изобщо не го притесняваше. Беше свикнал да се доверява на инстинкта си, който му подсказваше, че няма да скучае, щом трябваше да се разправя с толкова непредсказуема и съблазнителна жена. Да, случаят наистина се очертаваше като интересен!

Успокоен от тази мисъл, той охотно последва Холи през покритата с чакъл площадка към стройната редица от бараки. Остави известно разстояние помежду им, за да се полюбува на гледката... Разбира се, красотата на заобикалящата го природа бледнееше отчасти пред прелестните очертания на ханша на Холи под прилепналите джинси. Походката ѝ беше невероятно секси. Достойна за съзерцание и... по-задълбочено проучване. Защо пък не? В крайна сметка тази вдъхновяваща походка би могла да се възприеме като форма на изкуството. Поезия в движение, така да се каже... Много жалко, че беше дъщеря на клиент, значи — забранена територия, с въздишка отбеляза той.

— Пристигнахме! — бодро обяви тя и отвори вратата на бунгалото.

— Защо има четири легла? — огледа стаичката с подчертана подозрителност.

— Всяка бунгало е предвидено за четирима. Вляво има баня с душ. Твоето легло е онова в ъгъла — посочи Холи.

Заприлича му на учителка, която наказва някой непослушник в ъгъла. Беше готов да се съгласи, че мислите му не са от най-благоприличните, но това не можеше да е причина да го третират като хлапак. По дяволите, ако не друго, поне да уважава възрастта му! Все пак беше цели шест години по-голям от нея!

— Освен да показваш легла на гостите, с какво друго се занимаваш в този „център“? — попита той хапливо.

Холи го изгледа през рамо. Рик отдавна не бе виждал толкова изразителни очи. В първия момент те заблестяха гневно, след миг вече в тях се четеше съмнение, после — насмешка.

Не е възможно тези чувства да не са повърхностни, заключи Рик цинично. Едва ли Холи се отличаваеше особено от мнозинството разглезени госпожички, които му се бе налагало да издирва и да връща вкъщи.

— Когато не показвам леглата, ръководя „Духовен кръгозор“ — отговори на въпроса тя с известно закъснение.

— Ръководиш ли? В какъв смисъл? — изглеждаше озадачен.

— Директор съм на центъра.

Той буквално онемя. Боже опази! Провалът беше гарантиран, ако тази вятърничава жена наистина движеше нещата тук. Трябваше да събере по-подробна информация що за чудо беше този център за творческо развитие.

— Къде е телефонът? — разсеяно попита той.

— В бунгалата няма телефони. В близост до канцеларията има телефон с монети.

— Няма телефони?! — не повярва на ушите си. Че как, по дяволите, щеше да използва факс модема на портативния компютър, за да получи необходимата му информация? — Слушай, налага се да свърша някои неотложни работи и ще ми трябва телефон...

— Рик, в брошурата, която не си благоволил да прочетеш, се подчертаваше изрично, че в стаите няма телефони.

— Не мога ли да ползвам телефона в канцеларията?

— Не. Съгласно вътрешния правилник, той се ползва само от служителите на центъра.

Едно среднощно посещение в канцеларията щеше да реши въпроса, самоуспокои се той. Ако първоначалните му впечатления бяха верни, едва ли някой тук си правеше труда да заключва канцеларията. Освен това нямаше да е лошо да хвърли око на досието на Потър, в чиято роля трябваше да се вживява.

— И отдавна ли ръководиш този център? — попита той след малко.

— От самото начало, когато се роди идеята да комбинирам творческите семинари за възрастни и за деца.

— Деца ли? Не знаех, че има и деца... — беше ужасен. Представи си цял взвод хлапета, владеещи до съвършенство научната терминология в областта на анатомията.

— Какво ти става, Рик? Май се изплаши от думата „деца“?

— Целият се разтреперих! — подхвърли той ехидно.

— Я не се прави на интересен! Май нямаш деца.

— Позна! При това съм и ерген — добави Рик.

— Не съм те питала!

— Да, но щеше да попиташ!

Тя реши, че ще е най-добре, ако смени темата.

— След половин час започва вечерята. Столовата се намира в продълговатата постройка зад канцелариите. Храним се без официалности, така да се каже, в домашна обстановка. Ястията са вегетариански...

— Без месо?! — първо телефоните, сега пък това! Усети, че кръвта му кипва.

— Има и месо — за онези, които не могат да живеят без него.

— Слава богу! — въздъхна той с облекчение. Ако знаеше, че цяла седмица ще му се наложи да се мотае из лагер с битови порядки от края на миналия век, щеше да изстиска още някоя и друга хилядарка от скръндзата Редмънд!

— Естествено, сервираме само пиле и риба — добави Холи, с което попари надеждата му за вкусен бифтек. — Гордеем се със здравословното меню, което следва стриктно указанията на Американската асоциация за борба със сърдечните заболявания.

Рик намери за излишно да коментира тази информация. Сърцето му — поне засега, не беше давало повод за тревоги. Направи достатъчно за здравето си като остави цигарите. А прекален светец и

Богу не е драг! Нека някои си преживят салатка от глухарчета. За него, моля, пържола — за предпочитане алангле. Нямахте да мине без посещения в близкото градче за коригиране на нарушения му хранителен баланс.

— Предполагам, че такова нещо като телевизор не се среща по тези места — подхвана той другата тема, която в момента го вълнуваше особено.

— Защо трябва да се лепнеш за екрана, когато навън е толкова красиво? Излез, порадвай се на изумителната хубост на природата.

— Защото, уважаема, довечера играят „Метеорите“ срещу „Гигантите“! Бейзбол... Предполагам си чувала, че има такъв спорт? — попита, озадачен от безизразния ѝ поглед.

— Естествено. Няколко мъже се мъчат да улучат с бухалка малка топка. Обикновено не успяват...

— Бейзболът е национален спорт на Америка!

— Знам. Не е ли тъжно това? — докато Рик се чудеше какво да отговори, Холи продължи: — Ужасно ми е приятно да разговарям с теб, но трябва да тръгвам. Ще се видим в столовата. Ще те запозная със съквартирантите ти и с другите инструктори.

— Значи, освен че управляваш този институт, ти също преподаваш, така ли? — полюбопитства той.

— И показвам леглата на гостите, ако не си забравил — пошегува се тя. — Преподавам. Защо, какво толкова чудно има?

— А не, нищо...

— Май не ти е лесно да ме възприемеш като учителка?

Рик изруга наум. Трябваше да действа по-внимателно, за да не събужда излишни подозрения. Имаше задача — да върне хубавата дъщеричка на загрижения татко, а после да си прибере честно изработения хонорар. Нещата бяха повече от ясни! Човек можеше да изтърпи известни дребни неудобства, когато на финала го очакваха пет тлъстички хилядарки. Слава богу, че в последния момент пъхна транзистора в сака! Нямахте как — един-два мача щеше да слуша по радиото.

Въпросът с общата спалня, уви, не можеше да се реши така просто. Откакто бе моряк в казармата, не беше спал с друг човек в една и съща стая. Е, от време на време споделяше леглото на някоя симпатична дама, но никакво нощуване в...

— Рик, не отговори на въпроса ми — прекъсна го Холи, като потропваше нетърпеливо с крак.

— Извинявай, бях се замислил. Какво ме питаше?

— Забрави го! Оставям те с твоите сметки и баланси!

Сега пък сметки и баланси! Изведнъж се сети. Един счетоводител не можеше да не мисли за сметки и баланси. Да, нещата се усложняваха. Беше време да пусне в обръщение неотразимия си чар. Прелестни създания от нежния пол неведнъж му бяха казвали, че стига да поиска, е истински чаровник. В интерес на истината, наричаха го „очарователен негодник“...

— Много съм доволен, че преподаваш в центъра — започна той с подкупващ глас. — Непременно ще посещавам часовете ти! Уверен съм, че си страхотна, независимо от това какво точно преподаваш.

— Повече ми харесваш, когато се заяждаш! — каза направо тя. — Поне съм сигурна, че говориш истината. Най-много от всичко на света мразя лъжата!

Дотук беше номерът с чара, помисли Рик и продължи на глас:

— Всеки лъже понякога.

— Аз не лъжа!

— Естествено. Хващам се на бас, че не пиеш и не ругаеш!

— Ще загубиш баса. Зная ругатни на шест езика, включително и на кантонски диалект.

— Какъв талант!

— В два-три случая се наложи да го използвам — подхвърли Холи със загадъчна усмивка.

— Ще споделиш ли в какви случаи си го направила?

— Бяха от лично естество... Чао, Рик, ще се видим на вечеря! — махна тя с ръка и изчезна от бараката.

Един на нула в полза на съблазнителната дама срещу частния детектив, регистрира той безпристрастно резултата. Играта обаче едва започваше...

ГЛАВА ТРЕТА

— Ама че нахалство! Не съм приличала на преподавателка! Възпитанието на този мъж определено куца — мърмореше под носа си Холи, докато вървеше към канцеларията. — Държи се, като че ли се съмнява в думите ми. Бих се обзаложила, че има на какво да го науча!

Мисълта за това предизвикателство я накара да се усмихне. Струваше си да се заеме с „превъзпитанието“ на Рик, за да му докаже колко ужасен е мъжкият му шовинизъм.

Счетоводителят беше истински... Холи се затрудни. Негодник. Кой знае защо, хрумна ѝ точно тази дума. Усмивката му беше безочлива и едновременно някак закачливо дяволита. Несъмнено притежаваше и чувство за хумор. Бе от мъжете, които, за съжаление, бяха голямата ѝ слабост! Да, всички изгледи да се провали бяха налице.

Най-неочаквано тя си припомни мъжете, с които бе поддържала по-сериозни връзки. Бяха само двама. За първи път Холи се бе увлякла по едно момче в колежа. Заряза го веднага, щом разбра, че нейният възлюбен я възприема едва ли не като кокошка, снасяща златни яйца. Втората ѝ връзка продължи значително по-дълго. Тогава смяташе, че Тим споделя начина, по който тя възприемаше живота. Оказа се обаче, че се е опитвал да я вкара в калъпа на собствените си разбирания.

Скъсаха преди две години, когато Холи го уведоми за своето решение да организира центъра. Тим категорично заяви, че трябвало да мисли за бъдещия им съвместен живот, а за целта било необходимо той да се разпорежда с всички нейни средства. Тя отхвърли ултиматума и избра свободата. Съжаляваше единствено, че погрешно беше преценила Тим.

Мъже! Всички бяха еднакви! Винаги искаха да им играеш по свирката. Холи тръсна сърдито глава. Рик беше идеален пример за отвратителната мъжка самовлюбеност, която я вбесяваше. Въобразил си, че мъжкият му чар е неотразим! Без тези номера! Тя търсеше в мъжа нещо повече от чар и напразни обещания...

Рик реши да разопакова багажа преди вечерята. Извади от сака несесер за бръснене, бельо, чорапи, цял куп тениски, два чифта джинси, бермуди и три чисто нови ризи, все още в опаковките. Набързо напъха всичко в чекмеджетата на дъбовия шкаф и се запъти към столовата.

Оказа се, че идва едва ли не последен. Помещението, което според Холи трябваше да напомня за домашния уют, имаше продълговата форма, бе с циментов под и мрежи, заковани на прозорците. Червените карирани покривки върху дългите маси и столове от червена пластмаса освежаваха донякъде суровия интериор. Рик се огледа. Тук-там се виждаше по някой празен стол. За негов ужас първото лице, което разпозна сред морето от непознати, беше на червенокосата бърборана с научните познания по анатомия. Рик мигновено се обърна кръгом и се насочи към противоположната страна на столовата.

— Ела, тук има едно свободно място — покани го някаква жена.

С крайчето на окото си той забеляза, че Холи се храни на същата маса, и прие поканата.

— Благодаря. Аз съм Рик Потър.

— Приятно ми е. Аз съм Шарън Томсън, инструкторка в центъра — на свой ред се представи жената. — Не те видях днес на срещата...

— Уви, наложи се да закъснея. Ще се постарая обаче да поправа пропуска! — отвърна Рик с най-очарователната си усмивка.

За разлика от Холи, Шарън реагира на мъжкия му чар, както би следвало да реагира всяка нормална жена. Това му подежда ободрително. Шарън Томсън беше около петдесетгодишна. С късо подстригана коса и доста по-консервативно облекло, тя имаше вид на човек, свикнал да командва. Рик веднага прецени, че беше далеч по-подходяща за поста директор на „Духовен кръгзор“. По време на вечерята успя да я разпита деликатно за лагера и за самата Холи.

— Значи си била вицепрезидент по маркетинг в някаква компания, така ли? — започна отдалече той.

— Да. По онова време жените на ръководни длъжности се брояха на пръсти. Бих казала, че и сега са недостатъчно, но тогава бяха отчайващо малко.

— И как попадна тук?

— Знаеш ли, успешната кариера невинаги те прави щастлив. Наложил се да преосмисля житейските си ценности. Една приятелка ми каза нещо умно: „Не съм чувала някой да е съжалил в последния си час, че не е прекарал повече време на работното си място“. Тази приятелка беше Холи.

— Къде се запознахте?

— Работех в корпорация за биологични изследвания. Холи й беше вдигнала мерника заради отношението към животните. Срецах се с нея и поговорихме. Предадох оплакванията й на управителния съвет. Естествено, никой не им обърна внимание. Но Холи ме накара да се замисля за същността на онова, което вършехме в компанията. След месец напуснах. Започнах работа в малка фирма за компютри. Беше собственост на един от приятелите на Холи.

— Как си се решила да напуснеш добре платената си работа заради някаква компания за компютри?

— „Компанийката“, както ти се изрази, в момента е най-големият производител на лаптопи в страната! Сигурно си чувал за нея...

Рик не само беше чувал за компанията, но и неговият лаптоп бе произведен от нея.

— И казваш, че собственикът на компанията е приятел на Холи, нали? — продължи да разпитва той.

— За твоё сведение Холи е един от най-големите акционери на компанията. Вложи в нея целия си капитал, когато приятелят й правеше първите си стъпки. Акциите, които притежава, сега й носят отлични дивиденди.

Рик имаше информация, че Холи разполага със солидни средства. Погрешно бе решил обаче, че златните яйца е снесъл любещият татко. Дано това да беше единствената грешка...

— Още ли работиш в компанията? — попита той след малко.

— Да. Сега съм в отпуска заради организирането на семинарите.

— Значи ти се занимаваш с тях, така ли? А пък Холи ми каза, че тя е директорка на центъра.

— Сигурно си я ядосал много, за да ти каже такова нещо! Тя не отдава никакво значение на постовете. Какво й каза?

— Защо пък изведнъж реши, че съм я засегнал?

— Защото обикновено е в отлично настроение. Трудно се ядосва.

След вкусната вечеря от печено пиле, салатата и малки царевички, самият Рик се чувстваше в добро настроение. Бе успял да събере ценна информация за Холи. Възнамеряваше да я използва, за да върне дъщеричката в Сиатъл. Стана ясно, че парите не биха послужили за примамка. Оставаше емоционалният мотив. Тя изглежда бе склонна да клъвне въдицата, ако ѝ поднесе някоя сърцераздирателна история.

Още тази вечер трябваше да поговори с Холи. На два-три пъти опита безуспешно да привлече вниманието ѝ, ала тя се правеше, че не го забелязва. Привърши вечерята и побърза да напусне столовата.

— Холи трудно се задържа на едно място — подхвърли Шарън, когато забеляза интереса на Рик.

— Няма две мнения по въпроса — измърмори той, като си спомни дългия списък на местата, където тя бе живяла през последните години.

— Тя е изключителна жена! — заяви Шарън.

По-скоро е особнячка, възрази наум той, ала предпочете да замълчи.

— Приятелите ѝ в „Духовен кръгзор“ са много — добави Шарън. — Тук всички се чувстваме като едно голямо семейство, а Холи е свързващото звено между нас. Вземи например Скай, която седи ето там. Уит, мъжът ѝ, работи тук като готвач. Имат пет деца. Двете вече са големи и живеят в Сиатъл. Най-малката седи до нея.

— Момиченцето с червената коса ли? — попита Рик.

Шарън кимна.

Значи Скай беше майката на устатото хлапе. Трябваше да я поразпита за Холи при първия удобен момент. Удобен в смисъл, че хлапето не се мотае наоколо...

— Колко са инструкторите в „Духовен кръгзор“? — заинтересува се той.

— Пет сме на постоянна работа, но често ни помагат и други приятели. Освен мен, Скай и Холи, в центъра работят Гидо и Байрън. Запозна ли се с тях?

— Не — подобни имена не се забравяха лесно.

Гидо се оказа не по-малко запомняща се личност от кръщелното му име. Рик трудно можеше да повярва, че този тронав исполин рисува нежни акварели с цветя. Шарън бе превъзнесла до небесата таланта му. Ако питаша Рик, мястото на Гидо беше в Световната лига по борба за

професионалисти. Обръснатата му глава лъцеше, а на лявото му ухо блестеше малка халка от злато.

— Никак не ми приличаш на счетоводител! — изръмжа Гидо, когато Шарън го запозна с Рик.

— И ти не ми приличаш много на художник. И какво от това? — невъзмутимо парира Рик. Боботещият глас на Гидо му напомни за командира във флотата.

— Седях на задната маса и чух, че разпитваш за Холи. Откъде изведнъж се взе този голям интерес към нея?

— Холи е красива жена... — подхвърли Рик.

— Вярно, красива е. Ама не си прави илюзии! Щото, ако узная, че си я засегнал... Не знам дали ме разбираш! — заплашителният му поглед правеше излишни обясненията.

— Вие двамата да не сте... в близки отношения? — внимателно подпита Рик.

— Какви ги дрънкаш? Холи ми е като дъщеря! Нещо да добавиш по въпроса?

В същия момент Рик съзря червенокосото хлапе, дъщерята на Скай, което идваше право към него.

— Не, не сега! По-късно може би... — побърза да отвърне той и скочи от стола. Направи опит да се скрие в тълпата, ала скоро забеляза, че проклетото хлапе се провира уверено към него. Крайно време бе да изчезва и се насочи почти тичешком към изхода. На вратата едва не се блъсна в инвалидна количка, с която се придвижваше млад мъж.

— Моля, път на възрастните! — подхвърли насмешливо младежът, като придържаше отворена вратата. — Хей, къде е пожарът? — подвикна той след Рик.

Детективът изобщо не го чу. Вече завиваше зад ъгъла на столовата, когато налетя на... Холи. Позна я още щом докосна меката и топла кожа на голите ѝ ръце. Усети невероятна възбуда. В същия момент Холи вдигна към него големите си кафяви очи и той си даде сметка изведнъж, че сам е попаднал в капан. Усещаше топлината на тялото ѝ. На ръст като че ли беше създадена за него — нито прекалено ниска, нито твърде висока.

— Къде си хукнал? Гони ли те някой? — опита да се пошегува тя, ала гласът ѝ трепереше издайнически.

За нейна изненада Рик погледна тревожно през рамо. Угриженото му лице изглеждаше трогателно смешно. Холи надникна над рамото му. Умираще от любопитство да разбере причината, хвърлила в паника такъв непукист. На десетина метра от тях стоеше Азия, махаше с ръка и широко се усмихваше. Холи веднага се досети каква е работата. Скай вече беше разказала за запознанството на малкото момиченце с Рик.

— Май не си падаш по децата, а? — подхвърли насмешливо тя и със закъснение се сети да отстъпи крачка назад.

— Нищо подобно, стига да държат устата си затворена! — измърмори Рик и забеляза с облекчение, че веселякът в инвалидната количка подхвана оживен разговор с детето и го отведе в противоположна посока.

— Значи, според теб, децата нямат право да изказват мнението си. Звучи ужасно старомодно!

— Такъв съм си — старомоден! Не разполагам с излишно време, за да го пиляя с деца — повдигна рамене той.

— Това вече съм го чувала! — изрече Холи със сериозен вид. Веселите пламъчета в очите ѝ угаснаха. — Познавам трагичните последици, до които води подобно отношение на възрастните. Много млади хора с убито самочувствие търсят отчаяно спасение в алкохола и наркотиците. Това е една от основните причини за самоубийствата сред подрастващите или за разюздания им начин на живот. Ние ограбваме децата, като ги лишаваме от шанса да почувстват, че са неповторими! Направо е престъпно!

— Я задръж малко! Откъде се извъди такъв защитник на децата?

— Само споделих какво мисля по въпроса. Твърдо вярвам в това, което казах преди малко!

— Не се съмнявам — сухо отбеляза Рик.

Очевидно Холи бе готова докрай да брани убежденията си. Интересно какво ли друго би накарало очите ѝ да заблестят, а страните ѝ да пламнат като божури, хрумна му внезапно.

Тя забеляза замисления му поглед, въздъхна и се усмихна някак срамежливо.

— Байрън все ме упреква, че се вживявам твърде много! — каза Холи. Рик я гледаше с недоумение. — Байрън е младежът, с когото разговаряше пред столовата — поясни тя.

— О, да, момчето в инвалидната количка. Не ни остана време да се запознаем.

Забеляза, че Холи се намръщи. Не беше ясно обаче кое по-точно предизвика неодобрението ѝ. В крайна сметка това нямаше значение. Изобщо не му пукаше как го възприемат останалите. И нямаше намерение да се променя или да се извинява, за да се хареса някому.

— Знаеш ли, няма да е зле да се замислиш за чувствителността си — отбеляза Холи.

— Да, вече съм го чувал — според някои жени, с които бе флиртувал, той имаше чувствителност най-много на игуана.

— Не виждам да си много разтревожен.

— Така е. Просто не изпитвам нужда да „развивам своята съзнателност“. Не зная дали съм запомнил точно думите на разни психоаналитици, които са на мода този месец.

— Очевидно предпочиташ да боравиш с факти. Сега разбирам защо си избрал математиката. Тя отговаря на стремежа ти да категоризираш и анализираш заобикалящата те действителност.

— Тук си права! — съгласи се, защото професията на частен детектив наистина налагаше анализ на фактите.

— Радвам се, щом това те прави щастлив.

Рик беше изненадан. Очакваше, че тя ще се впусне в словесни излияния, за да го опровергае, ала Холи го гледаше невъзмутимо с благосклонна усмивка. Изведнъж му хрумна, че това е част от ритуала, наложен от природата — жертвата търси начин да се спаси, като се мъчи да отвлече вниманието на звяра, който я преследва. Номерът обаче нямаше да мине!

— Разбира се, че съм щастлив! — реагира той. И щеше да е още по-щастлив, когато я заведеше в Сиатъл и си прибереше достойно спечелените хилядарки.

— Чудесно! Радвам се, че тук си щастлив! Не ти ли казах, че ще свикнеш?

— Хей, чакай! Никога не съм казвал, че съм щастлив тъкмо тук.

— Твърде късно е да го отричаш. До утре! — махна му с ръка и бързо се отдалечи по алеята.

Отдавна минаваше полунощ, а Рик все още се въртеше в леглото. Струваше му се, че утрото никога не ще настъпи. Когато се прибра в бунгалото, размени две-три думи със съседите по стая. Двама бяха инженери, а третият — директор в неголямо предприятие. Директорът хъркаше до преди малко, но сега в стаята цареше тишина. Рик реши да включи портативното си радио, но се оказа, че е забравил да смени напълно изтощените батерии.

Отвън все по-често долитаха странни шумове. Тишината и мракът като че ли ги усилваха многократно. Рик беше в стихията си, когато действаше в познатата си градска обстановка. Не беше от онези префинени интелектуалци-поклонници на природосъобразния живот, които се прехласват, щом някой каже „чист въздух“. На него му дай миризма на неизгорели газове, вой на сирени, опасности, дебнещи зад всеки ъгъл... Даже отвратителното скърцане на боклукчийските коли беше къде-къде по-поносимо от оглушителната тишина.

Почти целият му живот бе минал в Сиатъл. Затова не знаеше със сигурност дали по тези места се въдят мечки. Шумът от влачеци се стъпки май приближаваше прозореца. Не, не можеше да е мечка! Вероятно край бараките се мотаеше енот... Шумът заглъхна. Само вятърът продължаваше да свисти сред листата. О, не! Това вече беше прекалено! Да не може да заспи заради идиотските дървета!

Като мърмореше под нос — отчасти, за да чуе човешки глас, пък бил той даже собственият му, Рик грабна джинсите и ги нахлузи. Една разходка щеше да го успокои. Преди това обаче трябваше да съобщи на скръндзата Редмънд, че е намерил „вятърничавата“ му дъщеря. За целта беше нужен телефон.

Предположението му се оказа вярно — вратата на канцеларията бе отключена. Той се огледа по навик и се вмъкна вътре. Бързо се ориентира в тъмнината. Намери телефона и набра номера на Хауърд Редмънд.

— Ало, кой е? — изръмжа старецът в слушалката, явно недоволен, че нарушават нощния му сън.

— Обажда се Рик Дънбар. Открих дъщеря ви.

— Кога ще я доведеш?

— Работа по въпроса. Ще ви държа в течение.

— Къде се намира сега?

Рик мигновено съобрази, че татенцето може да се довлече в лагера и да опита сам да върне Холи, лишавайки го от обещаното възнаграждение.

— В северозападната част на Щатите...

— Можеш ли да бъдеш малко по-конкретен? — в гласа на Редмънд прозвуча нескрит сарказъм.

— Не смятам, че е нужно! — отвърна детективът.

— А дъщеря ми знае ли кой си и защо си там?

— Не.

— Отлично! Дънбар, чух, че имаш подход към дамите... Не си скъпи таланта! Постарай се да я убедиш да се върне вкъщи с добро. Нали разбираш — сладки приказчици, комплименти... Прави каквото искаш, но след десет дни и нито секунда повече я искам тук!

— Защо?

— Вече ти казах, че търпението ми се изчерпа! Остарявам. Имам причина да настоявам някой от фамилията да поеме управлението на „Редмънд Импортс“.

— Даже ако този „някой“ има навика да изчезва за неопределено време ли?

— Дори да е така! Позволявах ѝ да прави каквото иска доста време. Край, повече няма да търпя!

— Мисля, че дъщеря ви отдавна е пълнолетна...

— Слушай, Дънбар, наех те да я върнеш и не възнамерявам да ти давам отчет защо постъпвам по един или друг начин. Гледай си задачата, заради която ти плащам. Дъщеря ми трябва да се върне в Сиатъл. Едва ли ще се затрудниш особено.

— Ще се справя.

— Чудесно! Действай! Очаровай я, прави каквото се налага, но искам да я доведеш! Ясен ли съм? — и без да дочака отговор, Хауърд затвори слушалката.

„Прави каквото се налага...“ Сладур! Няма що, направо е олицетворение на бащинска загриженост за единствената му дъщеря, помисли гневно Рик.

Холи седеше на малката веранда пред дървената къщичка и въртеше в ръка чаша чай от джоджен и лайка — един от

специалитетите на Скай, която смяташе, че безсънието на Холи се дължи на пълнолунието. Тя обаче бе убедена, че причината е в Рик. Споменът за близостта на тялото му, когато се сблъскаха в тъмнината, не ѝ даваше покой. Опита да го изтрие от съзнанието си чрез медитация. Безуспешно. Ето че и чайт не ѝ помагаше. Не беше на добро!

Тя се полюшваше на разнебитения чамов стол и обмисляше причините за необичайното си душевно състояние. Беше срещала далеч по-хубави мъже от Рик, макар че чарът му не подлежеше на съмнение. Нахаканото поведение не беше нещо ново за нея, но никой не се бе държал толкова предизвикателно. Да, Рик беше много привлекателен и неотразимо сексапилен.

Не ставаше въпрос за мускулатура, а за онова загадъчно излъчване на сила и самоувереност, което внушаваше походката, дяволският блясък в очите, циничната извивка в ъгълчето на устните му, когато се усмихваше...

Холи не обичаше да се самозалъгва. Беше излишно да отрича странната тръпка, преминала по тялото ѝ, когато стисна ръката му за първи път. Не знаеше как точно да я нарече. Магия? Привличане? По дяволите, какво значение имаше? Важното бе, че това никак, ама никак, не ѝ харесваше.

Рик беше твърде... нагъл и самоуверен, тесногръд и обзет от мания за мъжко величие. Нямахте съмнение, че обича да командва и да се налага. Човек наистина се изкушаваше да натрие носа на този арогантен счетоводител. Защо пък не?

Рик остави слушалката и потърси досието на Потър. Налагаше се да се запознае с биографията на господина, за когото се представяше. За негов късмет в кратката биографична справка не се споменаваха възрастта на счетоводителя, нито подробности за личността му. С нечетливи заврънкулки, които само той можеше да разчете, Рик отбеляза в едно тефтерче нужните му данни и върна документите на мястото им. Последната работа на Потър беше като финансов директор в „Молтек Индъстрис“. Детективът прецени, че за момента това му стига. По щастливо съвпадение малкото име на господин Потър беше Ричард. Отпаднаше необходимостта да измисля обяснение за

умалителното име Рик. Отсега нататък всичко беше в ръцете му. Вярваше непоколебимо, че всеки сам гради съдбата си...

Отегчена от клатушкането на люлеещия се стол, което с нищо не помагаше срещу безсънието ѝ, и от безполезните размишления за личността на Рик, Холи се упъти към ателието, решена този път да се пребори с глината.

— Проклятие! — изруга на италиански тя, когато поредното произведение на грънчарското изкуство се размаза върху колелото. Още малко и щеше да успее. Глиненият съд беше започнал да придобива леко изтеглена нагоре форма. За секунда обаче мислите ѝ отново се отплеснаха към Рик и катастрофата не закъсна!

Като изруга отново — този път на кантонски диалект, тя смачка на топка неосъществения шедьовър и го захвърли сърдито в кошчето. Вече беше много късно. Крайно време бе да се прибира.

Измъкна се от ателието и тръгна в тъмнината към бунгалото. Утре непременно щеше да прескочи до Такома. Имаше да пазарува цял куп неща и щеше да хапне от любимия си пай със седемте вида шоколад. Опасно нещо беше изкушението... А Рик... Ето че пак се сети за него! От къде на къде? Изобщо не беше неин тип. Може би причина беше предизвикателният блясък в сините му очи? Или нахалната усмивка? Забеляза човека на пътека пред себе си твърде късно. Беше Рик. Пак той!

— Божичко! Аман от такива срещи, както казваше един приятел! — измърмори сърдито Холи.

— Както виждам, не се оплакваш от липса на приятели...

— Не се оплаквам! Имам голям късмет!

— А какво ще кажеш за семейството си?

— Те са моето семейство! — тонът ѝ бе категоричен.

— Имах предвид собственото ти семейство.

— Не съм омъжена.

— Не, не питах за това... — поясни Рик. Всъщност знаеше и най-дребните подробности, свързани с нея. Интересуваше го само на коя струна да засвири, за да я върне на таткото? Оттам нататък Редмънд да се оправя както може! — Разкажи ми нещо за истинското ти семейство...

— Какво наричаш „истинско семейство“?

— Опитваш се да отклониш въпроса. Темата да не е табу? — подхвърли насмешливо той. — Май не се разбираш много с близките си.

— Ако трябва да бъда точна, не се разбирам с баща си. И понеже той е единственият ми близък роднина, останал жив, може да се каже, че отношенията със семейството ми не са добри.

Някакво едро насекомо започна да жужи край лицето на Рик. Холи се усмихна. Като типичен градски жител, той приклепна, за да се предпази. Най-неочаквано устните им се доближиха на опасно близко разстояние и... Тя престана да се усмихва. Рик я целуваше!

В първия момент постъпката му я развесели. После усети възбуждащи тръпки. Затвори очи и в съзнанието ѝ натрапчиво изплува малката статуетка от порцелан, която беше купила в Холандия. Момиче и момче, с ръце на гърба. Миниатюрни топченца магнит сливаха устните им в целувка. Като огледално отражение на мъничката статуетка, Холи също държеше ръцете си отзад. Напразно преплете пръсти, за да потисне непреодолимото желание да докосне тялото на Рик. Дланите ѝ обаче се плъзнаха по ризата му. Изпитваше физическа наслада от топлината на плътта му.

Той продължаваше да я целува. Усещането беше истинско откритие за нея. В някакъв момент си даде сметка, че ръцете му се плъзгат надолу по гърба ѝ. Рик я вдигна и я притисна към себе си. По тялото ѝ сякаш премина ток.

— Хайде... Да влезем вътре... — провря език между устните ѝ. — В твоето бунгало...

— Не те разбирам... — съзнанието ѝ, все още приятно замъглено, отказваше да възприеме смисъла на думите му.

— Не можем да отидем в моето бунгало. Там е пренаселено. Освен това леглото ми е единично. Надявам се, че твоето е по-широко.

Последните му думи ѝ възвърнаха хладния разум. А с него — и силата. С рязко движение тя се отскубна от ръцете на Рик.

— Хей! Какво си въобразяваш? Само един самовлюбен нарцис е в състояние да помисли, че ще си легна с него!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Защо си сърдита? — попита невъзмутимо Рик.

— Защото имаш нахалството да предположиш, че щом ти позволих да ме целунеш... — започна Холи, но той я прекъсна:

— Хей, госпожице, да се разберем! Ти също ме целуваше!

— Добре де! Само защото отвърнах на целувката ти не значи, че аз... Че ти... Че ние...

— Я не увъртай! Изплюй камъчето!

— Ако си мислиш, че ще легна с теб само заради една целувка...

— А срещу колко? Спокойно, аз съм насреща!

— Аз обаче не съм!

— Преди минута не мислеше така...

— Тогава изпитвах желание да те целуна. Не си въобразявай обаче, че спя с всеки, с когото се целувам!

— Радвам се да го чуя! Решението ти е много мъдро предвид някои опасни заболявания, които застрашават човечеството в наши дни!

— И аз за това говорех!

— Защо не вземем да си разменим по една бележка за здравословното ни състояние? — подметна той с насмешка.

— Най-сигурно е да се приберем по бунгалата!

— Тогава, до следващия път.

— Рик, нахалството ти минава всяка граница! — изглеждаше много ядосана. — Честно казано, смятах те за по трезвомислещ. Изобщо не приличаш на човек, чиято стихия са числата.

— Голяма работа!

— Не мога да го проумея! Да се гордееш с безчувствеността си и отгоре на това да проявяваш свръхдоза самочувствие.

— Не смятам, че имам голямо самочувствие.

— Аз обаче мисля точно така!

— Грещиш.

— Не! Има чудесна поговорка...

— Която няма начин да не си научила в тибетски манастир!

— Не, научих я от бившия треньор на „Стоманените момчета“. Обичаше да казва: „Най-силно дрънчат празните варели“.

— Че аз да не вдигам шум? Стъпвам кротко като буболечка, като се подпирам на един много голям бастун.

— Вече забелязах — Холи напразно се опитваше да скрие усмивката, която нахалният му намек предизвика. — Време е обаче да нарамиш големия бастун и тихо като буболечка да се прибереш в бунгалото.

— Ужасно уважавам чувството за хумор у жените! — Рик намигна многозначително и тя усети как дъхът ѝ спира.

— Аз пък изобщо не уважавам самонадеяните мъже.

— Значи си падаш по мекушавите?

— Падам си по одухотворените!

— Да ти кажа право, изглеждат женствени, почти като кастрирани!

— Прибягваме до кастриране само в краен случай — отбеляза тя с каменно лице.

— Много ме успокои!

— А би трябвало. Лека нощ, Рик!

„Страхотно попадение, Дънбар, няма що“, каза си той със самоирония, когато Холи се обърна кръгом и с бързи крачки се отдалечи към своето бунгало. В края на първата осмина от мача сексапилната госпожица поведе с два на нула срещу детектива. Все още обаче нямаше причина за безпокойство. Чак след осем дни, евентуално, би могло да има основание за тревога...

Тя спа неспокойно и сънува бейзболен мач. Никога не ѝ се беше случвало. Трябваше да разкаже на Скай, която умееше да тълкува сънища...

Както всяка сутрин, Холи се зае с упражнения по йога, завършващи с медитация. Когато половинчасовият ритуал приключи, тя захвърли нощницата и дебелите памучни чорапи и влезе под душа. Освежаващите струи охладиха загрялото ѝ тяло. После измъкна от шкафа чифт яркосини бермуди и огромна тениска в яркорозово, която стигаше почти до коленете ѝ. Нахлузи дрехите набързо, а около кръста

си завърза пъстър шал, изтъкан от Скай. Чорапите и маратонките ѝ също бяха издържани в розова гама. Сред ексцентричните си украшения подбра гватемалския гердан с дървени висулки и сребърните обеци във форма на камбанки, които подрънкваха при всяка нейна стъпка.

Трябваше да се погрижи за къдравата си коса и да сложи малко грим. Разреса къдриците с четка. Остави ги свободни върху раменете, а за да не ѝ падат в очите, леко ги прихвана с широка връзка за обувки в цвят електрик. Гримът — само от естествени съставки, се състоеше от сенки и червило в пепеляворозово и спирала за мигли. Малко лосион за тяло с лимонов аромат, приготвен от самата нея — и тоалетът бе завършен. Всичко това ѝ отне пет минути.

Препече няколко филии домашен хляб и обилно ги намаза със смес от портокалов, ананасов и черешов конфитюр. Чаша английски чай с мляко, подсладен с мед, допълваше любимото ѝ сутрешно меню. Преди да излезе от бунгалото, тя разтроши коричка хляб и хвърли трохите на верандата. След броени секунди долетяха няколко врабчета и гълъби.

Черити вече я очакваше в канцеларията.

— Как е бебето? Има ли температура? — попита Холи, макар че снощи няколко пъти бе прескачала до бунгалото на Черити.

— Слава богу, температурата ѝ спадна. Да ти призная, много ме изплаши!

— Знам. Трудно е да бъдеш майка.

— Така е. Е, не ми беше много лесно и като танцьорка на екзотични танци, но се справих. Не знам как щеше да свърши всичко, ако не ме беше измъкнала от онзи скапан бар.

— Може и да е бил скапан, но ти си много талантива танцьорка — усмихна ѝ се Холи.

— Благодаря. Само че момчетата от бара се интересуваха от друг вид талант... И когато съобщих на Били Джо, че съм бременна от него, той се нахвърли да ме бие... Не знам как щях да се оправям, ако не беше ти.

— Хей, Черити, не мисли за това! Вече имаш семейство — Холи прегърна нежно младата жена.

— Не съм толкова сигурна, че всички приемат миналото ми като теб. Байрън например... Когато разговаряме, отбягва да ме погледне в

очите. И без това разговаряме много рядко... Искам да му се харесам, ала да ме приеме такава, каквата съм — Черити изглежда се почувства неловко, че се бе разприказвала и побърза да смени темата: — О, забравих да ти кажа, че заварих канцеларията отключена.

— Дявол да го вземе! Пак съм забравила да я заключа. Нещо липсва ли?

— Всичко си е както го оставих вчера. А, видях, че Потър е дошъл. Вписала си го в регистъра.

— Появи се вчера следобед — уточни Холи. — Закъсня за срещата с новите участници в семинара, но явно е схватлив.

И действа бързо, добави тя наум, като имаше предвид снощната целувка. Представи си как Рик ще се държи на лекциите. Облегнал се небрежно на стола, с протегнати крака и кръстосани ръце. Типична поза на нахален и недисциплиниран мъж...

Рик действително слушаше с половин ухо дискусиата на тема „Творческо решаване на проблемите“ в часа на Шарън. По дяволите, какво чак толкова имаше да се обсъжда? Имаш ли проблем — решаваш го! Премахваш го. Измъкваш се. Отърваваш се. Вървиш напред. Какво общо има творчеството?

Мислите му отново се насочиха към Холи. Беше узнал за нея няколко неща. Първо, не се разбираше с баща си. Страхотно откритие, няма що! Едва ли баща ѝ щеше да потърси услугите му, ако не беше така. Второ, целувките ѝ бяха невероятни. И трето, имаше усещането, че тя сякаш е създадена точно за него.

Снощи действа крайно необмислено, разсъждаваше той. С две думи — оплете конците! Едно е да я омайва с приказчици, за да я накара да се върне вкъщи, друго — да спи с нея. Вярно, че старецът му беше казал да прави каквото знае, ала той си гонеше интереса. И Рик не биваше да забравя своя интерес. А той беше повече от ясен — да свърши работата, за която го бяха наели, и да прибави към банковата си сметка пет хилядарки. В никакъв случай не биваше работата и удоволствието да се смесват!

С голяма неохота бе принуден да признае, че задачата съвсем не се оказа лека. Беше практически невъзможно да принудиш Холи да стори нещо против волята си. Твърдоглавието ѝ нямаше граници!

Държеше се предизвикателно с него. Ами да! Тази самоуверена походка и дръзките шеги, в които направо прозираше неуважение...

Опита да ѝ въздейства с неотразимия си мъжки чар и претърпя провал. Холи направо го отрязва. Каза му, че ѝ е по-симпатичен, когато говори истината. Истината... Че знае ли човек къде е истината?

Рик се размърда неспокойно на стола. Не беше време да прави преоценка на схващанията си за живота. И от къде на къде Холи ще му чете морал? Беше израсла в най-добрите интернати на Америка, а той от дете се сблъскваше със суровата действителност. Нищо не беше получавал наготово. Даже и този ангажимент. Имаше си принцип да довежда всяка работа докрай. И този път нямаше да се изложи!

— Не мога! Не зная как да го направя — повтори упорито осемгодишният Джордан.

— Ще се научиш, Джордан! — насърчи го Холи.

— Не мога!

— Защо?

— Защото не съм умен.

— И кой ти каза това?

— В училище ми викаха глупак...

Подобно отношение не я изненадаваше. Тя бе на възрастта на Джордан, когато директорката на интерната пред всички я нарече „глупачка“. Много от децата в лагера споделяха с нея огорчението си от обидите и унижението на улицата и в училище.

Децата се нуждаеха от помощ и от грижи. И от някого, който да им вдъхне вяра в тяхната значимост като човешки същества. Холи можеше да го направи. Беше горда с програмата за деца, която осъществяваха в „Духовен кръгзор“. В колежа бе избрала специалността детска педагогика. Естествено, баща ѝ беше бесен. Направи всичко да я принуди да се прехвърли в курса по бизнес управление, но не успя. Тогава престана да плаща таксите за следването ѝ. Холи не можеше да разчита на стипендия — баща ѝ беше богат. Издържаше се сама, работейки вечер като сервитьорка. За да намали разходите си за наем, живееше в апартамент с още шест колеги от колежа.

След дипломирането си работи за кратко като начална учителка в едно училище в Сан Франциско. Твърде скоро обаче се разочарова от липсата на средства, от инерцията и идиотските ограничения, налагани в училище. Напусна. Следващите четири години се занимаваше с какво ли не. Баща ѝ не гледаше с добро око на „несериозните ѝ занимания“. Настояваше да се върне в Сиатъл и да се включи в работата на компанията, а някой ден да поеме управлението ѝ.

Ала Холи бе решила твърдо да не върви по пътя на баща си. Той търгуваше със стоки, а тя създаваше човешки личности. Протягаше ръка на беззащитните малки същества, които се нуждаеха от помощта ѝ. Като Джордан.

— Не смятам, че си глупав, Джордан! — увери го Холи. — А и тук не е училище. Ние се забавляваме, като рисуваме и майсторим фигурки от пластилин и глина. Играем!

— Да, но няма електронни игри. Даже телевизор няма! — възрази Джордан.

— Много просто, сега ще ти покажа. Марта, и ти ела при нас — извика Холи дребничкото твърде стеснително момиченце с големи сини очи. — Знаете ли защо обичам изкуството? Защото няма правилно или грешно творчество. Всеки сам определя начина и формата, с чиято помощ ще пресъздаде действителността.

— Защо тогава вчера не ни позволи да оцветим косата на Марта? — попита Лари, находчиво и любознателно дете.

— Защото Марта не го искаше.

— Аз пък исках — заяви Боби. Той беше големият експериментатор в групата.

— И аз исках — намеси се Джордан, за да не остане по-назад.

— Е, може би ще го направим следващия път. Сега ще се оглеждаме в огледало.

— В огледало ли? — Джейсън беше озадачен. — И защо ще се оглеждаме?

— Сигурно, за да видиш как ще изглеждаш със зелена коса — подхвърли Лари.

— Спомняте ли си онези репродукции, които ви показах вчера? Автопортретите на Рембранд, Ван Гог, Пикасо...

— На мен ми хареса онзи чичко с отрязаното ухо — обяви Боби. — Бас държа, че му е текло много кръв. Веднъж и аз си порязах ухото

и много ме боля!

— Какво ще кажете, ако се опитате да нарисувате вашите автопортрети? — бързо се намеси Холи, за да отклони вниманието им от кървавата тема. Знаеше, че това е най-добрият начин да разбереш как децата оценяват себе си.

— Не искам да се рисувам! Не зная как! — завайка се Джордан.

— Ще ти покажа — успокой го тя. — Огледай се в огледалото и ми кажи какво виждаш.

— Виждам себе си — побърза да отговори момчето.

— Чудесно. Сега нарисуй каквото виждаш. Нали си спомняш какво говорихме за кривите и прави линии, за кръговете и квадратите?

— Харесват ми онези... Как се наричаха? Сплесканите кръгове — намеси се Лари.

— Овалите — подсказа му Холи.

— Точно така. Лицето ми е овално — Лари нарисува бързо овал върху листа и го размаха над главата си. — Ето! Направих си автопортрет! Аз съм художник!

Ентусиазмът му се предаде и на останалите три деца. До края на часа всяко беше завършило портрета си и гордо го показваше на другите. Боби се беше нарисувал с едно ухо и то на темето. Върху листа на Марта се мъдреше мъничко човече, с крака като клечки и пръстче в устата. Автопортретът на Лари беше в стил Пикасо. А Джордан беше нарисувал най-реалистичния автопортрет и не можеше да скрие възторга от постижението си.

— Май не съм чак толкова глупав! — промърмори той доволен.

Дългият процес на оздравяване беше започнал. Холи преглътна щастливите сълзи и го погали по косата.

— Изобщо не си глупав, Джордан! Тук никой не е глупав!

Застанал до прозореца, Рик наблюдаваше Холи, без тя да забележи. Видя я, че погали косата на едно момченце, което се засмя от щастие. Значи тя умееше да се отнася добре с децата. И какво от това? За тридесет и четири годишния си живот Рик вече беше опознал мрачните страни на живота, за да вярва в добротата на човека, та бил той и дете. Сцената, на която неволно бе станал свидетел, не можеше да го разнежи.

Холи вдигна поглед и забеляза навъсената му физиономия. Нарочно се намръщи, но после се усмихна и го попита:

— Какво правиш там?

— За двадесет минути ни пуснаха на свобода — отвърна той.

— А досега да не си бил държан под ключ? Сякаш си бил в затвора.

— Горедолу се чувствам точно така.

— Хей, ти наистина ли си затворник? — Боби беше дотърчал до Холи и го гледаше с интерес. — Знаеш ли, моят татко е в затвора. Познаваш ли го? Казва се...

— Само се пошегувах — побърза да разсее заблудението Рик.

— Рик не е затворник. Той е счетоводител — уточни Холи. Децата веднага загубиха интерес към него. Този факт я развесели. Много ѝ се искаше и с нея да се случи същото, но уви! — Заповядай, ела при нас — покани го тя.

Не ѝ се наложи да повтаря. Рик влезе в стаята, седна и с интерес започна да наблюдава начина, по който тя работеше с децата. Изуми го невероятната изразителност на нейното лице. Очите ѝ искряха от въодушевление. Устните ѝ... Бяха топли, сочни, даряващи наслада... Копнееше да вкуси пак от сладкия нектар. Мисълта за тях го занимава близо пет минути. Унесен в картините, които въображението му рисуваше, той не забеляза, че децата опразниха стаята. Усети се, чак когато Холи застана пред него и щракна с пръсти.

— Балансите май не ти излизат от главата, а? — закачи го тя. — Все пак едва ли се чувстваш тук затворник.

— Представи си затворник, който заплаща престоя си в затвора.

— Я стига си се оплаквал! Работодателят ти можеше да те изпрати на някой от онези семинари, на които карат участниците да се катерят по двадесетметрова стена, завързани един за друг с въже.

— Предполагам, че това е най-безболезненият начин шефът да се отърве от теб! Е, не е лошо да си наясно с целта, когато те включат в някой семинар.

Холи се разсмя на хапливата му забележка.

— Няма нищо страшно, взети са мерки за абсолютна сигурност — обясни тя. — Ако искаш да се изкачиш догоре, си длъжен да координираш движенията си с останалите. Всеки, пък бил той и шеф, трябва да се научи да поема рискове.

— Рискове! Че аз съм изложен на риск всяка минута!

— Не става дума за самия риск, а за доверието. За чувството, че си член на един екип.

— Ха, доверие! Само страхливците и глупаците са доверчиви! Основно правило в живота е да не разчиташ на никого. Хората са лоши по природа. Ако възприемеш този факт, си изпреварил с един ход другите участници в играта.

— Категорично отказвам да се съглася с теб! По света има много добри хора. Трудността е да ги откриеш и те да те открият.

— Бас държа, че още вярваш в Дядо Коледа!

— Разбира се! Защо, ти не вярваш ли?

— Детски измишльотини! Освен това не вярвам в приказки с щастлив край.

— Знаеш ли, това е много тъжно.

— Аз съм тъжен случай! — подхвърли насмешливо Рик.

— Мм, да. Прекалено си земен, свръхсамонадеян, безчувствен... А се оказва, че не вярваш и в щастливия завършек. Определено си тежък случай. Доста трябва да се поработи над теб!

— В какъв смисъл? — изглежда я подозрително.

— Ако искаш, кажи, че съм ненормална, но вярвам, че в теб има нещо, върху което си заслужава човек да се потруди!

— Това като комплимент ли да го приема?

— Естествено! Самият факт, че проявявам интерес към теб, би следвало да те уважава!

— Не само, че ме уважава, а определено събужда и моя интерес. Значи ли това, че можем да започнем оттам, откъдето свършихме снощи?

— Не! Интересът ми е чисто професионален.

— Лъжеш! Интересът ти е съвсем личен — тихо каза Рик.

— Отново проявяваш самонадеяност — приближи се до него и сложи ръка на устата му. — Не бързай да ми казваш, че освен самонадеяност, можеш да ми покажеш много други неща. Държа да ти напомня... — усети върху дланта си докосването на езика му. Замълча смутена и светкавично отдръпна ръка.

— Та какво щеше да ми напомняш? — дръзко се ухили той.

— Нищо. Казах повече, отколкото трябваше! — измърмори Холи. Дявол да го вземе! Усещаше ръката си изтръпнала, сякаш я беше

ударил ток!

— Още ли смяташ, че си заслужава да поработиш над мен? И мислиш ли, че си достатъчно жена за това?

— Да. Въпросът е дали ти си достатъчно мъж.

— Да ти го докажа ли, щом ме предизвикваш?

— Разбира се. Утре следобед имате свободно време между две от семинарните занимания. Докажи, че си мъж, като поемеш моя час по рисуване.

— Предлагаш ми частни уроци, така ли? — хвана ръката ѝ и плъзна пръстите си между нейните. Усецането беше учудващо възбуждащо.

— Грещиш. Давам ти възможност да се върнеш в детството!

— Не, благодаря! — с рязък жест пусна ръката ѝ и се насочи към вратата. — Там няма нищо, заради което си заслужава да се върна.

— Защо? Толкова лошо ли е било то?

Той съобрази, че едва ли има по-удобен начин, за да спечели доверието ѝ. Ненавиждаше някой да го съжالياва, но този път щеше да преглътне неприятното чувство. Непременно трябваше да открие път към Холи. Иначе как щеше да се справи със задачата?

— Питаше дали детството ми е било лошо? Откъде да знам? Само ще ти кажа, че майка ми почина, когато бях на тринадесет години, а баща ми се напиваше до смърт.

— Съжالياвам! Мама почина, когато бях на осем. Понякога ми се струва, че още ми липсва, макар че вече не си спомням как изглеждаше. Баща ми изгори всичките ѝ снимки.

— И баща ми стори същото.

Заедно със снимките, като че ли изгоря и вярата му в щастливия край.

— Ето, че между нас все пак има нещо общо — гласът ѝ бе тих и някак тъжен.

— Наистина — съгласи се той и изпита необяснимо чувство за вина, макар че в разказа му нямаше и капчица лъжа.

— Какво ти стана? Да не те засегнах? — попита Холи, когато забеляза смръщеното му чело.

— Всичко е наред.

— Почивката ти свърши. Искрено се радвам, че си поговорихме.

Рик усети как някаква приятна топлина се разлива по тялото му. „Хей, приятел, я се стегни“, каза си той и тръсна глава сякаш да пропъди чувствата, на които за миг се бе поддал. Дължеше се на недоспиването — друго обяснение нямаше!

— И аз съм доволен, че поговорихме — отвърна той, успокоен от „диагнозата“, която сам си бе поставил.

И с основание. Бе направил първата стъпка към Сиатъл, където го очакваше чекът с кръгличката сума от пет хиляди долара...

ГЛАВА ПЕТА

Когато лагерът потъна в сън, отвратителният вятър пак засвистя в дърветата. Рик изпитваше необяснима нервност и излезе да се поразходи. С надеждата да срещне Холи той се прокрадваше в мрака като дебнещ звяр. Уви, от нея нямаше дори следа! А как му се искаше да я целуне! Макар че като всяко чувство и това желание можеше да бъде подчинено на желязната му воля, с която толкова се гордееше.

Беше само десет вечерта, а в лагера цареше непрогледен мрак. Внезапно мъжки смях наруши тишината. Обзет от любопитство, Рик наостри слух. Смяхът идваше от дървената къщичка, която се намираще на десетина метра от него. Вратата беше отворена широко и той видя насядалите около масата мъже — Уит, Гидо и младежът с инвалидната количка... Пардон — Байрън, поправи се той. Едва сега забеляза, че черната коса на младежа е доста дълга и той я е вързал на тила си.

— Хей, Рик, ела при нас! — разнесе се гласът на Байрън.

Това момче вижда като котка в тъмното, рече си учуден Рик и се отправи към бунгалото. Когато влезе обаче, остана истински изненадан от купчината банкноти пред Байрън.

— Какви са правилата, момчета? — подхвърли Рик.

— А ти как играеш? — попита Гидо.

— Аз ли? — Рик се настани удобно на свободния стол и с обиграни движения размеси тестето. — Каре седмици бие кент флош роял. Отваря чифт валета. Приемате ли?

— Забрави да попиташ за залозите — подсети го Байрън.

— Пет долара на игра — обяви Гидо.

— Спечеленото изпращаме в благотворителни организации — уточни Байрън.

— Няма проблеми, момчета, както кажете — и аз се нуждаю от благотворителност, мислено отбеляза той и продължи на глас: — Хайде, започваме ли, или сме се събрали само да дърдорим?

— Не знам дали е много умно да играем със счетоводител — измърмори Гидо. — Предполагам, че използваш някаква математическа система, или Бог знае какво...

— Не използвам никаква система! — увери ги Рик. И не излъга. В покера се доверяваше единствено на интуицията си.

— Като че ли щеше да признаеш! — сопна му се Гидо и после най-неочаквано подхвърли: — Та не разбрах къде работиш.

— В „Молтек“. По дяволите, какъв ви е проблемът? Реших, че можем да убием времето с някоя и друга игра на покер. Нищо друго не ме интересува!

— Аз пък останах с впечатлението, че те интересува и друго — продължи да настоява Гидо. — Имах предвид една жена...

— Хей, какво си се нахвърлил върху мен? Не ме оставяш да си поема дъх! — запротестира Рик с добродушна усмивка. — Започвам да мисля, че само търсиш повод да се откажеш от играта. Не бой се, няма нищо страшно и не боли.

— Щом се натискаш, с най-голямо удоволствие ще сложа в джоба си част от парите ти! — засмя се Байрън.

— И аз! — изръмжа сърдито Гидо. — Раздавай!

— Слушай какво ти казвам, Скай, Рик изобщо не прилича на счетоводител! — отбеляза Холи.

— И откога си започнала да съдиш за хората по външността им? — попита уж строго Скай.

— Е, ако говорим за външността му, не отричам, че е привлекателен.

— Така е... Стига да си падаш по нахаканите...

— Отлично знаеш, че не е така. Харесвам високите мъже с тъмна коса, особено ако са и сладкодумни — а Рик получаваше „шестица“ по всяка една от трите точки, помисли Холи и отпи голяма глътка чай. — Дявол да го вземе! — изруга сърдито, защото едва не си изгори устата.

— Лошо ли се опари? — Скай я изгледа със съчувствие.

— Нищо, ще ми мине! — измърмори тя и налапа голямо парче от шоколадовия пай, който беше купила в градчето.

— Казваше, че Рик не бил твоят тип...

— Обаче в него има нещо, което направо ще ме подлуди!

— Да не е одеколонът му? — закачи я Скай.

— Той изобщо не употребява одеколон.

— Интересно кога успя да забележиш.

Холи отмина закачката и продължи със сериозен вид:

— Има нещо, което той крие зад обаятелната си външност. Макар че, ако трябва да съм честна, и тя не е за подценяване! — призна чистосърдечно тя.

— Холи, познаваме се цяла вечност. Свидетелка съм колко хубави мъже са се опипвали да те свалят, а ти изобщо не ги поглеждаш!

— Права си, така е. Някак не се получава...

— Защо? Какво те плаши?

— Боя се да не се привържа. После изживявам разочарованието много тежко...

— Най-тежко обаче ще го изживее Гидо. Готов е да размаже физиономията на всеки, който се осмели да те обиди — пошегува се Скай.

— Смяташ ли, че Гидо вече е заплашил Рик? Обеща да бъде повздържан...

— Той обеща и за сладоледа — отбеляза Скай.

— Какво съм обещавал за сладоледа? — попита Гидо, който тъкмо влизаше в бунгалото на Холи, следван от останалите.

— Обеща да ядеш по-малко сладолед — отвърна Холи.

— Въглехидратите са вредни за здравето! — намеси се Скай с настойнически тон.

— Хич не ме интересува! — сопна се той. — Между другото, да ви попитам, откога шоколадовият пай спада към нискокалоричните храни?

— Нарязахме го на парчета и калориите се изпариха — пошегува се Холи.

— Колко си вътре тази вечер? — обърна се към съпруга си Скай.

— Само двадесетачка. Решихме спечелилият да преведе парите на фондацията „Живот за човечеството“.

— Рик, а ти с колко влезе? — подкачи го Холи.

— Защо си толкова сигурна, че съм загубил?

— Ами защото Байрън е страхотен на покер!

— За твое сведение, завърших на нула.

— Не може да бъде! — веждата ѝ се изви въпросително. — Между другото, как разбра за покера?

— Байрън ме покани да се включа в играта.

— Не знаех, че ограбваш на покер участниците в нашите семинари, а, Байрън? — престори се на сърдита тя.

— Е, и ти сега! — запротестира Байрън. — Човекът изглеждаше толкова нещастен и самотен в тъмнината, че го съжалих и го поканих да се присъедини към нас.

— Точно така беше — подкрепи го Рик. — Изобщо идеята да извъртим един чисто мъжки покер беше страхотна! В Сиатъл всяка сряда се събираме на покер с приятели. Без жени, естествено. Само пречат на играта.

— Съобщиха ли ти защо не ме допускат да играя с тях? — попита Холи.

— Сигурно, защото ги побъркваш с въпросите си. Или пък си затруднена да схванеш смисъла на играта — подхвърли Рик и се ухили насмешливо.

— Байрън, ти ли предпочиташ да му кажеш, или да го направя аз? — попита тя със самодоволен вид.

— Оставя ни по бели гащи... — призна Байрън неохотно.

— Защо не опита и с мен? — измърмори Рик.

— Защото нямам желание! — сопна се тя.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно!

— Ще видим!

— Гледай колкото си искаш! — Холи се изправи. — Отивам да направя още чай.

— И аз ще дойда с теб! — скочи Рик и я последва в кухнята.

— Не беше нужно — рече Холи, докато наливаше вода в чайника.

— Не съм убеден, че не се нуждаеш от помощ...

— Остави това. Достатъчно е по-дебеличко парче от любимия ми шоколадов пай, за да излекува лошото ми настроение на часа.

— Има и по-приятни начини...

Холи се обърна и го погледна право в очите.

— Знаеш ли, май си прав... — гласът ѝ бе тих и звучеше изкусително.

— Така ли? — не вярваше на ушите си.

— Ами да! Забравих за шоколадовата торта! — подметна безгрижно тя.

Пак успя да го изпързала! Рик с изненада установи, че това дори не го подразни. Искрящите ѝ от задоволство очи го накараха да се замисли. Наистина ли такова дребно нещо я правеше щастлива? Заинтригуван, той започна да следи с интерес шетнята ѝ из кухнята. Самата му професия изискваше да бъде наблюдателен. Беше установил, че някои хора обичат да демонстрират интелектуално превъзходство даже когато варят кафе. Значи запарването на чая бе като ритуал и предлагаше навярно далеч по-големи възможности...

Холи обаче явно нямаше желание да демонстрира нищо и на никого. С небрежен жест тя бръкна в кутията и пусна щипка билки в чайника. За първи път Рик виждаше порцеланов чайник с форма на хипопотам — розов, с гъсти черни мигли и бяла панделка на ухото. Безспорно Холи бе жена със собствен стил във всяко отношение. Дали и в леглото проявяваше такава изобретателност, свобода и желание да експериментира?

— Силен ли да бъде? — прекъсна мислите му тя.

Рик премигна.

— Моля? — смотолеви объркан той.

— Питам те за чая. Силен ли го искаш?

— С няколко капки уиски.

— Нямам уиски, но даже и да имах, за нищо на света не бих развалила божествения специалитет на Скай! — възкликна възмутено Холи. — Знаеш ли кое е най-хубавото на чая? Че никога не ти омръзва. Днес са познати около три хиляди разновидности... Изкуството да правиш чай датира от векове!

Той си представи, че съществуват три хиляди разновидности на друго прастаро изкуство — секса. И че ги изпробва с нея...

Холи усети изгарящия му поглед, прикован в нея. Съвсем не бяха нужни телепатични способности да се досети каква посока вземат мислите му. По тялото ѝ се разля топлина. Изпита някаква несигурност и трепетна възбуда... И най-лошото от всичко беше, че всичко това ѝ доставяше удоволствие! Като че ли се спускаше със сал по планински бързей и едновременно летеше с безмоторен самолет. Познаваше добре и двете преживявания...

Тя стоеше неподвижна, сякаш впримчена в настойчивия, пламтящ с необузdana страст, поглед на Рик. Мълчаливите послания на тъмносините му очи я хипнотизираха и я увличаха все по-близо и по-близо. Острото изсвирване на завиращия чайник подежда като шок на опънатите ѝ до крайност нерви. Тя подскочи стресната и хукна към печката.

Рик не бе проронил и дума. Докато изливаше горещата вода в порцелановия чайник, Холи усещаше почти физически впития в гърба ѝ поглед. Трябваше да измисли нещо, защото мълчанието започваше да става непоносимо.

— Страхотен чайник, нали? — подхвана тя спасителната тема. — Изрових го на битпазара в Колорадо. Чайниците са интересно нещо... Появяват се в началото на петнадесети век, по време на династията Минг. Някои хора даже ги колекционират... — бърбореше тя, само и само да отклони вниманието му. Рик обаче мълчеше, без да откъсва очи от нея. — Бас държа, че ти е хрумвал въпросът как хората са започнали да пият чай — продължи нервно Холи. — Според легендата това станало по времето на китайския император Шен Ненг. В съда, където кипвали вода, случайно паднал клон от чаен храст. Императорът бил във възторг от аромата и вкуса на напитката. И ето — щракна с пръсти, — че се родил чаят!

— Ти си истинска подвижна енциклопедия! — забеляза шеговито Рик.

„А ти си истинско подвижно минирано поле“, каза си Холи.

— Вземи! — побутна към него подноса с чайника и чашите. — Да има някаква полза от висенето ти в кухнята.

— Май ти харесва да командваш, а? — подметна той.

— Само когато се налага! — знаеше със сигурност, че трябва да бъде предпазлива с него. Би следвало да му даде урок. Проблемът беше, че Рик, също като шоколада, беше изкушение, на което трудно можеше да устои...

В семинарите за управленчески кадри Холи водеше единствено упражненията по творчески подход към бизнеса. За първи път Рик присъстваше на нейно занимание. Забеляза, че той седи точно както бе

предположила — с ръце, кръстосани на гърдите, и небрежно протегнати крака. Опита се да си го представи зад бюро, ала не успя.

Беше решила да проведе часа навън, на дървените масички край езерото. Лекият ветрец надипляше широката, дълга по прасеца пола на светлосинята ѝ рокля с малки розови лалета — една от най-удачните находки на нюйоркския битпазар.

— Рутината ви дава сигурност, но спъва творческата мисъл — каза Холи, като се разхождаше между масите. — Приспива вашата инициативност и наблюдателност.

Рик поглеждаше към нея със завист и възхищение. Как можеше да изглежда толкова бодра в девет сутринта? Проклетите дървета отново не го оставиха да се наспи. Следобед непременно трябваше да отскочи до градчето за батерии. И пътьом да хапне някой хамбургер. Така де, трябваша му сили!

— Поканих ви да проведем на открито едно много лесно упражнение — продължи Холи. — Искам да възприемете със сетивата си заобикалящия свят — картини, звуци, аромати... Отпуснете се, оставете ги да проникнат в съзнанието и тялото ви!

Рик затвори очи и тихичко изпъшка. Представи си как телата им се сливат, изпепелени от страстта, а той прониква в нея...

— Рик, добре ли си? — попита Холи.

— Всичко е наред! — изръмжа той, без да отваря очи.

— Идеята ти да възприемаш звуците и миризмите със затворени очи е чудесна — насърчи го въодушевено тя.

Проблемът беше, че сетивата му отказваха да възприемат нещо друго, освен тръпчивия лимонов мирис, на който Холи днес ухаеше, и забързаните удари на собственото му сърце, когато младата жена седна на пейката до него. Единственият звук, достигащ до слуха му, бе гласът ѝ. Невероятно изразителен, както и очите ѝ, той бе пропит с жизнерадост, възбуда и страст. Примамамващият глас на морските сирени, заради които мъжете забравят всичко, бе нищо в сравнение с нейния... Макар че митологията не беше стихията на Рик, той знаеше добре как свършваха подобни приключения — с гибел...

— Рик, ужасно си напрегнат — чу той гласа на Холи. — Отпусни се. Опитай с няколко дихателни упражнения — сложи ръка на рамото му и продължи: — Вдишвай дълбоко...

— Отлично знам какво ми трябва! — изръмжа той в ухото ѝ. — И ако не искаш да те целуна тук, пред всички, махни си ръката!

Очакваше, че Холи ще се подчини, ала тя го потупа като хлапе по бузата и подхвърли закачливо:

— Съсредоточи се върху упражненията, Рик!

— Не предизвиквай съдбата, госпожице! — предупреди я той.

Холи му се усмихна безгрижно и тръгна между масите. По дяволите проклетите ѝ упражнения! Какво му ставаше? Сигурно беше откачил! Да ревнува Холи, защото бе обърнала внимание на оплешивяващия инженер? Не, така не можеше да продължава! Една студена бира щеше да му се отрази добре...

„Вероятно твърде дълго съм бил без жена“, започна да разсъждава Рик. Бе се разделил с Лиз преди година. Връзката устройваше и двамата, докато Лиз получи повишение, и бе преместена в Сингапур. Обади се по факса, че е хлътнала по някакъв banker и скоро след това му съобщи за сватбата си. Рик не съжаляваше за Лиз. Ала човек си има определени физиологични нужди, които за беля сякаш се превръщаха в бяс, когато Холи се завъртеше край него.

— Не мога да не подчертая значението на творческото отношение към работа за утвърждаване на чувството за самоуважение — говореше разпалено тя. — Както става при децата, постоянната критичност или безразличие към вашите постижения биха могли да имат пагубни последици. Затова сме се събрали тук. Ще опитаме да си възвърнем част от онази спонтанна съзидателност, каквато всеки е проявявал в детството. Ще се помъчим да освободим вътрешния заряд, откриващ нови възможности. Когато едно дете по ред причини загуби спонтанния стремеж към творчество, то става несигурно в себе си.

— Ти никак нямаш вид на неуверена — вметна Рик.

— Ти също — отвърна Холи. — Но доста често външното поведение заблуждава.

— И как би следвало да ни помогне всичко това в работата?

— Като открием нови начини за решаване на проблемите, нов подход към останалите членове на колектива, който ще ни помогне да си вършим работата по-бързо и по-резултатно.

— И ти смяташ, че ще го постигнем, като слушаме цвърченето на птиците? — попита заядливо Рик.

— Умението да слушаш, е едно от най-важните качества на съвременния мениджър, Рик. Ще се наложи да поработиш доста, за да го развиеш — хвърли му многозначителен поглед и се обърна към останалите участници в групата. — Благодаря ви за вниманието. След четвърт час ще започне семинарът на Байрън.

— Своето детство ли имаше предвид преди малко? — попита Рик, когато останалите се отдалечиха към лагера.

— Такова нещо може да се случи с всяко дете...

— Едва ли най-лошото, което може да се случи на едно дете, е да го наругаят за тъпите рисунки...

— Сигурно го казваш от личен опит.

— Личният ми опит няма нищо общо!

— Не съм съвсем сигурна.

— Май се опитваш да ме качиш на твоята каруца — подметна насмешливо той.

— Не. За разнообразие се опитвам да те накарам да говориш истината — отвърна твърдо Холи.

— Как да те разбирам? — изненада се Рик. Нима Холи подозираше защо се размотава из лагера?

— Според мен се мъчиш да скриеш истинското си „аз“ зад фасадата на нахакано държание, цинични усмивчици и арогантни коментари.

— Какво да се прави, там ми е силата!

— Освен сила всеки има и слабости.

— Хайде да минем към слабостите, щом ти доставя удоволствие! Да ти призная, една от слабостите ми са блондинките с кафяви очи.

— Значи ще се наложи да сложа контактни лещи в синьо — безцеремонно го отрязва тя. — Винаги съм искала да имам сини очи — добави замислено. — Мама имаше сини очи... — за нейно съжаление беше наследила кафявите очи на баща си.

— Остави ги каквито са! — думите му прозвучаха едва ли не като заповед.

— Да сме наясно, Рик, заповедите не ми допадат! — свъси вежди Холи.

— И аз не ги понасям. Намразих ги в казармата. А ти защо не ги търпиш?

— Не съм била в казарма, ала вкъщи баща ми си въобразяваше, че е главнокомандващ. Слава богу, пълнолетна съм и не съм длъжна да понасям феодалните порядки, които той налагаше. Сега се чувствам сигурна. И свободна!

— Не смяташ ли, че се отнасяш твърде жестоко към баща си? Не си ли мислила, че може би му липсваш?

— Не давам пукната пара за чувствата му! — страстта, която вложи в думите си, изненада Рик.

— Значи не те интересува дали е жив, или умрял, а? — попита той.

— Не съм казвала такова нещо! Естествено, не искам да му се случи нищо лошо. В крайна сметка той ми е баща. Но няма да му позволя да се възползва от чувствата ми.

— Хайде де, не преувеличавай! Говориш, сякаш баща ти е чудовище.

— Не е чудовище, а паяк! Оплита в лепкава си паяжина всеки, който се доближи до него. Лишава го от възможността спонтанно да се радва на живота и го превръща в послушна пионка. Той иска сляпо подчинение. Дъщеря му обаче се оказа костелив орех. Мисля, че така е по-добре и за двама ни!

— Защо си толкова сигурна?

— Сигурна съм само в едно — за мен е по-добре да не живеем заедно.

— А ако случайно се разболея, ще го посетиш ли?

— Защо се интересуваш от баща ми? — изгледа го подозрително. — Да не би да го познаваш?

— Не, но си спомних за своя баща. Повярвай ми, ужасно е, когато оставиш отношенията неуредени...

— Спомена, че баща ти е починал.

— Не. Казах, че баща ми се напиваше до смърт. Има разлика.

— Говориш, сякаш е било нарочно. Рик, алкохолизмът е болест.

— Спести си речта! — грубо я прекъсна той. — Чували сме я!

— О, забравих, че предпочиташ хладния анализ пред емоциите.

— Нищо не може да се направи, такъв съм си!

— Не, не си такъв! — възкликна убедено Холи. — Усещам разликата, защото много години живях с баща си. Е, има някои неща, върху които може да се по работи...

— Признателен съм ти до гроб!

—... но вече не мисля, че си безнадежден случай, Рик!

По-късно, към края на заниманието по рисуване, Холи застана до масата на Боби и попита:

— Какво най-много харесваш в рисунката си, Боби?

— Зелената кръв — отговори мигновено малчуганът.

— Страхотно въображение! — усмихна се тя. — Разкажи ни сега какво си нарисувал.

— Нека аз разкажа какво съм нарисувал! — обади се нетърпеливо Лари.

— После. Хайде, Боби, разкажи ни! — подкани го Холи.

— Това е гуцер, мутант от радиацията. Той се готви да налага този град на небето — обясни момчето.

— И какво търси гуцерът на небето? — попита Лари. Явно фактът, че градът също се намира на небето, не го смущаваше.

— Това е летящ гуцер. Ето му крилете. А това е супермен в космическия си кораб, който стреля по гуцера с лазерния си пистолет.

— Чудесна рисунката, Боби! — похвали го Холи.

Момченцето разцъфтя от щастие...

След часа Холи се прибра в бунгалото. Изгаряше от нетърпение да изпробва новата прахосмукачка, която вчера беше купила от Такома. Без да се съблича, се зае да чисти стаята. Опитваше се да не мисли за Рик. Уви, напразно! По време на упражнението се бе държал сравнително прилично. Въздържаше се от многозначителните си подмятания, ала от време на време я пронизваше с онези погледи, от които краката ѝ се подкосяваха...

Тя приклезна, за да извади от кутията приспособлението за почистване на ъглите. В същия момент усети, че нещо я подръпна за полата. Обърна се и видя, че уредът я е засмукал. Объркана, Холи опита да изключи бучащата прахосмукачка, но не намери копчето. В суматохата нещата се влошиха.

— Я стига! — изкрещя Холи, вбесена, че не може да изключи тъпата прахосмукачка.

— В такива случаи обикновено крясъците не помагат. Ще е по-добре, ако натиснеш копчето — чу тя зад гърба си гласа на Рик.

— Не знам как щях да се оправя без мъдрия ти съвет! — измърмори сърдито тя, когато най-сетне откри копчето и изключи прахосмукачката. Част от полата ѝ обаче все още беше в отвора, а свободният ѝ край се беше вдигнал високо над коленете.

— Май не е много безопасно да чистиш с прахосмукачка, а? — подметна насмешливо Рик.

— Ти какво търсиш тук?

— Минавах случайно край бунгалото и чух крясъци за помощ. Надникнах през вратата и видях, че водиш геройска битка с прахосмукачката. Реших да помогна... — ала вместо да помага, той стоеше на прага и я гледаше безцеремонно.

— Какво си се втренчил в мен? — сопна се Холи. Само че въпросът прозвуча съвсем не толкова строго, колкото ѝ се искаше.

— Възхищавам се на гледката! — отвърна спокойно той и се приближи към нея. Ленивият му провлачен тон я жегна.

— Излез навън и се възхищавай колкото си искаш на Маунт Рейнър! — кипна тя.

— Как мога да предпочета някакви си планина пред гледката на прелестните ти бедра?

— Ако бях на твое място, щях да си помисля, много преди да се заяждам! — предупреди го Холи.

— О, така ли? И защо?

— Защото притежавам смъртоносна прахосмукачка... И знам в кое бунгало спиш.

— Доста ексцентрично отмъщение!

— Не вярвам, че щеше да си толкова весел, ако беше на мое място. Всъщност откъде да знам? Един Господ знае как се развличаш през свободното си време!

— Веднага ще ти кажа.

— Хич не ме интересува! Хайде, не свърши ли? — нетърпеливо го подкани тя и дръпна силно полата си, която все още бе в плен на прахосмукачката.

— Та аз едва започнах! — промърмори той, наведе се, прокара леко пръст по извивката зад коляното ѝ, а после се изправи.

Холи потръпна, сякаш бе докоснала оголен кабел. Странните усещания отново завладяха тялото ѝ. Едва доловимо вътрешно трептене отекваше във всяка нейна клетка. Въздействието на този мъж беше направо изумително!

Сега тя имаше възможност да се вгледа отблизо в чертите на лицето му. Две дълбоки резки се очертаваха край устата му, когато се усмихнеше. Страхотно му отиваха. Едва сега забеляза, че Рик повдига леко веждите си, което пък придаваше невероятен чар на дяволитото му изражение. Той отново се наведе, за да огледа злощастната прахосмукачка, и Холи изпита неудържимо желание да прокара пръсти през гъстата му, късо подстригана коса. И все пак... Искаше да проумее онази дълбока сила, която я привличаше у Рик.

Беше срещала десетки красиви мъже. Външността им ѝ доставяше естетическо удоволствие, ала никога краката ѝ не се подкосяваха от вълнение. Изникваше резонният въпрос защо при Рик се получаваше така.

Тя нарочно не отмести поглед, когато той отново я измери предизвикателно с очи. Трябваше да изясни за себе си какво се крие зад това ухаждане — на пръв поглед толкова повърхностно. Предпочиташе да се доверява на инстинкта си и съдеше за хората по чувствата, които събуждаха у нея. Само че за първи път срещаше мъж, предизвикващ такива сложни и противоречиви чувства. Не одобряваше предизвикателното му държание, макар че очевидно беше покорена от неотразимия му чар. Абсолютно нелогично! В докосването му, при все че беше опит за флиртуване, се криеше огромна нежност. Холи можеше да я почувства, защото много рядко бе дарявана с нежност...

— Да ти се намира някаква отвертка? — прекъсна разсъжденията ѝ Рик.

— Виж в торбата — посочи някакъв найлонов плик, захвърлен в ъгъла на стаята.

— Само ти можеш да захвърлиш инструментите си в найлонова торба! Човек трябва да се отнася към тях грижливо и внимателно — наблегна Рик и се зае с прахосмукачката.

Навил ръкавите на ризата си, той сръчно боравеше с инструментите. Холи съсредоточи вниманието си върху силните му ръце. Не приличаха на ръце на счетоводител.

— Играеш ли бейзбол, или си само телевизионен запалянко? — неочаквано попита тя.

— Аз и бейзбол? — разсмя се изненадан Рик. — Не съм създаден за колективни игри. Известно време в казармата тренирах бокс.

— Защо пък точно бокс?

— Защото бях добър.

Значи боксьор... Ето че можеше да прибави още няколко щрихи към портрета му. Това обясняваше леката уверена походка, да не говорим за стоманените мускули на тялото му. Един боксьор бе длъжен да се държи самоуверено, за да внушава респект на ринга... Е, вярно, че понякога Рик прекаляваше с перченето, ала няма идеален мъж, каза си тя развеселена. И все пак дръзките му маниери не можеха да я заблудят. Чувстваше инстинктивно, че той се мъчи да скрие дълбоко в себе си лесно уязвима нежност и деликатност. Тъкмо това всъщност ѝ харесваше. Защото детската откровеност на Азия никога не би смутила един циник. И защото...

— Хей, къде витаеш? — извади я от унеса гласът на Рик.

— Бях се замислила — призна тя.

— И за какво?

— Че имаш късмет, щом не са ти счупили врата като боксьор.

— Щеше да е жалко, ако ми бяха счупили носа! Толкова е хубав! — гордо заяви той и се усмихна дяволито.

— Защо са тия усмивчици а ла Кларк Гейбъл? — подхвърли Холи.

— Нямам мустаци, за да съм Гейбъл! — отвърна той с невинно изражение.

Добре че нямаше мустаци, помисли Холи. Щеше да е престъпление да скрие изящните си устни, ала реши да му спести комплимента. Без друго Рик не страдаше от липса на самочувствие. Можеше още много да говори за онзи особен блясък в очите му — отчасти боязлив, отчасти предизвикателен и тъй многообещаващ... Трябваше да пази зорко някои дребни преимущества, които считаше, че има. Предчувстваше, че ще са ѝ нужни...

— Честито! Свободна си — каза Рик.

Да, беше свободна. И не възнамеряваше да губи свободата си.

— Благодаря! Ужасно мразя да се чувствам уловена в капан.

— Защо? Да не са те заключвали в килера като дете? — пошегува се той.

— Заключвали са ме на много места и по различни начини — отвърна тя. Очите ѝ станаха някак тъжни. — Изглежда трудно намирам общ език с властните натури...

— Затова ли не се разбирате с баща ти?

— Вероятно.

— Не смяташ ли, че с възрастта може би се е променил?

— Не.

— Защо? Би трябвало.

— Дълбоко се съмнявам! — отвърна тя с категоричен тон и се намръщи. — Какво е това нетърпение да ме върнеш при баща ми? За втори път засягаш тази тема.

— Знам какво значи да видиш умирация си баща и да осъзнаеш, че са останали недоизказани неща...

— Разбирам го, но нямам избор.

— Наистина ли? — попита Рик. Чудесно! Като че ли налучкваше правилния път.

— Такъв, какъвто е той, не мисля, че мога да избирам.

— Човек не може да е сигурен, преди да е опитал.

— Повярвай, за мен е нетърпимо да бъдем заедно под един покрив! — без угризения Холи би могла да каже дори „в един щат“, макар че когато намери подходящо място за своя център, се наложи да превъзмогне опасенията, че баща ѝ насила ще я върне у дома.

— Не мога да повярвам, че се боиш от него! — изглеждаше искрено учуден.

— Колкото и да ти се струва невероятно, в известен смисъл се страхувам — неохотно призна тя. — Водих голяма битка, докато накрая успях да се освободя от влиянието му. Недей да мислиш, че е лесно да скъсаш нишките, които те свързват със семейството. Не вярвам обаче решението ми да е засегнало баща ми. Това предполага поне мъничко чувствителност, а той не притежава и капка от нея. Постъпката ми само го е вбесила. Нищо повече. Той не обича да губи каквото и да е. А ако случайно изгуби, го обзема дива ярост. Излиза от кожата си и тогава за предпочитане е да не си край него! — лицето ѝ помръкна, сякаш отново се бе преселила в миналото.

— Баща ти биеше ли те?

— Не в буквалния смисъл на думата. Но думите му плющяха като камшик и отваряха в душата ми жестоки рани. Беше ми много трудно да ги излекувам. Повтарям си непрекъснато, че вече няма никаква опасност. И си вярвам. Почти винаги... В деветдесет и девет цяло и девет процента от времето аз наистина вярвам в това!

— А през останалото време, колкото и малко да е то?

— Сънувам кошмари — призна Холи. Споменът за тях нахлу в съзнанието ѝ и тя потръпна.

Често сънуваше, че е затворена в стая без прозорци. Баща ѝ приближаваше към клетката. В ръцете си държеше черно одеяло и го хвърляше отгоре ѝ. Холи започваше да се задушаваше. Събуждаше се със стон, обляна в студена пот...

Рик забеляза измъченото ѝ изражение. Сърцето му се сви от съжаление. И все пак тя беше крайно емоционална натура и може би преувеличаваше страховете си. Като всички жени приемаше нещата твърде лично. Рик безрезултатно се опита да омаловажи проблема. Усети как кръвта му кипва при мисълта, че някой се е отнесъл жестоко с Холи.

Като малък десетки пъти се беше бил с махленските деца, които измъчваха животните. Когато порасна, животът го очука. Разбра, че не е възможно да се пребориш с всички неправди на света и че човек трябва се грижи единствено за себе си. Просто нямаше кой друг да го стори.

В неговия ангажимент не влизаше грижата за Холи. Задачата му беше да я върне на баща ѝ. Трябваше да си го напомня непрекъснато!

ГЛАВА ШЕСТА

— Ще дойдеш ли довечера? — попита Байрън по време на обяда на следващия ден.

— Къде да дойда довечера? — Рик беше изненадан.

— Май сбърках, че ти казах... — Байрън се размърда неловко в инвалидната количка.

— Късно е, момчето ми! Карай нататък!

— Холи има рожден ден. Ще я изненадаме с парти в нейна чест.

— Холи? Рожден ден ли? — повтори Рик. — Ти сигурен ли си?

— Ама че въпрос! Сигурен съм, разбира се!

Въпросът си беше съвсем на място, защото Рик знаеше, че Холи е родена на връх Коледа. От досието, което беше изготвил сам... Естествено, не би могъл да сподели тази подробност с Байрън. Налагаше се да се измъква някак, а в това отношение беше безспорен майстор.

— Вчера разговаряхме за празници и за рождени дни, но тя не спомена, че нейният е днес — скалъпи той набързо оправданието.

— Такава си е. Не обича да вдига много шум около себе си. Но няма грешка! Всяка година празнуваме рождения ѝ ден на двадесет и втори юли.

— Идеята ви е страхотна! — Рик побърза да подхване темата, за да не изглежда подозрителен. — Мога ли да ви помогна с нещо в подготовката на тържеството?

— Мисля, че ще можеш. След вечеря опитай да отвлечеш вниманието ѝ, докато ние се приготвим.

— С най-голямо удоволствие! — съгласи се Рик.

— Благодаря ти! Уверявам те, че довечера ще бъде страхотно.

„Ще бъде страхотно, ако съм в леглото с Холи“, ни в клин, ни в ръкав помисли Рик и сам се изненада от неочакваното хрумване. Що за дивотии? Никога не си позволяваше да сваля дъщерите на своите клиенти!

Помолиха го само да отвлече за малко вниманието на Холи, докато подготвят тържеството, а той започна да фантазира какво ли не! Предполагаше се, че лекомислената и непостоянната е Холи, а не той. Нали заради това получи ангажимента... От него се очакваше да разсъждава и да действа трезво и обмислено като всеки нормален детектив!

— Значи са те натоварили с отговорната задача да ме залъгваш?
— подхвърли насмешливо Холи, когато след вечеря Рик я изчака пред столовата.

— Не разбирам за какво говориш — смотолеви той.

— Лъжец!

„Лъжец от класа, стига да поискам“, помисли той и се намръщи. Холи изтълкува погрешно изражението му и го потупа приятелски по рамото.

— Не го вземай толкова навътре! Зная, че тази вечер се готвят да ме изненадат с тържество за рождения ми ден, което трябва да започне след двадесетина минути.

— Защо си толкова сигурна?

— Защото всяка година на двадесет и втори юли моите приятели ме „изненадват“.

Рик не бе съвсем наясно защо ѝ беше хрумвало да празнува рождения си ден шест месеца по-рано от истинската дата. Жените обикновено се опитваха да скрият нещичко от възрастта си...

— На колко години ставаш? — попита той. Беше почти сигурен, че Холи не прави изключение от правилото.

— Ама че си нетактичен!

— Съвсем естествено е да се зададе такъв въпрос, когато някой има рожден ден.

— Според теб на колко ставам?

— На двадесет и шест — излъга Рик, макар да знаеше отлично, че вече е на двадесет и осем години.

— Горедолу позна... — засмя се Холи. — Близо съм до двадесет и шестте.

— Да не си чувствителна на тема възраст?

— Нищо подобно! Как пък го измисли?

— Тогава защо не отговориш на въпроса ми?
— А ти на колко си години? — Холи отново отбягна въпроса.
— На тридесет и четири — с готовност съобщи той. — А ти?
— Няма да ти отговоря. Значи на тридесет и четири... Право да ти кажа, мислех, че си по-възрастен.
— Значи реши да си отмъстиш заради неудобния въпрос?
— Глупости, какви ги дрънкаш! Я кажи, като дете какъв искаше да станеш, когато пораснеш?
— Отвратителен богаташ.
— И стана ли „отвратителен богаташ“?
— Не успях. Но съм доволен от работата си.
— Нищо по-хубаво от това! Удовлетворението от работата е едно от най-важните неща в живота!
— Така е, ала не пълни хладилника — пошегува се Рик.
— Не ми изглеждаш да си останал гладен — отбеляза Холи, като го огледа предизвикателно от глава до пети.
— Зависи за какво говориш — гласът му се беше понижил до изкусителен шепот. — Например онази вечер пред твоето бунгало... Едва не умрях от глад!
— Мога да ти препоръчам сигурно лекарство срещу този „глад“
— Холи се наклони доверително към него. — Едно преплуване на езерото ще ти помогне, повярвай ми!
— Ужасно смешно! Ха-ха! Искаш да се разболея в тази ледена вода! Знам поне стотина по-добри лекарства...
— Не се съмнявам! Виждаш ли, че да подхождаш творчески към проблемите не е чак толкова трудно? Но да се върнем към тържеството по случай рождения ми ден.
— За което се предполага, че не знаеш...
— Така или иначе се събираме в моето бунгало — опита да се оправдае тя. — Затова вчера стана фалът с онази нещастна прахосмукачка. Трябваше да се почисти основно за гостите. Все пак успях да подбера и плочите.
— Твоята експедитивност е уникална. Едно въпросче, ако позволиш, обаче. Защо приятелите ти наричат тържеството „изненада“, след като не е?
— Много просто. Те не знаят, че аз зная. Правя се на изненадана, защото това им доставя удоволствие.

— В цялата история няма никаква логика — отбеляза той и си помисли дали и в други случаи в държанието ѝ няма поза...

— Точно затова ми харесва! Да тръгваме — хвана го за ръката. — „Гостите“ ме чакат.

Както подобава, празненството започна с песента на Бийтълс „Честит рожден ден“. После музиката беше толкова разнообразна, колкото и интересите на Холи — от поп-класика до най-съвременни парчета. От време на време пускаха и някоя плоча с творби на Клод Дебюси... Рик не познаваше повечето композитори, но изисканият им подбор не можеше да не му направи впечатление.

Той огледа стаята, в която се намираха. Скромната мебелировка, както и всичко останало, носеше печата на изобретателност и остроумие, присъщи за всяко действие на Холи. Върху дивана имаше пъстра покривка, съшита от парчета с форма на звезди. Огромното като слон кресло беше отрупано с бродирани възглавнички с най-невероятни форми и размери. За миг му хрумна, че бяха дело на самата Холи, ала бързо отхвърли абсурдното предположение. Не можеше да си представи, че тя ще се заседи дълго над ръкоделие...

Над зиданата камина висеше страхотен плакат — изгрев в планината. Първите лъчи на слънцето прорязваха небето и то изглеждаше обхванато от червени пламъци. Снимката въздействаше с агресивната си прямота и страстна сила. Като самата притежателка на плаката.

От всяко ъгълче на стаята надничаха най-невероятни измишльотини — плюшени мечета в старинни кошници, оловен чайник с изсъхнали цветя, красива кукла от парцали, сложена до кафез за птици, от който се виеше бръшлян, дървен лебед, поовехтял и поочукан от капризите на времето...

Внушителна колекция от джунджурии за човек, който не се задържа дълго на едно място, каза си Рик. Колекцията продължаваше да се обогатява, докато Холи отваряше подаръците си. Тя се радваше еднакво на простите рисунки, които хлапетата бяха приготвили специално за рождения ѝ ден, и на скъпия комплект от гердан и гривна с оригинално вплетени мотиви на индианското изкуство, който ѝ подариха Шарън и Черити. Такава непредсказуема жена Рик срещаше

за първи път. Да, задачата май се оказваше по-трудна, отколкото бе предполагал в началото. В крайна сметка обаче щеше да се справи. Не се съмняваше в това!

Холи усети погледа му, прикован в нея с познатата настойчивост и сила. Пооправи ръкавите на черния пуловер и приглади въображаемата гънка на полата си с черно-бели щамповани мотиви. Беше почти единственият тоалет в гардероба ѝ, издържан в тази строга гама. Но с белите чорапи и ботите добиваше съвсем приличен моден вид. Защо тогава Рик я беше зяпнал, като че ли я виждаше за първи път? Дали пък не намираше, че е прекалено ексцентрична? А какво от това?

— Холи, заповядай! Това е от мен — гласът на Гидо прекъсна хаотичните ѝ мисли.

Холи разкъса хартията и извади великолепен акварел в рамка, изобразяващ поляна с разцъфнали цветя.

— Гидо, картината е прекрасна! Благодаря ти от сърце! — тя се хвърли на врата му и го разцелува.

— Радвам се, че ти харесва, момичето ми! — смотолеви той, поруменял от удоволствие.

Имаше и други подаръци. Скай беше изтъкала собственоръчно пъстрата наметка, която подари на Холи, Байрън бе купил огромен порцеланов чайник, а Уит — няколко вида чай и бисквити. Когато и последния подарък бе отворен, Черити ѝ помогна да съберат хартиите.

— Напоследък си станала ужасно мълчалива, Черити! — забеляза Холи. — Да не е заради бебчо? Нали сама ми каза, че според лекаря, тя е съвсем здрава. Виж я, изглежда чудесно! — погледна малкото момиченце, поверено на грижите на Гидо.

— Не, не е за бебето... — промърмори Черити.

— Ами за какво тогава?

— Заради Байрън... Не забелязваш ли, че гледа да избяга, когато се окажем заедно в една и съща стая?

— Право да ти кажа, не съм забелязала. Байрън ти харесва, нали? — Холи се вгледа в тъжните очи на Черити.

— Може и така да се каже. Да речем както ти харесваш Рик...

— Рик ли? — Холи едва не зяпна от изненада. — Момент...

— Холи, през цялата вечер не откъсваше очи от него!

— Ами че той стърчи една глава над другите, как да не го гледа човек? — измисли тя някакво оправдание.

— Е, щом казваш... — кимна Черити, ала тонът ѝ подсказваше, че не е съвсем убедена.

— Да поговорим за теб и Байрън — направи опит да подхване старата тема Холи.

— Няма смисъл. Повече от ясно е, че не го интересувам. Всъщност — голяма работа!

— Така де, имаш право — сега пък Холи като че ли не бе достатъчно убедена в твърдението на приятелката си.

В този момент Уит внесе в стаята огромна шоколадова торта. Беше я приготвил сам. Загасиха светлината и запалиха свещички. Всички, с изключение на Рик, запяха „Честит рожден ден“. Той стоеше отстрани и наблюдаваше веселото оживление, докато Холи духаше свещичките. По-рано обикновено предпочиташе да изпълнява ролята на аутсайдер, даже я търсеше съзнателно. За първи път това чувство му беше неприятно. Представи си, че е един от близките приятели на Холи и получава част от топлотата и обичта, с които ги даряваше...

„Хайде, старче, какво си се размекнал като жена? Взел си май да одъртяваш“, помисли вкиснат Рик. Трябваше да измисли нещо за повишаване на тонуса...

— Какво ще кажете след тържеството да спретнем покерче? — предложи той на Байрън малко по-късно.

— Знаеш ли, все още ме гложди подозрението, че имаш някаква система — подхвърли Гидо, който минаваше наблизко.

— Е, стига де! Защо тогава нямаш нищо против да играеш с мен? Нали участвам на борсата! — сгълча го Байрън.

— Твоето е друго. Ти си падаш по хазарта...

— Ами! На борсата никога не действам слепешката. Доказват го и резултатите от вложените средства. Имам си система.

— Наистина ли играеш на борсата? — попита изненадан Рик.

— Разбира се! Как иначе можех да си позволя красивите парцали, по които, уви, си падам, специалната кола...

— Караш ли кола? Хм, много интересно...

— Естествено! Заради инвалидната количка ли се учудваш? Предполагам си чувал, че има и ръчно управление — подхвърли с насмешка Байрън. Рик се почувства като пълен идиот. — Много хора

забелязват единствено недъга ми, а не какво представлявам самият аз и на какво съм способен — продължи той. — Сега наистина не мога да върша някои неща или се справям по различен начин, в сравнение с времето преди шест години, когато претърпях автомобилна злополука. За сметка на това обаче развих способности, които дори не подозирах, че притежавам. Например, оказа се, че съм истински талант в баскетбола. Трябва непременно да те заведа в центъра по физиотерапия — да видиш какво се казва баскетбол!

— Непременно ще се възползвам от поканата ти — рече Рик.

— Ако имаш нужда от съвети за борсата, не се притеснявай — аз съм насреща! — похвали се Байрън. — Готов съм безплатно да те посъветвам и в по-възвишени сфери... — добави и намигна многозначително към Холи.

— Ти и Холи... Вие били ли сте... — замънка объркан Рик.

— Бяхме и сме близки приятели — натърти Байрън. — Винаги съм я чувствал като сестра — даже преди да стане злополуката.

— Знаеш ли защо не се понасят с баща си? — попита Рик.

— Познавам баща ѝ. Всъщност работих известно време в компанията на Редмънд. Едва ли би могъл да кандидатства за приза „Баща на годината“! Смятам, че ме разбираш...

— Смея да твърдя, че болшинството от бащите не са кой знае колко по-различни — вметна Рик.

— Сигурно е така, но Хауърд Редмънд е уникален случай. Старецът буквално е обзет от мания да контролира всичко. Само че с Холи се провали. Струва ми се, че вече си успял да забележиш колко свободолюбива е тя.

— Меко казано.

— Конфликтът помежду им е голям. Мисля, че за нея е по-добре да е далеч от него.

— Хей, вие, какво толкова си шушукате? — весело попита Холи, която се присъедини към тях.

— Байрън ми даваше някои напътствия — отвърна Рик.

— За борсата ли? Той има шесто чувство за тези работи! — с нескрито възхищение заяви тя. — Поверила съм му всичките си капитали.

Стига да е само това, мина през ума на Рик. Пак тези идиотски ревниви мисли! По дяволите, крайно време беше да измисли как да

върне Холи на баща ѝ! Може би щеше да се наложи да я излъже, че старецът бере душа? Реши да не отлага повече, а да действа. След празненството предложи услугите си да помогне в почистването, което бе посрещнато от Гидо с явно неодобрение. Той подреждаше разместените мебели и хвърляше сърдити погледи към Рик.

— Гидо има вид на участник в телевизионното шоу по борба — не се стърпя да каже Рик, докато подреждаха с Холи изцапаните чаши върху голям поднос.

— Никога не съди за хората по външния им вид! И ти не приличаш много на счетоводител — напомни му Холи. — За твое сведение, освен талантлив художник, Гидо е и добър предприемач.

— Не може да бъде! И в коя област проявява предприемаческия си талант? — подхвърли насмешливо той.

— Гидо изобрети нов тип капан за мишки и цели десет години воюва, докато го наложи на пазара. Утре ще сподели на семинара своя опит.

— Шегуваш се, нали? — изгледа я недоверчиво Рик.

— Ни най-малко. Участниците в предишни семинари намират опита му за изключително полезен. Сам ще се убедиш в това!

— Да се надяваме... — неуверено измънка той.

Преди обаче да се убеждава в предприемаческия талант на Гидо, беше длъжен да направи нещо по своята задача...

— Холи, не успях да ти направя подарък за рождения ти ден — подхвана той.

— О, няма нищо! Та ти не знаеше, че имам празник.

— Разреши ми да ти подаря нещо съвсем дребно — докосна устните ѝ със своите и прошепна: — Честит рожден ден, Холи!

Целувката му беше кратка, нежна, толкова различна от онази вечер, ала отново събуди у Холи непреодолим копнеж да я целува още и още... Смутена и объркана, тя побърза да излезе на верандата. Обгърна с ръка колоната и вдъхна с пълни гърди опияняващия аромат на бор, изпълващ въздуха. Нищо не можеше да се сравни с мириса на жива борова гора, помисли тя с усмивка. Даже уханието на сухи розови листенца бледнееше пред него. Както целувките на други мъже бледнееха пред устните на Рик...

Тръсна решително глава, за да отпъди коварните сравнения, и съвсем съзнателно насочи мислите си към дейността на „Духовен

кръгозор“. Преди две години организира в лагера първите едноседмични семинари за управленчески кадри. За успешния старт ѝ помогна приятелят ѝ, който беше собственик на компанията за компютри. Той препоръчваше горещо семинарите на своите клиенти. Сега вече това не беше нужно. Ласкавите отзиви на участниците бяха най-добрата реклама. Местата бяха попълнени за седмици напред. Част от таксите за участие в семинарите се влагаха в безплатните програми за деца. Тя обичаше работата си. Постигнатото я изпълваше с гордост. Чувстваше, че най-сетне е намерила призванието си.

С Рик нещата не бяха толкова прости. Холи ненавиждаше да се самозалъгва. Имаше някаква надежда да го убеди, че е погрешно да възприема света с цинизъм, ала битката за спасението на Рик, така да се каже, още не бе спечелена. Всъщност от какво трябваше да го спасява? От самотата? Струваше ѝ се, че той е огорчен самотник, невярващ в човешката доброта.

Преди малко, във вихъра на празненството, бе съзряла в очите му самота, скрита зад насмешливата усмивка...

В детството си Холи бе познала самотата, липсата на истински приятели, макар около нея винаги да беше пълно с хора. Рик също беше самотник. В началото ѝ се струваше, че двамата са толкова различни, сякаш ги деляха светлинни години, а ето, оказа се, че не е така... Холи откри и други прилики, скрити зад привидната противоположност на техните характери. Започваше да става интересно! При положение, че все още беше в състояние да разсъждава трезво...

Рик се чувстваше напрегнат. Отново бе прекарал неспокойна нощ. Не успя да купи проклетите батерии, да не говорим, че мисълта за огромен сочен хамбургер буквално се превръщаше в идея фикс. Ако не искаше да превърти съвсем, трябваше да се измъкне от лагера. Това „художествено-занаятчийско“ обкръжение определено го изваждаше от равновесие. Онази вечер покерчето му поддейства ободряващо, ала сега май се нуждаеше от нещо съвсем мъжко. Трябваше да позвъни за подкрепления.

В канцеларията все още се мотаеха служителите и Рик се запъти неохотно към обществения телефон. Кабина нямаше. Апаратът беше

закрепен на стълб — сякаш живееха в годините на президента Айзенхауер.

— Ало! Обажда се Рик — съобщи той, когато помощникът му Вин вдигна слушалката.

— Откъде, по дяволите, се обаждаш? — извика Вин. — Май чувам чуруликане на птички.

— Млъквай и слушай! — изръмжа сърдито Рик, ала забеляза, че Скай, която минаваше наблизо, го изгледа с неодобрение. — Аз съм, скъпа! — добави той с меден глас.

— Скъпа ли?! — повтори Вин, явно шокиран. — О, сетих се! Ще говорим със закодирани изречения, нали? Ей, това е страхотно! Цяла година не сме го правили. Слушам, шефе! Кажете сега какво искаш да направя?

— Да млъкнеш и да слушаш.

— По дяволите, шефе, трябваше да си запиша кодовете! Момент... Това пак ли беше закодирано изречение?

— Напротив!

Господи, това момче можеше да му скъси живота! Не беше лесно да попаднеш днес на свестен помощник. В молбата си за мястото в кантората Вин беше споменал, че най-съкровената му цел в трудовото поприще била да открие своя банка или да обере такава. Понякога Рик с основание се питаше дали момчето не беше прекалило с тренировките по кикбокс.

— Трябва да се срещнем — продължи той.

— Слушам, шефе! Само кажи къде и кога!

— На бензиностанцията. След три часа...

— Коя бензиностанция? — прекъсна го Вин.

— Млъкни една секунда, за да ти кажа! В това затънтено градче няма две бензиностанции — Рик обясни на Вин как да стигне до Такома.

— Ще го намеря, шефе. Чао, излитам моментално!

След това Рик набра номера на своята кантора. Искаше да провери съобщенията, записани от телефонния секретар. Нещо изпука в слушалката, после се разнесе нетърпеливият глас на Хауърд Редмънд:

— Къде, по дяволите, се губиш? Защо не се обаждаш? Какво толкова се пипкаш? Дънбар, действай, не се мотай!

Къде се е разбързал този дядка? Нали му каза десет дни, изруга наум Рик и тресна телефона.

— Какво ти става? Нещо не е наред ли? — попита Холи, която тъкмо излизаше от канцеларията.

— Всичко е наред — изсумтя сърдито той и се отдалечи.

— Чудя се, кой ли му е отмъкнал бонбончето... — измърмори под нос Холи и настигна Скай.

— За кого говориш? — попита приятелката й.

— За Рик.

— Май се скара с приятелката си по телефона — предположи Скай.

— И защо реши, че е разговарял с приятелката си?

— Защото каза „скъпа“. Кой знае, може да е била и майка му...

— Майка му е починала отдавна — поясни Холи.

— Пише му се лошо, ако се опитва да те лъже! Гидо няма да му го прости — предрече Скай с мрачен вид.

— Май правиш от мухата слон, Скай! Рик и аз... Това обаждане не ме засяга. Той е като всички останали участници в семинара.

— Който флиртува с преподавателките през свободното си време просто така, колкото да не губи тренинг...

— Ти пък! Изкара, че е жиголо — възрази Холи.

— Защо си толкова сигурна, че не е?

— Усещам го инстинктивно.

— Трябва да призная, че инстинктът рядко те е подвеждал — съгласи се Скай. — Все пак в Рик има нещо...

— Съгласна съм — прекъсна я Холи. — Той е по-различен от това, за което упорито се представя. Като че ли крие нещо, но според мен, то не е свързано с жена. Не, не го казвам заради себе си. Струва ми се, че Рик не е повърхностен. Понякога съзирам в дълбините на очите му чувства, които сякаш държи да не показва. Зад позата на първокласния сваляч чувствам... И аз се затруднявам как точно да го нарека... Може би сърце от злато...

— И колко надълбоко е скрито това „златно сърчице“? На сантиметри или на километри? — попита злъчно Скай.

— Признавам, трябва да се поразровиш по-дълбоко, за да го откриеш. Но както знаеш, обичам предизвикателствата!

— О, да, това ми е известно! Както и бедите, които неведнъж си си навличала със своя инат! Например, когато си решила да се качиш с ролкови кънки на някакво дърво. Ако не се лъжа, опитът завършил в болницата с гипсирани ръка и крак.

— Тогава бях само на десет години! — запротестира Холи.

— Добре де! Ами случаят, когато се заинати и пропътува разстоянието от Чикаго до Флорида и обратно за два дни?

— Да, но се справих, нали!

— Почти. Бричката, която караше, се подпали малко преди финала.

— А защо не казваш нищо за кооперативната консервна фабрика? Нали тогава всички предричаха провал? Или за оранжерията в Орегон? Или за индианския резерват в Аризона, на който успях да възстановя правото на собственост върху земята? А „Духовен кръгзор“? Много хора, които въобще не схващаха идеята за този център, ми препоръчваха да се заема с нещо по-практично, например да организирам лагер за туристи.

— Стига! Убеди ме. Само че бъди внимателна — предупреди я Скай.

— Виж ти, кой тръгнал да съветва! Нали все мърмориш на синовете си, че са прекалено предпазливи — закачи я Холи.

— Е, това е съвсем различно! Не мога да повярвам още, че предпочетоха да се установят в Сиатъл. Явно допуснах грешка като майка — въздъхна Скай.

— Ти си чудесна майка, Скай! Просто децата сами избраха пътя в живота си, защото ти си ги възпитала така. Щастливи са с работата си, нали, а това е едно от най-важните неща в живота!

— Зная, че е така — кимна примирено Скай. — Понякога обаче се чувствам ужасно откъсната от тях! Сякаш препускат напред с бясна скорост, а ние безнадеждно изоставаме...

— Не, Скай, това не може да се случи! — Холи прегърна нежно приятелката си. — Те винаги ще уважават своите родители, семейството, защото са възпитани така!

Рик беше паркирал колата пред бензиностанцията и барабанеше нервно по волана, докато чакаше Вин. Когато идваше насам, мярна в

покрайнините някакъв загубен бар — май единственият в това затънтено градче, и вече бе решил да отидат там.

— Ш-шт, тихо, шефе! Тук съм.

— Господи! Какъв е този маскарад?

— За конспирация — да не ме познае никой...

— Сваляй моментално тази идиотска маска, преди да са решили, че готвим обир на бензиностанцията!

— Виж, за това не помислих...

— Нали затова аз съм шефът, а не ти! Хайде, вмъквай се в колата. Ще прием по едно в бара.

— Ти ли черпиш? — оживи се Вин. — Така де, нали съм на работа и...

— Аз черпя! — успокои го Рик.

Интериорът на невзрачната сграда напълно оправда очакванията на Рик, че това място е за истински мъже. Над бара и по стените висяха около дузина ловни трофеи — глави, рога, опашки и други части на нещастните животни. Украсата се допълваше от ловджийски пушки, револвери и ножове, гордо изложени на показ.

Барът не предлагаше изискани питиета. Всъщност изобщо нямаше храна, с изключение на някакви солени ядки, вероятно, за да засилят жаждата на клиентите. Вносна бира липсваше.

— Дай две бири от тези, които са ти под ръка! — поръча Рик на бармана — закръглен мъж, в сравнение с който Гидо изглеждаше направо кльоцав. Това си беше мъжко царство и тук нямаше място за разни келнерки с миниполички.

— Да седнем на някоя маса — предложи Рик и връчи халбата с наливна бира на помощника си.

— Шефе, преди да тръгна, се отбих в кантората. Взех част от пощата — съобщи младежът, когато се разположиха край масичката. — Погрижих се и за това... — Вин му подаде няколко писма и голям кафеникав плик.

Рик надникна в плика и не повярва на очите си.

— Мама казва, че един мъж не трябва никъде да ходи без това! — обясни Вин. — Наложих ти се да заминеш набързо и предположих, че не си имал време да се оборудваш. А в това загубено място не вярвам да са чували за презервативи!

— Дошъл съм да работя, а не да въртя любов! — изръмжа Рик.

— Знам, шефе. Имах предвид...

Рик въздъхна и безнадеждно огледа тавана. После на един дъх изпи почти половината от съдържанието на халбата.

— Цена всичко, което си напраил за мен! — заяви с патос Вин.

— Всичко, което си направил за мен — поправи го Рик.

— Какво съм направил за теб? — опули се младежът. — Ако е за презервативите...

— Казва се „направил“, а не „напраил“! Няма значение, забрави го! — махна нетърпеливо с ръка.

— Не мога, шефе! Как да забравя, че ти единствен се реши да ме вземеш на работа? Имаш златно сърце!

— Не ще и дума! Самото олицетворение на великодушието съм!

— Нали искаше да поговорим — подхвана Вин.

— Ами! Искам да изпия още една бира! Хей, няма ли в този бар кой да ни обслужи? — подвикна нетърпеливо Рик.

— По-спокойно, мой човек! — избоботи невъзмутимо барманът.

— Я, по-спокойно! — обади се и някакъв здравеняк от съседната маса.

— Вие двамата май не сте тукашни, а? — подхвърли приятелчето на здравеняка. После се надигна тежко, приближи до масата на Рик и се надвеси като канара.

— Не сме — изсумтя Рик. — Това да те засяга?

— Ами да речем, че ме засяга!

— Слушай, съветвам те да се разкараш, ако държиш на външния си вид! — войнствено предупреди Рик.

— Я не се прави на страшен! Не му прилича на художник много да се ежи...

— И кой ти каза, че съм художник?

— Нали си от лагера... — мъжаката се обърна към сътрапезниците си. — Момчета, знаете ли с кво се занимават там? Молят се на дявола! Пушат марихуана! Боцкат се с опиати! Правят оргии! Отвратително! Да бяхте видели само онази руса флърца! Как си въртеше задника из града, за да подкокороса мъжете да се присъединят към тяхната комуна...

— Затваряй си плювалника! — извика Рик, почервенял от ярост, и сграбчи исполина за ризата.

— Ти ли ще ми заповядаш? — изсумтя здравенякът.

— Точно така, аз!

Не беше ясно кой от двамата започна, но със сигурност юмрукът на Рик улучи целта пръв. Приятелчетата на здравеняка наскачаха от масата и боят започна.

— Вин, не се притеснявай! Можеш да се включиш, когато пожелаеш — подхвърли Рик, като отблъскваше настървено ударите, които се сипеха от двете му страни.

— Сигурен ли си, шефе? После да няма трупове? — ухили се Вин и нанесе един добре премерен ритник в търбуха на гиганта.

След десет минути битката приключи. Като се олюляваше леко, Рик приближи до Вин, прегърна го през рамо и каза:

— Страхотно се позабавлявахме, какво ще кажеш?

— И още как! Само че ако обичаш, шефе, стига си ме цапал с тази кръв! Като я гледам, направо ми прилошава...

ГЛАВА СЕДМА

Рик се прибра в лагера с повишено настроение, при все че равносметката от непредвидената битка беше едно ударено око, което щеше сигурно да посинее, и разранена буза, която все още кървеше, да не говорим за ожулените кокалчета на пръстите. За щастие носът му беше цял.

— Рик, почакай малко! Искам да говоря с теб. Господи, какво е станало? — уплашено извика Холи, когато забеляза следите от неотдавнашното сражение.

— Нищо! — тросна се той.

— Тогава каква е тази кръв на бузата ти?

— Нищо особено. Сбих се.

Холи се намръщи, но го хвана здраво за ръката и го повлече към канцеларията.

— Сядай! — заповяда тя и побутна към него стола. — Ще почистя раните и ще сложа лепенка — извади марля и шише с дезинфекционна течност от аптекката.

— Може би ще се наложи да си направиш снимка...

Рик пренебрегна стола — въпрос на принципи — и се настани намусен върху бюрото.

— Глупости! Нищо ми няма! Щом искаш, ти си прави снимки!

— Рик, не се шегувам. Можеше сериозно да пострадаш. И престани да се въртиш, ако обичаш!

— Слушам, шефе! — отвърна той с насмешка.

Отказът му да погледне по-сериозно на нараняванията накара Холи да вложи особено старание в почистването на ударената буза.

— Ох! — извика силно той и се дръпна рязко. — Боли, по дяволите!

— Я не ставай бебе! — скара му се тя.

— Кой те е излъгал, че ставаш за медицинска сестра? — изсумтя Рик, когато Холи се зае с ожулените пръсти.

— Никой не се е оплаквал досега.

— Аз обаче се оплаквам!

— Вече чух.

— Ух! — Рик гледаше навъсен как Холи поставя дебела марля на бузата му. — Изобщо не ти пука, че ме боли!

— Мислех те за по-издръжлив! Защо се биеш, щом не понасяш болка?

— За да защита доброто ти име — отвърна, без да се замисли Рик, и в същия момент съжали за глупостта си.

— Защищавал си доброто ми име? — повтори Холи в недоумение. — Какви ги дрънкаш?

— Няма значение. Забрави го! Да кажем, че не ми допадна начинът на изразяване на един тип...

— Не думай! Чакай, позволи ми да отгатна какво е казал. Че съм странна... Нали? Че съм хипи... Че в „Духовен кръгзор“ се вършат ужасии... Наркотици, сексуални оргии... — Рик беше изненадан от точността, с която тя изреждаше казаното по неин адрес в бара. — Не се чуди, чувала съм го и преди. От хора, които имат кокоши ум.

— Не те ли дразни това?

— Разбира се, че ми е неприятно! На кой му харесва да го смятат за откачалка и особняк?

— Е, това не го казаха...

— Може би не сега, но в други случаи...

— Какво? Значи и другаде са плюли по твой адрес? — не можеше да си представи, че тя възприема хулите спокойно.

— Обществото приема трудно хора, които не се вписват в обичайните рамки — отвърна Холи. — А всеки творец носи нещо различно в себе си. Това плаши тесногърдите. Не пожелах да се нагодя към калъпа на еснафите и сега си плащам! — в главата ѝ нахлуха неприятни спомени за отношението, граничещо понякога с жестокост, с което се беше сблъсквала. — Чувала съм какви ли не отвратителни неща за себе си — продължи замислено тя. — Понякога даже се питам, наистина ли човекът е най-висшата форма на живот на нашата планета...

— И ако това не е цинизъм, здраве му кажи!

— Отдай го на моментно настроение — измъчена усмивка заигра на устните ѝ. — Най-често се дължи на шоколаден глад.

— Или ако те наранят дълбоко... Не съм ли прав?

— На всеки се е случвало да понася несправедливи обиди — въздъхна Холи.

— Но някои хора са по-уязвими, защото обидата попада право в душата им. Все едно, че късаш крилете на пеперуда...

— Не мисля, че съм безпомощна пеперуда!

— Не, не си безпомощна — протегна ръка и докосна копринения водопад, покриващ раменете ѝ. — Красива си, няма съмнение — прокара нежно пръст по гладката ѝ скула и очерта извивката на сочните ѝ устни. — И особена... Ти си наистина вълшебна!

Холи се почувства съвсем обезоръжена. Нямаше сили да се отдръпне, да пренебрегне възбуждащия трепет, насладата, която се разливаше по цялото ѝ тяло. Беше ѝ хубаво. Невероятно... Вълшебно...

Като не откъсваше очи от нейните, Рик се наведе бавно и нежно докосна устните ѝ. Тя се притисна до топлата му гръд, обви с ръце шията и зарови пръсти в гъстата коса. В очите му гореше див копнеж. Холи се взря за миг в тях, после притвори клепачи и се отдаде на невероятното усещане, което допирът до едрото му тяло предизвикваше у нея.

Рик бе седнал върху бюрото и Холи се оказа притисната между полуразтворените му бедра — до стегнатите джинси, които не можеха да скрият нарастващата му възбуда. Като обхвана с ръце заоблените ѝ задни части, той опря крака на пода и я притегли още по-плътено до себе си. С дрезгав глас шептеше пламенни слова и после с нова страст потърси устните ѝ. Холи отвърна на целувката. От гърлото му се изтръгна жаден стон, който я накара да потръпне. Неволното движение сякаш го влуди.

— Холи! — прошепна Рик задъхано. — О, господи!

Страстният зов достигна до съзнанието ѝ и тя отвори очи. Чак тогава си даде сметка, че беше мушнала ръцете си в задните джобове на джинсите му — неволен жест, издаващ копнежа ѝ за близостта му.

— Мисля, че ние... — прошепна тя с треперещ глас.

— Не мисли за нищо! Отпусни се... — прекъсна я Рик. Устните му докоснаха пулсиращата вена на шията ѝ.

Дъхът ѝ спря, когато ръката му се плъзна към гърдта ѝ и дръзко я обхвана. Пръстът му прокараваше въображаеми пътечки по нежната

заобленост, оставяйки огнени следи върху огромната памучна тениска. Холи имаше усещането, че ще се взриви. Не можеше да чака повече...

Рик пхна ръка под тениската и откопча сутиена. Пръстите му погалиха меката като коприна кожа на голата ѝ гръд. Без да се бави, той избута настрани вещите от бюрото и след секунди Холи се оказа притисната от тялото му върху дървения плот. Рик дръпна нагоре широката ѝ тениска и обсипа с влудяващи целувки гърдите ѝ. Холи се потопи във водопада на чувственото удоволствие, който заливаше с огнени потоци цялото ѝ тяло. Желанието да се отдаде я караше да стене сладострастно. Когато устните му прокараха невидима пътека по корема ѝ и спряха в подножието на пухкавото хълмче, тя извика и опиянена от наслада, зарови пръсти в косите му. Възбудена до крайност, понечи да го обгърне с крака, ала от бързото движение тялото ѝ се хлъзна по гладката повърхност на бюрото. След миг щеше да е на земята, ако Рик не бе успял да я подхване в последния момент. Ала възшебството на близостта им бе изчезнало...

— Колко жени са падали така в краката ти? — смотоледи Холи и се ухили глупаво, мъчейки да прикрие смущението си зад шегата.

— Ти си първата.

Гласът му — тих и дрезгав, ѝ внушаваше неща, които тя не беше в състояние да осъзнае. Всичко стана така мълниеносно, че Холи не знаеше как да се държи. Отдръпна се припряно, стъпи на земята и приглади нервно раздърпаните си дрехи, като се молеше поне смущението ѝ да не личи толкова.

— Съжалявам! Не зная как стана... Не го направих нарочно... — измънка Рик. — И двамата май се палим лесно...

— И аз не зная как стана — Холи обгърна тялото си с ръце, за да прикрие ритмичното повдигане на задъханите си гърди. Сутиенът беше още разкопчан, а нямаше желание да го оправя в присъствието на Рик.

Той явно забеляза затруднението ѝ, защото преди тя да се опомни, най-неочаквано я обърна с гръб, повдигна тениската и закопча сутиена ѝ.

— Благодаря... — Холи се изчерви силно. От доста години не беше изпитвала такова ужасно неудобство!

— И аз благодаря за... анкерпласта — отвърна Рик, наведе се към нея и едва докосна устните ѝ.

Часове наред Холи се въртеше неспокойно в леглото, раздирана от противоречиви чувства. Май дотук бяха всичките ѝ намерения да даде добър урок на Рик, разсъждаваше тя, заровила лице във възглавницата. Бе се оказала в положението на ученичка! За четвърт час бе научила един от многото начини да бъде прелъстена една жена — да бъде възбуждана, докато в тялото ѝ пламне примитивната дива страст...

— Ей, господине, защо си с превързано лице? Да не си решил да си отрежеш ухото? Като Винсент... — попита малкият немирник Боби, когато на следващия ден срещна Рик.

— Не разбирам за какво говориш — кисело отвърна той. Нямаше никаква представа кой точно беше Винсент, ала реши да не задълбава въпроса.

— Сам ли се поряза? — любопитства Боби.

— Ами! Удариха ми един и...

— Уау! Значи са те фраснали с юмрук? — малчуганът заподскача възбудено около Рик. — Кой го направи? А ти успя ли да му размажеш физиономията? Имаше ли много кръв?

— Не, не чак толкова много...

— О, така ли? — Боби изглеждаше разочарован. — А защо?

Рик се чувстваше като в небрано лозе и се чудеше какво да отговори. Момченцето обаче забрави въпроса си веднага щом вниманието му се насочи към превързаната ръка на Рик.

— Хей, анкерпластът ти е страхотен! — възкликна то с възхищение. — Холи слага от шарените анкерпласти само на специални хора!

Едва сега Рик забеляза звездичките, които украсяваха анкерпласта. Разсеяност, напълно оправдана, след като снощи едва не облада Холи... На бюрото в канцеларията на „Духовен кръгозор“... От дълго време не бе изпадал в толкова тъпа ситуация.

— Хей, Холи! — кресливото гласче на Боби стресна Рик. — Ела да чуеш! Този приятел се е сбил!

— Чух вече — подхвърли тя, когато се присъедини към тях. — Пригответи ли се, Боби? След малко тръгваме.

— Естествено! — потвърди ентузиазирано момчето.

— Къде ще ходите? — попита Рик. Явното пренебрежение на Холи го подразни.

— Отиваме на Рая — весело отвърна тя.

— О, в Рая... Мислех си, че снощи бяхме там.

Предизвикателната реплика за миг обърка Холи. При спомена за страстните целувки, с които Рик беше обсипал нейното тяло, сърцето ѝ заби лудо.

— Ъ-ъ... Не в Рая, а на Рая. Това е връх в планината. Ще ходим там на екскурзия — замънка тя и подръпна нервно тениската си.

Не без задоволство Рик отбеляза, че не е единственият, когото случилото се вълнуваше.

— Тази екскурзия само за децата ли е? — попита той.

— Не. Добре дошъл е всеки, който пожелае да дойде... Да отиде... — обърка се тя и млъкна. — Рик, престани! — викна сърдито Холи.

— Какво ти правя? — погледна я невинно той.

— Пак твоите погледи! И не се опитвай да отричаш!

— Че кой отрича? Но и твоите погледи си ги бива...

— Сигурно си прав — призна тя с кисела усмивка. — Какво ще кажеш да сключим ли примирие?

— Не знаех, че сме във война.

— Защо? Не сме... Слушай, идваш ли с нас или оставаш?

— Идвам и още как!

Рик се оказа в микробуса с още осем души, които пееха в нестроен хор „Деветдесет и девет бири в ковчега на мъртвеца и бутилка ром...“. Макар че беше единак и подобни групови мероприятия му действаха потискащо, за първи път не се чувстваше като аутсайдер. Веселото настроение на спътниците му дори го накара да се отпусне. Ако такова нещо бе възможно, разбира се, след като до крака му се притискаше бедрото на Холи... Тя беше облякла учудващо нормални дрехи — истински сини джинси, макар доста поизбелели и оръфани, както го изискваше модата, и джинсова риза, под която се подаваше бяла тениска. Бе обула туристически обувки.

Тя усети отново погледа на Рик и се размърда неспокойно на седалката. Това беше единственият мъж с невероятната, наистина загадъчна способност да предизвиква в нея нервност и радостна възбуда едновременно.

— Мама беше влюбена в тази планина — заговори тя с нежност, събудена от спомена. — Казваше ми, че се възхищава на гордата осанка на снагата ѝ, изправена гордо и самотно над заобикалящите я хълмисти възвишения в подножието.

— Когато времето е ясно, планината се вижда и от моя дом в Сиатъл — сподели Рик.

— Маунт Рейнър се вижда почти от всяко селище в щата — продължи да бърби Холи. — Веднъж се обзаложих с една приятелка, че е така. Няколко дни обикаляхме с колата да проверяваме и в най-отдалечените места. С нея се запознах през лятото, когато и двете работехме като камериерки в хотел в Йосемитския националния парк. Знаеш ли, че съм работила и като екскурзовод? Искаш ли да ти покажа как се справям? — попита тя с дяволита усмивка. Рик кимна. — Добре, започвам. Хей, момчета, внимание! — изгледа престорено сериозно останалите пътници и подхвана: — Прочутият с природната си красота Национален парк Маунт Рейнър се намира на повече от три хиляди и двеста метра височина над заобикалящите го хълмисти възвишения на Крайбрежните планини. Това е и един от най-големите действащи вулкани на северозападното крайбрежие — нарочно влагаше в интонацията си високопарен патос. — Индианците наричали планината Такома, което означава Снежна планина. И наистина е снежна. Абсолютният рекорд за снеговалеж в света е регистриран от планинската спасителна служба „Рай“ именно тук. Дебелината на снежната покривка е достигала двадесет метра! Всяка година повече от седем хиляди алпинисти се опитват да превземат върха, но успяват едва половината.

— Прилича ми на огромна буква „М“, покрита със сняг — заяви Джордан.

— А на мен — на отхапана фунийка със сладолед — плахо се обади Марта.

— Хей, дали горе продават сладолед? — изведнъж се сети Джордан.

— Ще разберем, когато стигнем — отвърна Холи.

Пред „Старата райска хижа“ вече ги очакваха останалите три микробуса от лагера. Цялата група от деца и възрастни бе от около тридесет души. Скай и Уит тръгнаха с децата на разходка, а Холи реши, че ѝ се полага малък отдих. Разположи се удобно на дървената пейка пред хижата и се отдаде на две от най-приятните си занимания — да съзерцава красотата на природата, като междуременно похапва от любимия си шоколадов сладолед.

— Имаш красиви обеци — Рик ги докосна леко, преди да се настани до нея на пейката.

— Вчера ми ги подариха за рождения ден — гласът ѝ потрепери издайнически и тя подхвана прозаичната тема с надеждата, че вълнението ѝ ще остане незабелязано от Рик. — Знаеш ли как ги наричат?

— Никога не съм минавал за специалист по женските дрънкулки — сви той рамене.

А само по жените, помисли тя, а на глас продължи:

— Наричат ги Ловци на сънища.

— Приличат ми на паяжини с перца — кимна неопределено Рик.

— Това е старо индианско поверие, според което ловецът улавя в мрежата си всички сънища и през кръгъл отвор пропуска само хубавите. Индианците закачали над люлката Ловците на сънища, за да предпазят бебетата от кошмари.

— Вярваш ли, че ще те предпазят от кошмари?

— Ще ми се да вярвам.

Преди ден беше споделила с Рик, че понякога, макар и много рядко, я спохождат кошмари. Той смръщи несъзнателно чело и се замисли. Дявол да го вземе! Дните в лагера летяха неусетно и се оказваше, че не само не напредва в изпълнението на задачата, а като че ли железните му схващания за света започваха да се разклащат. С огромна неохота беше принуден да признае поне пред себе, че ентусиазмът и чистият идеализъм на Холи събуждат в душата му чувства, които отдавна считаше за мъртви. Започваше да мисли, че в живота се откриват и други възможности, а може би една от тях да беше любовната авантюра с Холи. Не! Това не биваше да се случва! Холи не беше от жените, с които можеш да преспиш, а на сутринта да се сбогуваш...

Рик протегна ръка и изтри петънцето от шоколадовия сладолед от брадичката ѝ.

— Пак ли съм се изцапала? — попита тя и облиза устните си. — Има ли още?

— Да — Рик посегна към дясната ѝ буза. Върху върха на пръста му остана миниатюрна бучица неразтопен сладолед. Като я гледаше втренчено в очите, Рик я сложи бавно в устата си.

Кой знае защо, този незначителен жест предизвика тръпки на възбуда по тялото ѝ. Усети, че я обливат горещи вълни. Като че ли потъваше в...

— Хей, вие там! Да не се целунете? — разнесе се гласът на Джордан.

Холи подскочи като ужилена и едва не изпусна фунийката със сладоледа върху себе си.

— Джордан, какво търсиш тука? — попита строго тя.

— Тоалетна.

— Джордан, казах ти да ме изчакаш! — беше Уит, който с бързи стъпки идваше към тях. — Ела, ще те заведе в тоалетната.

След миг двамата изчезнаха. Холи се обърна към Рик. Очите им се срещнаха. Имаше усещането, че загадъчните тъмносини дълбини я привличат като магнит.

— Е... Какво ще кажеш за гледката? — попита Холи, като се мъчеше гласът ѝ да звучи спокойно.

— Ами... Не е лоша... — отвърна неопределено Рик.

— Какво! Не е лоша ли? Само това ли намери да кажеш? — възкликна възмутено тя.

— А какво би казала ти самата?

— Бих я нарекла изумителна! Великолепна! Незабравима! Кажете ми какво виждаш в далечината.

— Виждам планина, покрита със сняг...

— А знаеш, че този „сняг“ е най-голямата ледникова система в континенталната част на Щатите?

— Говориш като учителка по география — пошегува се той.

— Какво друго виждаш? — продължи Холи, без да обръща внимание на хапливата му забележка.

— Виждам борове и трева.

— Господи, трева! — възкликна тя и отчаяно обърна поглед към небето. — Това е ливада, Рик, застлана с цветя!

— Застлана значи...

— Точно така! Застлана! Тази местност е прочута с дивите си цветя! Виж само какво великолепие, каква невероятна пъстрота! Сякаш цялото пространство е покрито с огромен килим в бяло, розово, лилаво, жълто... Нищо ли на този свят не може да те впечатли?

Впечатляваше го и то как! Самата тя и начинът, по който възприемаше света, си каза Рик, ала се въздържа от коментар.

— Май разсъждаваш по въпроса, а? — закачи го Холи, като забеляза замислено му лице.

— Мислех си за гъшия дроб, който ни предложи снощи на рождения си ден — излъга Рик. — Смятах, че не ядеш месо...

— Значи ти хареса, нали? — усмихна се тя. — Само че това не беше гъши дроб, а пастет от орехи.

— Я не се занасяй!

— Наистина! Уит го приготви. Ще ти дам рецептата. Смесваше с миксера орехови ядки, моркови, лук, малко среда от хляб, прибавяш доматен сос, бульон от зеленчуци и скилидка чесън. Изсипваш сместа в намазнена тавичка и я запичаш леко.

— Хич не ми е притрябвала рецептата ти. Първо, не готвя сам, а второ, не обичам орехи...

— Но яде от пастета и го хареса, нали?

— Не знаех, че има орехи.

— Логиката ти е непоклатима, няма що!

— Тази „болест“ май се оказа заразна — отвърна Рик намусено.

— Видя ли, започваш да променяш начина си на мислене!

— И кой ти каза, че искам да го променя? Харесвам се такъв, какъвто съм си!

— Хей, Рик, ти пак се паникьоса!

— Глупости! Никога не се паникьосвам!

— Дори когато малките момиченца ти говорят за анатомичните подробности на тялото си ли?

— Онова хлапе е много цапнато в устата!

— Тя те харесва, Рик.

— Хайде де! Не думай!

— Вчера ми каза, че харесва чичкото, който все бяга от нея.

- Бягам ли? Как пък го измисли? Може би я отбягвам...
- И все пак тя те харесва.
- В живота е така. Преследваш онова, което ти убягва...
- От личен опит ли го знаеш? — подхвърли Холи.
- Може и да е от личен опит!
- Отпусни се, Рик. Погледни наоколо. Виж колко е красиво!

Един приятел вярва, че планината подмладява...

- Да, обаче аз не вярвам!
 - Жалко. Да вярваш, е прекрасно!
 - И ти ли си от хората, които вярват?
 - Бих казала, че едва сега започвам да вярвам в някои неща.
 - Боже опази! Не знам тогава какво ни чака занапред.
- По-точно, какво чака мен, добави Рик наум...

ГЛАВА ОСМА

Когато се прибраха в лагера, Рик трябваше отново да ползва обществения телефон, за да се свърже с кантората си. Телефонният секретар беше записал само едно съобщение от Редмънд. Бе кратко и ясно:

— Времето ти изтича, Дънбар!

— Това го знам. Каж ми нещо ново! — измърмори Рик, тресна слушалката и тръгна към столовата.

Вечерята привършваше и помещението беше почти празно. Кой знае защо това засили раздразнението му. Сети се отново за краткото съобщение на Редмънд. Старецът беше прав — нямаше никакво време. Не биваше да се поддава на влиянието на някаква жена, колкото и романтична, емоционална, та даже и неповторима да е тя. Добре, но ако онова, което му разказа за баща си, не беше преувеличено? Имаше ли право да я принуждава да се върне към омразния ѝ начин на живот?

— Хей, Рик, ела насам! — гласът на Уит прекъсна тревожните му разсъждения. — Ще вечеряш ли? Запазил съм нещо по-специално.

Рик очакваше, че Уит ще му предложи някой вегетариански буламач от пасирани зеленчуци. Едва не падна от изненада, когато му бе поднесен разкошен хамбургер — огромен, сочен, препечен точно колкото е нужно! Устата му се напълни със слюнка и той грабна хамбургера с две ръце.

— Уит, ти си истински приятел! — извика Рик.

— Да не си споменал пред Холи! — предупреди го Уит.

Рик вдъхна с наслада апетитния аромат и тъкмо щеше да отхапе, когато забеляза едно момиче, което го наблюдаваше с подчертано неодобрение.

— Съзнаваш ли, че ядеш мърша? — попита детето и сбърчи носле с отвращение. — Помисли си!

— Няма какво да му мисля, моето момиче. Обичам мърша, особено полупрепечена.

— Не се казвам Моето момиче. Името ми е Индия.

Господи! Първо Азия, сега пък Индия. Нищо чудно, ако се появи и някоя Антарктида, отбеляза Рик.

— Забелязвам, че не си особено приятелски настроен — забеляза Индия.

— Виждам, че си наблюдателна.

— Няма значение. Харесва ми да контактувам с хора, които не се държат приятелски. В това има предизвикателство. Поне така ми каза Холи.

— Не се съмнявам в това. И какво друго ти е казала?

— Ти май и нея не харесваш. За разлика от всички останали.

— О, естествено, тук всички я боготворят! — Рик дори не опита да прикрие хапливия си тон. Точно сега нямаше желание да обсъжда Холи.

— Ти по рождение ли си намусен, или после си станал такъв? — попита Индия, като го изгледа строго.

— А теб никой ли не те е учил как трябва се държи едно възпитано дете? — сопна ѝ се Рик.

— Разбира се. Мама ме е учила. Винаги казвам „моля“ и „благодаря“. И никога не лъжа. Ти лъжеш ли?

— Всички хора лъжат — той се размърда неспокойно на стола. — Нямах ли други занимания, освен да ми досаждаш?

— Нямам — момичето се усмихна. — Видях, че през нощта се разхождаше. Не можеш ли да спиш?

— Тук е непоносимо тихо, с изключение на случаите, в които разни хлапета ми пречат да си хапна...

Очите на детето се напълниха със сълзи. Рик я гледаше объркан.

— Хей, да не вземеш да се разплачеш? Божичко! — измърмори той. — Извинявай, Индия! Много съжалявам... Хайде де, стига! Трябва да имаш милост към един изгладнял човек, който вече е забравил как изглеждат хамбургерите. Помолих те само да се въздържа от „вегетарианските“ си забележки, докато се нахраня.

Рик въздъхна облекчено, когато забеляза, че Индия се усмихва. Явно го беше съжалила.

— Сигурно като възпитано дете, трябва да те оставя да изядеш мършата на спокойствие — заключи тя.

— Благодаря! — отвърна сухо Рик.

Спокойствие. Точно то му липсваше, откакто прекрачи прага на „Духовен кръгзор“.

Неусетно настъпи и последният ден от запланувания престой в лагера. Рик се събуди късно. Набързо се облече и без да се бави тръгна за часа на Байрън. Занятието се наричаше „Изразяване чрез глина“. Беше прекарал още една неспокойна нощ, ала виновни за това бяха не проклетите дървета, а Холи, която не му излизаше от ума. Мисълта за нейната усмивка, за устните, за тялото, притиснато до неговото, го държа буден до призори.

Рик смачка фигурата от глина, върху която работеше. Досега неговото „изразяване чрез глина“ беше пълен провал. От всички щуротии, с които го занимаваха в „Духовен кръгзор“, това се оказа най-непостижимото изкуство. През седмицата опита всичко — като се започне от акварелите в часовете на Гидо и се свърши с художественото тъкане на ръчен стан, с което ги занимаваше Скай. Всъщност станът го интересува повече от самото произведение. Капак на всичко обаче бяха семинарите при Байрън. Този младеж можеше да направи гърне с лекотата, с която се разпореждаше на стоковата борса.

Когато попадна за първи път в часа на Байрън, Рик оглежда близо четвърт час парчето глина. Не знаеше откъде да го подхване. Идеше му да го запрати по стената и с това „изразяването му чрез глина“ да приключи. Очевидно Байрън се досети за затруднението му. Предложи му да моделира нещо, което му харесва. Рик избра спортните коли. Към края на часа с изненада установи, че фигурката спокойно може да мине и за кола.

Днес обаче мислите му бяха другаде. Чудеше се дали Редмънд ще се съгласи да продължи договора с още седмица. Потънал в размисъл, не забеляза, че Байрън е спрял инвалидната си количка до неговата маса.

— Ей, Рик! Страхотен бюст! — стресна го гласът му.

— Какво?!

— Бюст. Така се нарича фигурата на човек до раменете.

— А, да... Зная.

— Това е женски бюст, нали? Чий е?

— Не зная. На никой...

— Харесва ми! — Байрън закима одобрително. — Прилича ми на Холи, но предполагам, че е чисто съвпадение — и като намигна съучастнически, се насочи към следващата маса.

Рик погледна глинената фигурка. Наистина приличаше на Холи. Мислеше за договора с Редмънд, а изведнъж...

— Как върви моделирането? — надникна Холи над рамото му.

— Отлично! — изсумтя той, без да се обръща.

— Какво правиш?

— Ами... Нищо... — Рик мигновено смачка фигурата. Никакви бюстове! Макар да му се струваше, че бюстът на Холи докосва в момента рамото му...

— Тогава те оставям да си работиш нищото! — тя имаше усещането, че присъствието ѝ, който знае защо, смущава Рик. — Хей, Байрън, мога ли да поработя на грънчарското колело?

— Колкото желаш!

В минутите до края на часа Рик не свърши нищо. Близостта на Холи сякаш изостряше до болка сетивата му. Не! Повече не биваше да играе по свирката на Холи! Край! Никой нямаше да му плати сметките в Сиатъл. Освен това имаше ангажимент, чието изпълнение беше въпрос на професионална чест.

Когато часът свърши, Рик приближи към мястото, където работеше Холи.

— Любопитен съм да ми обясниш как глината ще ми помогне да успея като бизнесмен — подхвърли той.

— За да се възпроизведе от глина или върху скицника един предмет, човек се научава да го възприема и да вниква в същността му.

Рик наблюдаваше пръстите ѝ, моделиращи глината. Изведнъж му се прииска да моделира с длан меката изящната извивка на гърдите, на съблазнителните ѝ бедра... Дявол да го вземе! Отново се отплесна!

— Холи, горе-долу справяш ли се с това? — подхвана той и приближи още една крачка към нея.

— С кое по-точно?

— С глинени съдове.

— Я не се занасяй! Ако наричаш това глинен съд, здраве му кажи! Няма да ме заблудиш. Забелязах лукавите пламъчета в очите ти. Нали сам виждаш, че хич ме няма в моделирането!

— Нека да опитам аз — не ѝ даде възможност да възрази, а премести стола и се настани точно зад гърба ѝ. — Да видим сега. Свиваш леко ръце и внимателно обгръщаш с длани материала — той преплете пръсти в нейните и изцапаните с глина ръце сякаш се сляха. — М-м, струва ми се, че така е по-добре... — прошепна той, опрял брадичка на рамото ѝ.

Холи чуваше единствено ударите на сърцето си. Дъхът на Рик изгаряше врата ѝ. Тя се отпусна прималяла назад и се опря на гърдите му. Отметна покорно глава, когато той докосна с устни шията ѝ и леко я ухапа. Опияняваща вихрушка отново забушува в кръвта ѝ, а вълшебният ѝ звън отекваше във всяка нейна клетка. Тя вдигна още малко глава и полуотворените ѝ устни потърсиха неговите.

— Как вървят нещата, Холи? — извика от вратата Байрън, който тъкмо влизаше в ателието. — О! Виждам, че всичко е наред!

— Байрън! — Холи едва не падна на земята от рязкото си движение.

— Твърде късно, Холи. Вече ни видя — промърмори Рик. Да, беше твърде късно да промени нещата...

— Как беше Рик на твоите семинари, Шарън? — попита Холи, когато двете излязоха от столовата същия следобед.

— Какво да ти кажа? Трябва да призная, че беше един от трудните ми „ученици“. Беседите май никак не го интересуваха. Вярно, понякога идеите му бяха съвсем нетрадиционни, но мисля, че с Байрън се получи по-добре.

— Пак прословутата мъжка солидарност!

— Рик е предубеден по много въпроси — продължи Шарън. — Това затруднява контакта с него. Схващанията му са прекалено консервативни. А както знаеш, това е противоположно на творчеството.

— Подозирам, че в известна степен Рик преиграва — отбеляза Холи. — Държи се като коравосърдечен тип, едва ли не циник, а всъщност... — млъкна, сякаш търсеше най-точен израз на мисълта си.

— Какво всъщност?

— Всъщност не е такъв... Накратко, той е доста по-различен от образа, който иска да натрапи.

— Действително, когато пожелае, е истински чаровник! — съгласи се Шарън.

„Неотразим чаровник“, поправи я наум Холи и се усмихна. Емоциите, бушуващи в душата ѝ, явно не останаха скрити за Шарън, която попита:

— Ей, каква е тази разнежена физиономия? Да няма нещо?

Холи тъкмо се канеше да отговори, но Азия задърпа полата ѝ.

— Холи, знаеш ли, че имам ва...

— Я, каква красива топка! Нова ли е? — намеси се Шарън, за да прекъсне откровенията на малкото момиченце.

— Нова е — кимна Азия. — Харесва ли ти? Чао! Отивам да си поиграя — весело изчурулика тя и затича след топката.

— Ако щеш, наречи ме старомодна, но още не мога да свикна, че едно дете на пет години може да се изразява като преподавател по анатомия!

— И Рик не може — вметна Холи.

— Холи, само не ми казвай, че Азия се е разприказвала пред Рик! — възкликна Шарън. — Обеща да поговориш със Скай! Помоли я да внимава, когато Азия разговаря с нашите курсисти!

— Вече ѝ казах... — започна Холи и млъкна. Думите ѝ бяха заглушени от боботене на камион, който приближаваше на заден ход към столовата. В следващия миг зърна Азия, която весело подтичваше след топката, без да забележи камиона...

Рик окачи слушалката на обществения телефон. Разговорът с Редмънд беше крайно неприятен. „Нямаше начин да го избегна“, тъкмо си казваше той. В същия момент съзря Холи, която се хвърли след топката точно пред камиона. Разстоянието до нея беше твърде голямо. Рик стоеше вцепенен и имаше усещането, че след миг сърцето му ще се пръсне. Успя да види, че Холи сграбчи момиченцето. Готов бе да се закълне, че камионът закачи полата ѝ. Рик излетя като стрела.

„Господи! Моля те! Умолявам те, не позволявай да ѝ се случи нещо!“ — шептеше той, докато тичаше към Холи. Не се беше молил от деня, в който бе умряла майка му.

Пребледняла и трепереща, Холи се бе подпряла на някакво дърво.

— Не можа ли да измислиш по-голяма магария?! — изкрещя Рик и я хвана за раменете. — Какво се опитваше да направиш? Да не си решила да се самоубиваш?

— Не — Холи подаде детето на треперещата като лист Скай. — По-добре я заведи у вас — каза тихо тя.

Скай кимна мълчаливо и се отдалечи, притиснала момиченцето.

— Да не си полудяла?! — гневно извика Рик.

— Няма смисъл да крещиш... Май ще седна на земята... — усети, че краката ѝ треперят. Ала преди да се опомни, Рик вече я държеше на ръце.

— Ранена ли си? — в гласът му звучеше нежност и тревога.

— О, не! Нищо ми няма. Попрекавих с емоциите, това е всичко.

— Имаш голям късмет, че остана жива — изсумтя Рик, докато прекосяваше късото разстояние до бунгалото на Холи.

— Така е. Като че ли едва сега започвам да го осъзнавам...

— По дяволите! Не си ли малко закъсняла? Защо не се замисли, когато се хвърляше под камиона?

— Тогава съзнавах единствено, че трябва да спася Азия. Рик, сигурна съм, че на мое място и ти щеше да постъпиш така!

— Нямаше да го направя!

— Не ти вярвам! Отново опитваш да се правиш на циник!

— И защо реши, че аз съм благороден рицар, готов да се пожертва, за да спасява някого си?

— Преди малко, когато щях да тупна по дупе на земята, нали се хвърли да ме спасяваш? — опита да се пошегува Холи.

— Знаеш ли какво заслужаваш? Един пердах по същото това дупе, задето ме изплаши до смърт! — смъмри я Рик.

Холи забеляза, че лицето му все още е бледо и реши да премълчи. Когато стигнаха до бунгалото, Рик бутна с крак вратата и влезе вътре.

— Как си? — попита той и внимателно я сложи на дивана.

— Само нервите ми са опънати. Предполагам, че е позакъсняла реакция на случилото се. Един топъл душ ще ми подейства ободряващо.

— Да не вземеш да припаднеш, докато си под душа?

— Банята е толкова малка, че няма място, за да падна — усмихна се тя.

— Все пак ще те почакам, докато излезеш. За всеки случай... Недей да заключваш! — извика Рик след нея, когато тя тръгна към банята.

— Ако обещаеш, че няма да надничаш!

— Честна скаутска!

— Ти бил ли си някога скаут? — любопитства Холи.

— Не.

— Това не променя нещата. Продължавам да твърдя, че ако беше на мое място, щеше да сториш същото — настоя тя, преди да влезе в банята.

— Ти като че ли вярваш повече в мен, отколкото аз в самия себе си — промърмори Рик, когато вратата се затвори. Отпусна се на дивана и усети, че целият трепери. Забавена реакция на... Как точно се бе изразила Холи?

Нямаше смисъл да търси оправдания за състоянието си. Налагаше се да погледне истината в очите. Осъзна я в мига, когато разбра, че животът на Холи е в опасност. Онова, което изпитваше към нея, не беше обикновено физическо привличане. Той беше влюбен в Холи и то до уши!

Докато Рик осмисляше това откритие, тя се върна в стаята. С кристална яснота прочете истината в очите му. Искаше да бъде с него. Но не само в леглото... Чувстваше, че всичко помежду им е по-особено, по-значимо.

Холи разтвори ръце и след миг Рик я притискаше в обятията си с такава сила, сякаш се боеше тя да не изчезне като привидение. Холи го прегърна пламенно, а той зарови лице във водопада на разрошените ѝ коси.

Сякаш бе скъпоценност, Рик внимателно я вдигна на ръце и прекрачи прага на спалнята. После я положи бавно върху пъстрата покривка и притисна с длани страните ѝ.

— Откакто вкусих сладостта на устните ти, не съм на себе си — дрезгаво прошепна той. Наведе се и я целуна. Бавно, подмамващо, с копнеж.

Холи усети, че сърцето ѝ прелива от щастие. Той я целуваше така нежно в момент, в който би трябвало да проявява нетърпение. Отвърна на целувката му. Устните му се впиха в нейните като на умиращ в пустинята от жажда, добрал се до заветната глътка вода. Пръстите му

затърсиха нетърпеливо възела на колана, пристягащ пъстрото ѝ кимono. Холи му помогна с готовност да се справи с досадното препятствие.

Рик се надигна леко и разтвори бавно кимоното. Приличаше на някой, който се стреми да удължи удоволствието. Холи потрепери.

— Студено ли ти е? — прошепна Рик.

— Как мислиш, възможно ли е да ми е студено? — отвърна тя с въпрос и сложи ръката му на голата си гърд.

— О, сякаш си направена от огнена коприна!

След миг устните му потърсиха гърдите ѝ. Езикът му докосна сладострастно розовия връх и възбуждащият трепет се предаде като ток по тялото ѝ. Тя зарови пръсти в косите му и го привлече още по-близо до себе си. Със задъхани въздишки и нежни стонове приветства невероятната изобретателност на Рик да я дарява с наслада.

Като не преставаха да се целуват, те се пребориха с копчетата на ризата му и след миг я захвърлиха на пода, а до нея — робата на Холи. Най-сетне! Холи се притисна до голата му плът. Рик галеше меката като коприна кожа, очертавайки огнени пътечки по нежните извивки на тялото ѝ.

— Господи! Като си помисля само, че камионът можеше да те премаже! — промълви той и я обсипа с целувки.

— О, колко е хубаво... — шептеше Холи и милваше гърба му.

— Никак не е хубаво! — изсумтя той и притисна лице в улейчето между гърдите ѝ.

— Прав си, направо е невероятно! — изрече тя задъхано.

— Невероятно е — потвърди Рик.

Думите станаха излишни. С треперещи ръце двамата се освободиха от последните остатъци от дрехите си. Желаеха с еднаква сила да утолят жаждата, измъчваща телата им.

Преди да проникне в нея, той се взря в очите ѝ, в които гореше изпепеляващият пламък на страстта. Миг след това телата им се сляха. Като шептеше задъхано името на Рик, Холи обгърна кръста му с крака и се потопи във всепоглъщащото удоволствие. Ритмичните движения на Рик наелектризираха до крайност всяка частица на плътта ѝ и тя усещаше как на огнени талази приближава мигът на върховната наслада.

Усети, че той замира, и го погледна. Върху лицето му се четеше удоволствието от примитивния екстаз. В същия момент тялото ѝ се разтърси в сладостни конвулсии и нежният ѝ стон се сля с неговия възторжен вик...

Холи усети инстинктивно, че това е само началото. Началото на нещо ново и съвсем различно, което трябваше да промени целия ѝ живот!

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Трябва да ти кажа нещо... — докосна нежно ръката ѝ.

Минаваше девет. Естествено изпуснаха вечерята в столовата и трябваше да се задоволят със съдържанието на хладилника. После отново се върнаха в леглото.

— Какво трябва да ми кажеш? — попита Холи.

Рик се поколеба. Почти се изкуши да ѝ разкаже цялата истина за присъствието си в лагера, но в последния момент се отказа.

— Ъ-ъ... За инструментите... — измънка той.

— За първи път някой ги нарича инструменти — отбеляза Холи с дяволита усмивка.

Едва тогава Рик осъзна, че показалецът му следва очертанията на гърдите ѝ, и също се усмихна.

— Тези са страхотни, но аз говорех за онези в найлоновия плик. Предлагам ти да ги прибереш на подходящо място. Може да ръждясат от влагата.

— Така или иначе се разприказвахме за инструменти... Та мисля, че и твоят има нужда от специални грижи... — без да се смуцава, Холи плъзна ръка по корема му.

— И от подходящо място за съхранение — добави Рик със сладострастно пъшкане. Пръстите му не оставиха място за съмнение кое е то. — Хайде, отдавна не съм ти показвал как се борави с този... инструмент.

Доста време след закачливите реплики Холи лежеше изтощена в прегръдките на Рик.

— Безспорно ти си майстор от висша класа — измърка тя като доволна котка и се сгуши в него.

Като любовник — да, помисли Рик унило. Безброй съмнения обаче измъчваха душата му и тази мисъл не го радваше.

Рано на другата сутрин Холи седеше в кухнята на Скай и вдъхваше с наслада аромата на препечените филийки.

— Нали все ми опяваш, че имам нужда от почивка — подхвърли тя уж между другото. — Е, добре. Реших да си почина. Не се притеснявай, още утре вечер ще си бъда в лагера. Ще можете ли с Гидо да поемете часовете ми?

— Разбира се. Къде отиваш?

— В планината. Ще лагерувам на открито.

— Страхотна идея! — разпалено я подкрепи Скай.

— Знаех си, че ще я одобриш — усмихна се Холи. — Между другото Рик ще дойде с мен — добави тя и отхапа голяма хапка от още топлата филия, намазана с горски мед.

— Това пък откъде го измисли? — Скай я изгледа с недоумение.

— Рик ще си вземе два дни отпуска. Ще бъде приказно!

— Нещо ми подсказва, че вече е било... Или се лъжа? — усмихна се лукаво Скай. — Хей, ти се изчерви! За първи път те виждам да се изчервяваш.

— За първи път се чувствам така! — призна Холи.

— Май си хлътнала сериозно — предположи Скай, а когато Холи кимна мълчаливо, продължи: — Ако се съди по физиономията на Рик, когато камионът едва не те премаза, и там нещата са сериозни.

— Имам причини да вярвам, че е така...

— Значи снощи не съм сгрешила, когато съобщих на твоите приятели, че си се оправила след толкова грижи...

— Грижите наистина бяха превъзходни!

Двете се спогледаха и избухнаха в смях.

— Да кажеш нещо повече за тези „грижи“? — закачи я Скай.

— Въздържам се — отвърна Холи, ухилена до ушите.

— Добре де, кажи ми само как ти хрумна да го водиш в планината. И стига си се хилила! Въпросът ми е прост — твоят Рик спал ли е някога на открито?

— Не, ще му е за първи път.

— Надявам се да не е за последен... С теб, имах предвид.

— Благодаря ти, Скай. Бях сигурна, че мога да разчитам на твоята подкрепа и дискретност.

— Дискретност ли? За какво говориш?

— Предпочитам още да не казвам на другите за отношенията ни с Рик. Нали го знаеш Гидо, а и Байрън... Ще вдигнат олелия до небесата! Нужни са ми поне ден-два, за да свикна с тази мисъл.

— Щом толкова държиш, засега ще го запазя в тайна. Искам обаче да ти кажа, че не вярвам в бъдещето на вашата връзка.

— Не ми стана много ясно, защо се налага да ходим по чукарите — подхвърли Рик, когато джипът напусна лагера.

— Защото, ако Гидо те усети, че спиш в бунгалото ми, може да избухне — отвърна Холи.

— Като вулкан — пошегува се Рик. — Знаеш ли, тази работа със спането на открито не ме привлича особено. Щом се окажа на повече от десет минути път до супермаркет, започвам да се чувствам като дивак.

— Крайно време е да разшириш кръгозора си, Рик!

— А защо не можем да пътуваме с моята кола?

— Пътят нагоре е прекалено стръмен и каменист. Бъди благодарен, че те оставям да караш джипа ми. Да знаеш, че съм влюбена в него и не позволявам на всеки да го кара!

— Ау, каква велика чест! Позволено ми е да шофирам този оранжев брѐмбазѐк.

— Я не ми обиждай джипа! Да не си въобразяваш, че онова неописуемо чудовище, което караш, прилича на спортна кола? Освен това най-великодушно съм ти разрешила да пуснеш радиото и да си слушаш коментара на бейзболния мач — подчерта Холи. — Господи, прилича ми на грѐцки!

— От предаването е.

— Ами, друг път! За мен този спорт е пълна мъгла! Ще ми обясниш ли същността му с две-три думи?

— Ти харесваш цитатите, нали? Слушай тогава какво е казал Пол Диксън за бейзбола: „Той е като църквата. Мнозина присъстват, малцина го разбират.“

— Значи и ти не знаеш правилата.

— Естествено, че ги знам! Само че са твърде сложни.

— Особено за глупаче като мен — добави Холи и премигна превзето.

— Не, нямах това предвид. Нали разбираш, мъжки работи...

— Добре де, пази си тайните на твоята игричка, щом толкова държиш! Без друго предпочитам ръгби.

— Харесваш ръгби? — Рик зяпна изумен.

— И още как! Ето това е истински спорт!

— Но нали в мачовете често се стига до насилие и...

— Е, действително има този недостатък.

— Аз пък мислех, че си пацифистка или нещо подобно. Спомням си как се нахвърли върху мен заради боя в бара.

— Ако не се лъжа, и друг път съм се нахвърляла върху теб — отбеляза тя с нахална усмивка. — Виж колко е нелогично: от една страна, съм против насилието, а от друга — харесвам ръгби... Чакай, намали малко! Сега завий надясно!

— Та това шосе ли е? Че то е по-лошо и от коларски път!

— Нали затова тръгнахме с джипа! Карай бавно и ще стигнем без проблеми. След две-три минути Холи се обади: — Стоп! Пристигнахме!

— Тук ли ще лагеруваме? — той огледа със съмнение гъстата гора.

— Тук започва преходът пеша.

— Пеша ли?! — възкликна ужасен Рик. — И колко километра трябва да вървим пеша?

— Около километър. Ще ти хареса, сигурна съм! Представяш ли си? Съвсем сами, сгушени край огъня, ще спим в спалните чували... Ще бъде приказно! — възторгът ѝ беше искрен. — Ако мислиш, че раницата ще ти натежи...

— Дай я бързо насам! — прекъсна я Рик и грабна раницата.

Холи метна на гръб втората раница и двамата поеха по тясната пътека, която се провираше сред гъстите храсти.

— В бивака ни очакват страхотни преживявания — каза след минута Холи и се засмя дръзко.

— Не разбирам, защо трябва да блъскаме толкова път, натоварени като магарета — измърмори той. — Хайде, и тук ми харесва! — хвана Холи за ръката и я придърпа към себе си.

— Къде си се разбързал? Хубавите работи стават бавно. Сега е моментът да се любуваш на природата и да общуваш с нея.

— Страшно удоволствие, няма що! С цял тон на гърба! Поне ще бъдем ли сами в бивака?

— Съвсем. Това е частна собственост и влизането на външни лица е забранено.

— А ние какви сме? Кой ще ни позволи да влезем?

— За твое сведение собственикът на имота съм аз или по-точно „Духовен кръгозор“. Понеже придружаваш директорката на института, няма защо да се тревожиш.

— Хм... Все пак бих предпочел мотел.

— В мотела никога не можеш да се насладиш на величавото спокойствие и тишина, царящи във вековната борова гора. Да вдишваш с пълни гърди въздуха, напоен с мирис на смола и снежна чистота, а вечер над главата ти да трепкат милионите звезди, осеяли небосвода.

— Мислех, че ще спим в палатка!

— Имаме и палатка. Ти я носиш — успокой го Холи.

Палатка и още цял тон дивотии, помисли Рик, ала се въздържа от забележки.

— Не ти ли тежи много? — попита тя, сякаш бе прочела мислите му.

— Ами! Свикнал съм да мъкна къде-къде по-тежки неща.

— Почти стигнахме — увери го тя.

Когато след четвърт час най-сетне се добраха до мястото, където трябваше да установят бивака, Рик се чувстваше като истински неандерталец или поне като велик изследовател и покорител на планински висоти. Сам срещу цялата природа!

— Пригответи нещо за вечеря, а аз ще опъна палатката — разпореди се той и изхлузи раницата от гърба си като стопроцентов планинар.

— Да ти помогна ли? — Холи го изгледа недоверчиво.

— Какво толкова сложно има? Да не правя мозъчна операция случайно?

Оказа се обаче, че опъването на палатка е далеч по-сложно от инсталирането на новата му многоканална стерео уредба, с която неотдавна доста се бори. Ала за нищо на света не искаше да се признае за победен.

— Рик, сигурен ли си, че ще се справиш сам? — обади се след малко Холи. Междувременно бе успяла да събере дърва, да накладе

огън и вече приготвяше вечерята. — Бих могла да ти помогна...

— Няма нужда. Ще се оправя и сам! — обяви той, при все че едно от колчетата за пореден път се сгромоляса на земята.

Макар и леко клюмнала на една страна, в крайна сметка палатката някак беше закрепена. Рик приближи с победоносен вид до огъня.

— Видя ли? Казах ти, че ще се справя сам — посочи гордо той своето произведение. — Гладен съм като вълк! Какво ще има за вечеря?

— Вегетариански шишчета, картофи на жар, а за десерт — сладко от бяла ружа.

Двамата се настаниха на ниски пънчета край огъня. Рик огледа с известно недоверие необичайната вечеря, ала храната, приготвена на жар, се оказа невероятно вкусна. Скоро дъното на препълнената му чиния лъсна.

Рик прегърна Холи и я привлече към себе си. Докосна с устни нежната извивка на шията ѝ и я ухапа лекичко по ухото. Холи потрепери. Възбудата пропълзя по тялото ѝ, а той дори не я беше целунал истински! Рик се отдръпна и се вгледа очите ѝ. В тях се четеше нещо много повече от обикновеното желание да задоволи глада на тялото. Погледът ѝ бе изпълнен с нежност и безкрайна топлина.

— Този огън много ме загрея! На теб не ти ли е топло? — попита той и бавно съблече лилавия пуловер на Холи. На устните му заигра предизвикателна усмивка.

— Какво чакаш тогава? Сваляй ризата! — засмя се тя.

След секунди двамата лежаха полуголи върху спалните чували. Опиянени от тайнството на близостта си, двамата изследваха телата си с възторга на откриватели. Последните остатъци от дрехите скоро станаха излишни и пламналите им от желание тела се сляха...

— Не мога да повярвам, че се любих тук, под звездното небе! За първи път го правя — прошепна омаломощена Холи и се сгуши в обятията на Рик.

— И аз — сподели той. — Едва сега обаче разбирам колко съм изгубил, като пренебрегнах „природосъобразния живот“.

— Не, не става въпрос за мястото, а за човека, с който съм.

— Това казвам и аз! Нали съм с най-прелестната, най-възбуждащата, най-изобретателната от всички дъщери на Ева!

— Знаеш ли, като спомена за изобретателност, се сетих, че не съм ти казвала кои са фазите на творческия подход. Е, не прави такава физиономия! Сигурна съм, че няма да съжаляваш за урока. Всъщност най-добре ще е да проведем нагледно занимание. И така, първа фаза. Наричам я изследователска. Това е първо началното усилие да се докоснеш до същността... — целуна нежно дланта му, китката, извивката на лакътя, а накрая и рамото.

— Нека да опитам и аз! — той приглади назад косите ѝ и плъзна длан по бузата, брадичката, надолу по врата, между гърдите и лекичко ухапа голото ѝ рамо. — Как се справям? — попита и продължи старателно да се упражнява като прилежен ученик.

— Справяш се отлично! — отвърна Холи с треперещ от възбуда глас. Без да се бави, тя прехвърли крак и седна върху Рик. — Следва втора фаза. Отдръпване, за да осмислиш възприятията... — на устните ѝ заигра изкусителна усмивка и тя се надигна леко.

— М-м! Тази фаза не ми харесва — Рик бързо я придърпа към себе си.

— Трета фаза... Повторно съприкосновение и проникване в същността... — Холи потърси устните му с откровено сладострастие. В същия миг той проникна в нея и започна бавно да се движи. — И накрая... Разработка, развитие на замисъла — задъхано прошепна тя.

— Това остави на мен! — той я притисна силно към себе си и ритмичните движения на телата им станаха по-бързи. — Добре ли разработвам замисъла?

— Страхотен си! — изстена от удоволствие тя. — Бях сигурна, че си човек с творческо въображение! Бързо схващаш нещата...

— Мога и по-бързо! Така харесва ли ти? — Рик увеличи темпото, като я изпълваше до край.

— Невероятно е! О, Рик!

Възторжен женски вик разцепи тишината, последван след секунда от сладострастен възглас, с който Рик посрещна екстаза.

Когато задъханата Холи отново беше в състояние да говори, тя приглади един кичур от челото на Рик и прошепна:

— Обичам те!

Объркан, той се взря в очите ѝ — замечтани, блеснали от топлота и нежност.

— Не се стряскай, Рик, съвсем не си длъжен да ми отговаряш със същото. Просто не съм от хората, които умеят да крият чувствата си — с тези думи се сгуши в него и след минута вече спеше дълбоко.

Рик остана буден още дълго. Измъчваха го объркани, тревожни мисли...

Холи отдавна беше станала, когато той най-сетне отвори очи. Уханието на току-що сварено кафе подразни обонянието му. Той изпи с удоволствие голяма чаша ароматна течност, наплиска се с ледената вода на близкия поток и се почувства готов да погледне в очите жената, която снощи бе признала, че го обича. Тя седеше със затворени очи в невероятна поза на едно одеяло.

— Това пък какво е? — попита той и се настани до нея.

— Правя утринните си упражнения по йога. Ето, вече свърших — пое дълбоко въздух и бавно го издиша.

— Ела насам! — Рик протегна ръка и я привлече в скута си.

С лъчезарна усмивка Холи се настани на коленете му и го целуна. После вдигна очи към безкрайната небесна синева, изпъстрена тук-там с малки бели облачета.

— Какъв прекрасен ден! Виж небето. Сякаш Сисле го е рисувал!

— Кой е Сисле?

— Френски импресионист. Небето в пейзажите му е изумително!

— Знаеш толкова много за изобразителното изкуство...

— За ужас на баща ми, рисуването беше любимият ми предмет в училище — обясни с усмивка Холи. — За татко обаче беше само губене на време. И на пари, разбира се. Винаги съм била голямото му разочарование. Дори веднъж ми каза в очите: „Защо не случих с дъщеря?“ — очите ѝ се напълниха със сълзи. Рик сърдито изруга наум баща ѝ. — Беше много отдавна, около година след смъртта на мама — продължи тя. — Копнеех за много братя и сестри, изобщо исках семейството ми да е голямо. Даже писах на мои втори братовчеди... За съжаление обаче нищо не се получи. Тогава взех решението, когато порасна, да си събера сама семейство. Може би „събирам“ не е най-точната дума. Просто всички ние, които сме в лагера, живеем като

семейство, защото ни обединяват едни и същи цели и стремежи, еднакво възприемаме света.

Лицето му изведнъж помръкна и Холи побърза да смени темата, като съобрази, че не е особено тактично да разговаряш за семейство с някой, който няма такова. Всъщност той си спомни едно от първите неща, които чу от Холи, когато пристигна в лагера: „Най-силно мразя лъжата!“ Оттогава сякаш бе изминала цяла вечност. Колко много неща се бяха променили! Някои обаче оставаха непроменени. Като например фактът, че Холи не знаеше все още истината за Рик...

Трябваше да ѝ я каже. И то веднага. Слава богу, че бе успял поне да развали договора с Хауърд Редмънд — секунди преди инцидента с камиона.

„Хайде, нека да отсроча истината още малко“, каза си Рик. Боеше се от реакцията на Холи и трябваше да събере кураж, за да се изповяда...

Денят обаче отмина, а Рик не се престраши да го направи. Още търсеше подходящите думи, и когато натисна спирачките на джипа пред канцеларията на лагера. След миг оттам изскочи Черити.

— Ей, слава богу, че се прибрахте! — посрещна ги тя развълнувана.

— Защо, какво е станало? Да не е нещо с бебето? — разтревожено попита Холи.

— С бебчо всичко е наред! — успокои я Черити.

— Тогава да не са гръмнали компютрите?

— И компютрите са наред. Само че току-що по телефона се обади някакъв човек, който твърди, че се казва Ричард Потър!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Край! Всичко отиде по дяволите! Рик го осъзна в мига, в който чу думите на Черити.

— Очевидно има някаква грешка — започна Холи.

— Холи, трябва да ти кажа нещо! — прекъсна я Рик.

— Добре. Нека първо да оправим това недоразумение.

— Холи, няма недоразумение! — сграбчи ръката ѝ и я дръпна настрана. — Виж какво... По дяволите! Аз не съм Рик Потър. Истинското ми име е Дънбар. Рик Дънбар...

— Какво?! Защо ти е притрябвало да се представяш за Потър? — изгледа го тя с недоумение.

— Моля те да поговорим насаме!

— Черити, кажи на онзи господин, че ще му позвъня след малко.

Ела да поговорим в моето бунгало, Рик.

Едва затворила вратата на бунгалото, Холи изстреля в упор:

— Обясни ми за какво става въпрос!

— Баща ти ме нае, за да те върна в Сиатъл — отвърна без заобикалки той. — Работя като частен детектив. След дълги проучвания открих следите ти и те намерих в лагера.

Бледа като платно, тя се отпусна на дивана.

— Не мога да повярвам! Нает си от баща ми, за да ме проследиш като някакво животно?

— Не бих се изразил точно така...

— Естествено! Ти си изпълнявал нареждания! А баща ми умее да нарежда! Той ли ти нареди да спиш с мен, за да ме убедиш по-лесно да се върна при него?

— Глупости! Това няма нищо общо с баща ти!

— И ти очакваш, че ще ти повярвам?

— Това е истината. Искях да ти я кажа по-рано, но...

— Да, непременно си искал да ми кажеш! Знаеш ли какъв е проблемът с лъжците, Рик? Те никога не се задоволяват с една лъжа.

Лъжата се превръща в тяхна втора природа. Така че излишно е да разиграваме театър!

— По дяволите, Холи! Не разигравам театър!

— Говоря за себе си. Искам да ти дам урок. О, изненадан си, нали? Защо реши, че имаш привилегията да разочароваш някого?

— Холи, ти каза, че ме обичаш! Не е възможно да си ме лъгала!

— Мъжът, комуто казах тези думи, съществува само в глупавото ми въображение. Защото никога не бих могла да обичам мъж, готов на всичко за пари! Надявам се поне баща ми да възнагради старанието ти, Рик. Несъмнено „честно“ заработи всеки цент!

Той я изгледа мрачно. Погледът можеше да пониже сърцето ѝ, ако вече не беше разбито на хиляди късчета.

— Добре, госпожице, чуй сега какво ще ти кажа! Не всички са родени със сребърна лъжица в устата. Някои хора трябва да си вадят хляба. Колкото и да ми се правиш на принципна, светът е пълен с проблеми, в сравнение с които твоите са бели кахъри. Може би щеше да ги забележиш, ако не беше толкова твърдоглава и погледнеше малко по-далеч от носа си!

— Тук си прав! Тогава сигурно щях да забележа какво представляваш! — изстреля гневно Холи.

— И сигурно щеше да се опиташ да ме разбереш и да ме приемеш такъв, какъвто съм! — вбесен, той излезе и затръшна вратата.

Рик захвърли куфара на задната седалка на колата. Трябваше да се махне оттук незабавно! Откакто кракът му стъпи на това проклето място, неприятностите следваха една след друга. Добре поне, че в последния момент не призна пред Холи, че заради нея беше отказал десет бона. Като последния глупак!

Затвори с трясък вратата на колата. Рязко се обърна и едва не се препъна в Азия. Момиченцето се усмихваше. „Само тя ми липсваше“, помисли мрачно той и я изгледа навъсено.

— Имам пиш — съобщи хлапетото.

— Всички си имаме проблеми, моето момиче! — отвърна той с ледено изражение.

Азия го дръпна за панталона и обви с ръчички крака му.

— Аз те харесвам! — простичко му каза тя и хукна по алеята.

— Ще го превъзмogneш, момичето ми! — измърмори той. — Аз също ще се постарая!

Холи нямаше представа колко време е седяла като вцепенена на дивана. Внезапно телефонът иззвъня.

— Холи, Черити е. Какво става, добре ли си? Току-що колата на Рик профуча край портала...

— Добре съм. Всичко е наред — отвърна Холи с равен глас.

— Май не си много добре... Като че ли плачеш... Казвай какво става?

— Вече не плача — като подсмърчаше, Холи извади кърпичка и изтри сълзите си. — Ето, вече спрях. Онова обаждане на господин Потър... Няма недоразумение... Рик ни е праметнал всички. Баща ми му е платил да ме открие и да ме върне в Сиатъл...

— Не може да бъде!

— Да, ама може! — отвърна Холи с горчива самоирония. — Рик успя да заблуди всички ни! Ако помислиш, дори не се помъчи да се прави на счетоводител.

— Какво ще правиш? — попита Черити.

— Ще се извиня по телефона на господин Потър и ще предлага на компанията му две безплатни участия в семинарите. Отсега нататък ще проверявам лично данните за всеки от участниците. Животът продължава, Черити! Имам толкова работа...

Холи знаеше, че вестта за станалото бързо ще се разнесе из лагера. След пет минути на вратата се почука и на прага застана Скай.

— Разбрах какво се е случило — каза тя. — Нося ти ментов чай с лимон. Приготвих го специално за теб.

— Страхотен инстинкт проявих този път, а? — гласът на Холи прозвуча отчаяно. След миг сълзите рунуха от очите ѝ.

Скай седна до нея и я прегърна.

— Не трябваше ли да си в час? — попита Холи, като хлипаше отчаяно.

— Гидо пое децата. И слава богу! Да знаеш, че Рик нямаше да се измъкне жив оттук, ако Гидо се бе добрал до него!

— Не говори така! Зная, че ненавиждаш насилието. Не понасяш даже ръгби!

— Остави това! Не става въпрос за някакъв спорт, а за нещо много лично!

— Да, става въпрос за нараненото ми достойнство. Наистина боли и то ужасно. Но ще се съвзема, бъди сигурна! В момента се чувствам като пълен идиот, защото допуснах разочарованието от Рик да ме засегне дълбоко.

— В определен смисъл всички сме засегнати.

— Не и Гидо. Той не харесваше Рик още от самото начало. Ти самата имаше известни подозрения. Трябваше да ви послушам!

— Ти се вслуша в гласа на сърцето си, Холи, и никой не може да те вини за това! О, да знаеш как ми се иска да те утеша!

Вечерта като че ли всички си бяха поставили това за задача. Уит бе приготвил любимото ѝ зеленчуково суфле. За да не го обиди, Холи го опита насила. Гидо даде израз на своето съчувствие с една от мечешките си прегръдки.

— Още в началото подуших нещо гнило, но защо не проверих? Ужасно съжалявам, Холи! — избоботи той в ухото ѝ.

— Ти не си виновен, Гидо — въздъхна тя.

— И ти не си виновна. Онзи проклетник, баща ти... Извини ме за грубостта!

— О, Гидо, винаги съм те чувствала като баща! — целуна го по бузата. — Не можеш да си представиш какво значение има това за мен в момента.

— Хайде и ти! Ще се изчервя!

— А ти ще ме накараш да се разрева, значи сме квит... — тъжно се усмихна тя.

— Съгласих се. А сега върви да си легнеш. Имаш нужда от сън. Ще видиш, че утре ще се чувстваш по-различно — каза той и на сбогуване отново я притисна в мечешките си обятия.

Холи се прибра в бунгалото и се сгуши на дивана. Не можеше да си представи, че ще легне в леглото, на което се любиха с Рик за първи път. В съзнанието ѝ като на лента една след друга изплуваха картини...

Денят, в който Рик се появи в лагера... Първата целувка... Пребледнял от страх, той я носи към бунгалото след инцидента с камиона... И онези два неповторими дни, които изживяха в планината...

Чувстваше се предадена, защото бе повярвала в добротата и човечността на Рик, които ѝ се струваше, че съзира дълбоко скрити в душата му. Веднъж, когато разговаряха, той я предупреди, че не е благороден рицар... А тя, глупачката, не му повярва!

— Хей, шефе, не те очаквах тази вечер! — провикна се Вин, когато Рик влезе в кантората.

— Свали си мръсните крака от бюрото ми! И се разкарай от моя стол! — изръмжа Рик.

— Охо! Май нещата там са се закучили — отбеляза Вин и побърза да освободи стола.

— Меко казано — изсумтя шефът му и се настани зад бюрото. — Я кажи, за какво ти плащам? Да четеш комикси и да дремеш на бюрото ми ли? Ако още веднъж те спипам, ще те изхвърля моментално! Какъв е този спален чувал? — току-що го беше забелязал в ъгъла и го изгледа, сякаш виждаше отровна змия.

— Майка ми побесня и ме изгони от къщи...

— Разправяй ги на други! Познавам я, а ти си нейната гордост. Никога не би те изхвърлила от къщи.

— Е, не че точно ме изхвърли... Само че се скарахме жестоко заради последното ми гадже.

— Добре, можеш да останеш тук — махна с ръка Рик.

— Ей, шефе, велик си!

— Така е! — потвърди той. Велик... Обаче какво? Велик лъжец? Велик любовник? Най-великият глупак на света?

— Май имаш неприятности — прекъсна разсъжденията му Вин.

— Прав си, сполетяха ме сърдечни неприятности — отвърна Рик. Това пък откъде го измисли, хрумна му неочаквано. Да беше казал по-добре „неприятности с жени“...

— Сериозно ли е, шефе? — попита разтревожен Вин. — Да не вземеш да умреш?

— Ами! Нали знаеш, че съм твърд като кремък! — заяви, макар че се усъмни в собствените си думи...

На сутринта Холи се зае с особено старание с йога. После взе хладен душ и облече най-шарените дрехи, които намери в гардероба. Имаше занимания по рисуване с децата. Надяваше се общуването с тях да притъпи поне отчасти болката, която разкъсваше душата ѝ. Уви, не се получи...

След часовете срещна Байрън и го покани на чаша ментов чай.

— Знаеш ли, днес не само ти си в мрачно настроение — рече той, когато се настаниха на малката веранда пред бунгалото на Холи. — Черити ужасно преживява случилото се. Смята, че е виновна, защото ти е казала за обаждането на Потър.

— Не можем да убием вестносеца заради лошите новини — тъжно се усмихна Холи.

— Опитай се да я убедиш в това!

— Непременно!

— Холи... Искам да ти кажа нещо, макар че едва ли сега е най-подходящият момент. Ние с Черити... Как да кажа... През последните няколко дни се... сближихме... — някак сконфузено изрече Байрън.

— Чудесно! — зарадва се искрено тя. — Чудех се кога най-сетне ще се събудиш.

— Аз... Тя е толкова хубава жена... Не мислех, че може да хареса инвалид в количка...

— Смятах те за по-проницателен! Ти си прекрасен мъж, Байрън! Честен, с невероятно чувство за хумор и златно сърце. Малко жени биха устояли на твоя чар! Двамата с Черити много си подхождате. И едва ли ще се лъжете заради няколко въшливи хилядарки...

— Както би постъпил Рик Дънбар, нали?

— Точно така. Гидо беше прав да го подозира!

— Не съм чак толкова сигурен. Според мен той не разиграваше театър.

— Не те разбирам...

— Рик беше хлътнал по теб, колкото и да се мъчеше да го скрие. Дори направи твой бюст от глина. Не беше лош!

— И къде е този бюст?

— Смачка го — призна с неохота Байрън.

— Той се опита да смачка и мен, но не успя!

— Недей да забравяш, че баща ти е не по-малко виновен за случилото се — напомни ѝ той.

— Зная. Още утре отивам в Сиатъл, за да му кажа да не си навира носа в живота ми!

Точно в три и двадесет на следващия ден Холи нахълта в кабинета на баща си. Не се бяха виждали повече от пет години.

— Разбрах, че си ме търсил — започна тя, без да поздрави.

— Можеше да облечеш по-подходящи дрехи за деловата среща!
— баща ѝ огледа неодобрително пъстрата клоширана пола, стигаща до глезените ѝ, и виолетовото яке.

— Не съм дошла по делови въпроси — рече твърдо тя. — Дойдох, за да кажа, че веднъж завинаги трябва да престанеш да се месиш в живота ми! Засега се справям достатъчно добре сама.

— С разни щуротии — подхвърли злъчно баща ѝ.

— За мен обаче не са щуротии — възрази непоколебимо Холи.

— Същата си като майка си!

— Едва ли можеше да ми направиш по-голям комплимент! — възкликна тя. — Но да оставим това. Искам да знам защо ти бях притрябвала чак толкова, та изпрати по петите ми детектив?

— Заради бизнеса.

— Отлично знаеш, че бизнесът не ме интересува.

— Ще се наложи! Аз съм попечител на твоя дял, завещан от майката ти, докато навършиш тридесет години. Трябва да решиш какво ще правиш с акциите си. Щом не желаш да работиш тук, предлагам ти да ги изкупя по най-благоприятната им борсова цена.

— Приемам предложението ти. Сумата ще бъде дарена на „Духовен кръгозор“ — Холи прегледа набързо папката, която той ѝ подаде, и подписа. — Можеше да ми изпратиш документите по пощата. Не разбирам защо се е налагало да наемаш детектив.

— Боях се, че заради отношенията ни, ще продадеш контролния пакет на борсата. Затова реших да те докарам в Сиатъл и ангажирах онзи детектив. Той обаче се оказа голям глупак! Обади ми се, че се отказва, защото не можел да участва в „гадната ми игричка“, както се изрази. Като последен идиот върна даже предплатата от пет хилядарки! Толкова по-добре за мен.

— Чакай малко. Кога ти се обади Рик?

— Не помня. Може би беше миналата неделя...

— Може би или си сигурен?

— Сигурен съм. Беше в неделя към единадесет сутринта. Тъкмо се готвех да тръгна за голф, когато той ми позвъни.

Това означаваше, че Рик е отказал работата, след като се любиха за първи път, светкавично пресметна Холи. Значи не я беше излъгал! Сърцето ѝ преливаше от щастие. Бързо, трябваше да го намери незабавно!

— Чакай, къде хукна? — застигна я въпросът на баща ѝ, когато беше вече на вратата.

— При моя рицар! При Рик!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Най-сетне тя откри кантората и почука нетърпеливо на вратата.

— Влезте! — разнесе се отвътре мъжки глас, който обаче не беше на Рик.

— Къде е Рик Дънбар? Трябва непременно да говоря с него! — започна тя от вратата. — Вие кой сте?

— Вин. Помощник съм на Рик. Защо ви трябва? Да не би съпругът ви да кръшка? Или пък търсите изчезнало лице? Тук сме големи специалисти! С какво да ви помогна?

— Не сте ли малко млад за детектив? — усъмни се Холи.

— Ами, само така изглеждам. Преди броени дни помогнах на Рик да разреши един ужасно сложен случай. Снабдих го с информация и с оборудване. Съвсем спокойно мога да поема вашия случай.

— Вин, не ме разбра. Става въпрос за нещо лично между мен и Рик...

— Вие омъжена ли сте? — неочаквано попита той.

— Не, не съм. Какво значение има това?

— Ами... Рик ми каза винаги да питам, когато го търси някоя жена.

— И много ли жени го търсят? — любопитства тя.

— Само по работа. Жалко! — Вин съобрази, че се е раздрънкар прекалено много, и побърза да се върне към първоначалния въпрос. — Всъщност нямам право да говоря за личния живот на Рик. Ще ме изхвърли като мръсно коте...

— Вин, чуй ме! Веднага ще получиш две стотачки, ако ми кажеш къде е Рик! — Холи извади портфейла си и размаха пред носа му две стодоларови банкноти.

— Не знам... — започна колебливо той. Явно изкушението бе голямо. — Все пак ми кажете защо го търсите.

— Не се бой, няма да му сторя нищо лошо! Аз го обичам, Вин! Струва ми се, че и той ме обича...

— А, значи вие сте онази...

— Коя „онази“? — попита нетърпеливо Холи.

— Онази, заради която шефът е направо невъзможен, откакто се върна от планината! Знаех си, че е намесена жена!

— Много си съобразителен.

— Не е нужно да ме обиждате!

— Това беше комплимент — побърза да го успокои тя.

— Хм... Добре тогава. Ще ви кажа къде е Рик. В момента е зает с наблюдение. На този адрес — надраска нещо на малко листче и ѝ го подаде.

— Благодаря! — Холи мушна банкнотите в джоба на ризата му и буквално излетя през вратата.

Рик седеше в колата, отпиваше изстинало кафе от пластмасовата чаша и се чудеше как изведнъж животът му се усложни. По-рано една пържола алангле и две-три хилядарки в банковата сметка му стигаха напълно, за да е щастлив. По дяволите, сега не можеше дори да си изпие кафето, защото се сецаше за проклетия чай на Холи!

Ето пак. Спомни си чашата, в която Холи му поднесе чай, когато се любиха в бунгалото. На дъното ѝ беше нарисувана жаба...

— Знаеш ли защо е тази жаба? — бе го попитала Холи. — Трябва да целунеш много жаби, докато откриеш принца. Аз вече намерих моя принц — беше добавила и го бе целунала...

В същия момент някой забарабани по прозореца на другата врата. Рик хвърли свъсен поглед към вратата. Някаква жена, приличаща на Холи... Да, май трябваше да отиде на психиатър... По дяволите! Действително беше Холи! Той се пресегна и отвори вратата. Холи веднага се намърда на седалката до него.

— Извинявай, че цъфнах неканена, ала нямаш телефон в колата — бързо заговори тя. — Май ще трябва да си купиш. Ще е от полза за работата ти. Сега има безжични и...

— Да не си дошла да ми продаваш телефони? — прекъсна я Рик.

Леденият му тон не я обезкуражи. Нищо вече не можеше да я накара да отстъпи. Усети, че устата ѝ пресъхва, но продължи:

— Дойдох да ти кажа, ъ-ъ... Вслушах се в съвета ти и преместих всички инструменти в специална метална кутия — най-неочаквано изтърси тя.

„Я стига глупости“, разсърди се Холи на себе си. Трябваше да говори направо, без заобикалки, пък каквото ще да става!

— Дойдох да ти кажа още, че те обичам! Знам, че вече съм ти го казвала, но беше преди да зная онова... което зная сега...

— И какво знаеш сега?

— Всичко. Че си отказал да работиш за баща ми, преди да... Преди онова, което стана в бунгалото ми. Че си му върнал дори парите! И че не съм се лъгала, когато долових, че под маската на непоправим циник, която ти упорстваше да слагаш, се крие добър и честен човек. Изобщо не ме интересува, че не се казваш Потър, а Дънбар. Всъщност винаги съм смятала, че Потър някак не ти отива. Рик Дънбар звучи чудесно! Даже Скай каза...

— Скай пък не интересува мен — прекъсна я за втори път Рик. — Искам да зная какво мислиш ти!

— Ами... Мисля, че си много подходящ за мен.

— И как да го разбирам?

— Скептичното ти отношение към живота ме прави по-уравновесена и трезвомислеща — отвърна Холи.

Божичко, Холи — уравновесена и трезвомислеща! Рик се усмихна. Не можеше да си представи подобно чудо. Тя си беше Холи. Такава, каквато я обичаше — непредсказуема, пряма, страстна...

— Знаеш ли какво ми хрумна? — прекъсна размишленията му тя. — Ще ми помогнеш да организираме в Сиатъл център, подобен на „Духовен кръгзор“, но само за деца. Искам да помогна на децата, лишени по някаква причина от подходящи условия за живот, да ги науча на самоуважение, на увереност в собствените им сили.

— Значи смяташ да се заемеш с нов проект? Май ти е станало навик да зарязваш по средата онова, което си започнала, и да насочваш вниманието си към нещо ново, а? Холи, за осем години си пребродила половината от щатите, не си ли даваш сметка?

— А ти не си ли даваш сметка, че може би съм търсила нещо... Или някого? Теб!

Той я привлече в прегръдката си и я целуна пламенно и едновременно с това нежно. Холи се отпусна примаяла. Толкова отдавна не бе усещала вълшебството на неговите устни!

— Това предложение за женитба ли беше? — попита той, когато най-сетне устните им се разделиха.

— О, какво говориш! Аз съм толкова старомодна, че не бих си позволила подобна волност — рече Холи с престорена скромност. И двамата се засмяха. — Тази роля е отредена на мъжа. От моя страна ще бъде честно да те предупредя, че едно преместване на инструменти все още не означава нищо. Промених мястото им, но това не значи, че можеш да очакваш и аз да се променя до неузнаваемост. Е, сигурно ще направя някои компромиси, но... Според мен, Рик, никога не бих могла да съм... обикновена съпруга.

— И слава богу! Нали тъкмо затова те обичам толкова силно!

Холи усети, че дъхът ѝ спира.

— Рик, ти току-що каза, че ме обичаш... За първи път — прошепна тя.

— Какво да се прави? От теб човек не може да вземе думата!

— Да, но понякога ми я отнемаш твърде лесно...

— Мм, ще го направя, не се съмнявай. Но първо... Холи Редмънд, съгласна ли си да станеш моя съпруга?

— Да! Да! Д...

Целувката му сложи край на възторжените възклицания. Холи дори не осъзна кога е успяла да разкопчае ризата на Рик. Усети топлината на плътта и притисна устни до гърдите му. Той пхна трескаво ръка под блузата и подразни с пръсти втвърдените от възбуда зърна. Пламнала от страст, Холи все пак успя да попита:

— Рик, а работата ти? Нали изпълняваш някаква задача? Не искам да ти преча...

— Забрави я! Сега вниманието ми е насочено към по-особена задача... — разкопча блузата и дръпна Холи в скута си.

— Рик, в кола сме — задъхано прошепна Холи, когато Рик вдигна широката пола и плъзна ръката си между бедрата ѝ.

— Холи, ние сме в града. Това е моето царство. Повярвай, зная какво правя! — след секунда копринените ѝ бикини излетяха на задната седалка.

— Надявам се да е така. Никога не съм го правила в кола — призна тя.

— Само внимавай с клаксона и всичко ще е наред! — успокои я Рик.

С трескави движения Холи му помогна да се освободи от джинсите. За миг застина, сякаш беше омагьосана от великолепната му

мъжественост.

— Хайде, какво има? — подкани я нетърпеливо Рик, когато му се стори, че тя се бави твърде дълго.

— Нищо. Възхищавах се на гледката — прошепна тя с дрезгав глас.

Рик я дръпна към себе си и в следващия миг я облада. От гърлото му се изтръгнаха неразбираеми думи, ала за Холи не беше трудно да се досети за значението им.

— Не мога да повярвам, че го правим в колата — едва изрече тя задъхано.

Фактът, че широката копринена пола прикрива интимната им близост, я възбуждаше до крайност.

— Чувствам се... като порочна блудница...

— А аз те чувствам... Невероятна си! — той отново изстена от удоволствие и с удвоени сили се зае да го доказва. Изобретателността му в любовната игра беше безгранична.

— И ти си страхотен! — възкликна Холи, останала без дъх. — Разбрах го още щом те видях за първи път и усетих странното бучене на кръвта си... Едно такова приглушено, като шума на далечен водопад... Но това... е нещо различно...

— След толкова семинари за развитие на творческите ми умения и при такива учители, се надявам все нещо да съм научил! — подхвърли Рик и се усмихна блажено.

В това нямаше съмнение, си каза Холи, затворила очи. Чувстваше как приближава, носен върху гребена на гигантска огнена вълна, моментът на върховната наслада. Още миг и могъща тръпка разтърси тялото ѝ, посрещната от екзалтиран стон. Върху нея сякаш се изсипа порой от милиони трепкащи искрици, които проникнаха в душата ѝ, и я огряха с божествен пламък. След секунди Рик притихна и я последва в екстаза.

Двамата останаха прегърнати дълго, докато най-сетне сърцата им възвърнаха почти нормалния си ритъм.

— Е, учителко, как беше? — прошепна Рик с дрезгав глас. — Успя да ме забъркаш в поредната си лудория! Взех ли изпита? Доволна ли си от равнището на „творческата ми изобретателност“?

— Намирам те за съвършен!

Рик не смяташе да възразява.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.